

CẶP ĐÔI XUI XẼO

Tác giả: Trâm Lương

Dịch: Mon

CẶP ĐÔI XUI XẼO

Tác giả: Trạm Lượng

Dịch: Mon

Tạo ebook: AC87

Nguồn: Vficland.com

Thể loại: Hiện đại, hài, oan gia xui xẻo

Độ dài: Mở đầu + 9 chương + Đoạn kết

.....óóó.....

Giới thiệu:

Đúng vậy, hắn và cô thật sự là “bạn cùng chung hoạn nạn”, tình cảm không ai sánh được!

Có điều, khi bất cứ ai hỏi hai người bọn họ quen nhau như thế nào thì hắn và cô cũng rất ăn ý... thà chết chứ không cung khai!

Đùa cái gì chứ, muốn bọn họ thành thật thừa nhận, nói hắn và cô là vì duyên “chó” mà kết bạn sao?

Là vì “chó rượt” nên bị ép thành một cặp... vậy mặt mũi của bọn họ biết để vào đâu chứ!

Cho nên đương nhiên hắn và cô phải tay nắm tay, lòng bảo lòng cùng nhau giữ vững bí mật!

Nhưng khi nụ hôn đầu tiên của cô bị hắn cưỡng đoạt đi, vậy mà hắn lại hoàn toàn không nói sorry với cô.

Còn dám khăng khăng nói đó chẳng qua là dán “Salonpas” mà thôi, bảo cô đừng so đo như vậy.

Cái này, cái này... mà còn có thể nhịn được thì không gì không thể nhịn nữa. Cô quyết định chiến tranh lạnh với hắn, xem xem ai lợi hại hơn?

Nhưng khi hắn bị cô chinh phục, số xui phát huy công lực, trở thành đệ tử của thần xui xẻo thật sự thì...

Cô lại không nỡ hơn bất cứ ai, nhịn không được mà muốn dịu dàng với hắn một chút.

Cái này... chẳng lẽ là tình yêu?!

Nghĩ như vậy, hai “đại biểu xui xẻo” lập tức quyết định dắt tay nhau đi về phía con đường hạnh phúc thênh thang.

Có điều... xui xẻo sẽ không di truyền mới đúng chứ!

.....óóó.....

Nhắc nhở của Mon: Hỡi những người từng đọc và từng yêu mến “Nhị kiến khiêu tình”! Nếu các bạn thấy thích thú với những giây phút vui vẻ sảng khoái khi nhấm nháp những dòng truyện của “Nhị kiến khiêu tình” thì bây giờ càng không nên bỏ qua truyện này. Nếu nói về mức độ gây cười thì “Cặp đôi xui xẻo” chỉ hơn chứ không kém.

Vì thế, lời khuyên của Mon là nên tránh xa đồ ăn và thức uống khi đọc truyện này, độ sát thương màn hình rất lớn a! Thực tế là nguyên cả ngụm nước cam của Mon đã phụt thẳng vào màn hình khi đọc nó!

Một lần nữa chúc các bạn có những giây phút đọc truyện vui vẻ! :P

.....óóó.....

MỤC LỤC

Mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Đoạn kết

Mở đầu

Hắn nghĩ không ai có thể xui xẻo hơn hắn được nữa!

Nếu hắn tự nhận là thiên hạ đệ nhị xui xẻo thì tuyệt đối không ai dám xưng đệ nhất. Có điều trên thực tế cũng không có ai muốn giành chức đệ nhất này!

“Thế nào?” Hoả nhãn kim tinh^[1] trừng trừng ông thầy bói mù đang không ngừng sờ soạng bàn tay mình, cũng không biết là thật sự đang sờ xương cốt hay là ăn đậu hủ của hắn, chàng trai đã sắp không còn tính nhẫn nại nữa.

Đáng ghét! Chắc chắn là hắn xui đến nỗi não ngâm vào nước rồi nên mới có thể thực sự đi tin mấy lời đồn, chạy tới cho ông già mù - nghe nói là thần toán^[2] này xem số, muốn biết rốt cuộc là mình xui bẩm sinh hay là ý trời khó tránh?

Sờ sờ soạng soạng cả buổi trời, rốt cuộc ông thầy bói mù cũng gật gù đắc ý (*vì đã coi ra*), lại than ngán thở dài. “Xui thật! Xui thật! Cả đời này chưa từng thấy người xui xẻo một cách kỳ lạ đến thế...”

Trong cái xui có tài lộc, trong tài lộc có cái xui. Hiếm thấy, thật hiếm thấy!

Bị những lời vừa mở miệng ra là một tràng lời xui ý xẻo này chọc giận, chàng trai nhin không được mà gằm lên giận dữ. “Hừ! Cái gì gọi là ‘cả đời này chưa từng thấy’? Người mù còn có thể nhìn thấy người ta sao? Căn bản chính là giả danh lừa bịp!”

Con mẹ nó! Cưng nhiên xui đến mức ngay cả đi coi bói cũng có thể gặp phải kẻ lừa bịp, trên đời này còn có người xui quấy như hắn sao?

“Mẹ nó! Cái gì mà thần toán? Thần toán cái con khỉ! Mình là thằng ngu nên mới có thể chạy tới cho một cái lão mù đùa giỡn...” Tức giận đến nổi xé cả băng hiệu, đồng thời với việc trở mặt rồi đi, miệng chàng trai còn đang cắn phẫn không thôi mà lải nhải.

“Sao người mù lại không có thể thấy được người chứ? Ta mắt mù nhưng lòng sáng a!” Bất đắc dĩ mà giải thích, ngất nổi khách đã tức giận bỏ đi, ông thầy bói mù chỉ có thể phí công gọi theo, lại rung đùi đắc ý. “Gần đây những người trẻ tuổi thật không có tính nhẫn nại, ta còn chưa có nói xong mà... Thôi vậy, có tiền thu trước là tốt rồi.”

.....óóó.....

Cô nghĩ không ai có thể xui xẻo hơn cô được nữa!

Nếu cô tự nhận là thiên hạ đệ nhị xui xẻo thì tuyệt đối không ai dám xưng đệ nhất. Có điều trên thực tế cũng không có ai muốn giành chức đệ nhất này!

“Thế nào?” Đôi mắt trong veo nhìn ông thầy bói mù đang cầm lấy tay mình sờ sờ nắn nắn, cô gái bi ai truy hỏi.

Ồi... Nhất định là cô xui đến nỗi bị xe đụng hư não rồi nên mới có thể coi ngựa chết thành ngựa sống mà chạy tới cho ông thầy bói mù - nghe nói là rất linh này tính xem vận xui của mình có thể có ngày chấm dứt không?

Đã từng có kinh nghiệm bị xé bằng hiệu, ông thầy bói mù im lặng thật lâu, lúc này mới thật cẩn thận mà tìm từ, cuối cùng chỉ dùng một chữ để kết luận: “Xui!”

“Ông không thể an ủi tôi một chút sao? Thầy bói không phải là một dạng bác sĩ tâm lý khác sao? Ông có đạo đức nghề nghiệp hay không chứ?” Bị một từ "xui" đập vào làm cả người bị thương, lại nhớ đến cuộc sống liên tiếp xúi quẩy từ nhỏ đến lớn, cô gái không nén được mà bi phẫn mà lên án, lại thương tâm mà khóc òa. “Hu hu... dù sao tôi cũng đã định trước là phải làm người xui xẻo rồi...”

Không nói gì mà nhìn theo người khách vừa khóc vừa bỏ đi, muốn ngăn cũng ngăn không kịp, ông thầy bói mù chỉ có thể bất đắc dĩ mà ngửa mặt lên trời than: "Ta còn chưa nói xong mà, cô xui thì có xui, nhưng trong cái xui có chồng che chở... Ai~ya! Gần đây, những người trẻ tuổi đều không chịu nghe cho hết câu sao chứ?"

Chương 1

Bộp!

Khi trên đầu đột nhiên bị sự âm ảm cùng tiếng động nho nhỏ đồng thời tập kích thì động tác chuẩn bị bung dù của cô gái có khuôn mặt trắng trẻo, dung mạo xinh xắn, tuổi chừng đôi mươi lập tức cứng đờ, theo sau đó là vẻ mặt không biết nên nói là khóc không ra nước mắt hay là tuyệt vọng rồi thu dù lại, từ trong túi xách bên người lấy ra một tờ khăn giấy.

Cô - Giang Dục Phương, từ nhỏ đến lớn đã gặp chuyện xui xẻo hơn ngàn lần, bị phân chim tấn công càng là chuyện hai ba ngày thì gặp phải, sớm đã quen rồi... Thật là sớm đã quen rồi...

"Quen cái con khi!" Phẫn nộ mà thốt ra lời thô tục, cô ra sức dùng khăn giấy lau chùi đầu mình, tức đến nỗi muốn khóc lên, không tìm được mà chỉ lên trời mắng lớn: "Rốt cuộc là kiếp trước tôi đã giết người hay là phóng hỏa mà ông dùng cách này đến trừng phạt tôi, khiến cho tôi xui từ nhỏ đến lớn, phải trải qua cuộc sống xúi quẩy như thế chứ? Ông nói đi, nói đi chứ! Có ngon thì ông nói cho tôi nghe đi..."

Cực kỳ bi phẫn mà điên cuồng hét lớn, cô thật không hiểu nổi rốt cuộc thì cô có số mệnh gì, tại sao có thể xui một cách triệt để như thế?

Từ nhỏ đến lớn, trong phạm vi 50 cm xung quanh cô chính là địa giới của sự xui xẻo. Bất kể là cô đi đến đâu, các loại xui xẻo kỳ lạ vẫn luôn tìm đến cô. Cho dù là đi giữa một đám người thì chiếc xe lạc tay lái bên đường vẫn chỉ đụng trúng mình cô. Rốt cuộc đây là số mệnh gì chứ?

Số gì chứ?! (*số con quạ đó chị!* ^.^)

Cầm hận mà lau phân chim trên đầu, cô oán thán mà lẩm bẩm mắng: "Mới thấy chim xuất hiện là mình đã vội vã bung dù ngăn ngừa, không ngờ vẫn chậm một bước... Thật đáng ghét mà!"

Vẻ mặt chán ghét mà nhìn thứ xanh xanh xám xám trên khăn giấy, mặc dù biết là đã lau sạch rồi nhưng cứ nghĩ đến trên đầu từng bị phân chim "chiếm cứ" thì cô liền ghê tởm đến nỗi lập tức muốn tìm một nhà vệ sinh để chùi rửa sạch sẽ cái nơi bị "ô nhiễm" này.

Trong đầu vừa suy nghĩ thì tầm mắt đã nhìn thấy một nhà vệ sinh công cộng trong một công viên nhỏ cách đó không xa. Cô lập tức vội vàng phóng như bay về phía bồn rửa tay bên ngoài nhà vệ sinh.

Thế nhưng trời có gió mưa thất thường, người có phúc họa trong sớm tối! Ngay trong giây phút đang muốn hoan hô vì đã đến được bồn rửa tay thì bỗng nhiên cô cảm thấy có chút

không ổn, cảm giác dưới chân hình như hơi là lạ...

"Grừ..."

Tiếng gầm gừ trầm thấp mang theo vẻ thù địch hung ác vang lên từ dưới bồn rửa tay khiến cho trái tim của Giang Dục Phương cảm thấy rét run, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh...

Không... không thể nào! Thật sự là xui đến thế sao? Thế nhưng nếu dùng "chiến tích vĩ đại" của cô trước kia mà nói thì quả thật rất có khả năng sẽ xui thế này...

Trong tiếng gầm gừ kia, cô khiếp đảm mà cúi đầu, quả nhiên ập vào tầm mắt cô là một con chó hoang hung ác đang nhe răng trừng mắt, lộ ra răng nhanh sắc nhọn.

Cô lập tức cố gắng cười gượng mà nhanh chóng thu hồi bàn chân đang giẫm lên cái đuôi của anh chó đen kia...

"Chuyện này... tao không cố ý, thật sự là không cố ý..." Cô rặn ra nét mặt tươi cười đền tội, hy vọng người anh em này có thể hiểu được thành ý của cô.

"Gâu gâu gâu..." Rất hiển nhiên là anh chàng chó đen này không hiểu thành ý của cô, há cái miệng chó thật to mà quyết tâm báo thù.

"Woa... tao thật sự không cố ý mà..." Tiếng hét sợ hãi vang lên, cố gắng né tránh cái miệng chó hung ác, cô lật đật xoay người bỏ chạy.

"Gâu gâu gâu..."

"Á, cứu mạng..."

Trong chốc lát đã thấy diễn ra cuộc chiến truy đuổi cực kỳ nguy hiểm giữa người và chó, Giang Dục Phương sợ đến nỗi dùng tốc độ thi chạy 100 mét mà chạy điên cuồng, nghe thấy tiếng chó sủa hung hăng kia đuổi theo không bỏ, cô thất sắc mà kêu lên thảm thiết thê lương trên đường.

"Gâu gâu gâu..."

"Đừng đuổi nữa mà, tao không cố ý đâu... Ai đến giúp tôi ngăn con chó này lại với..." Chạy điên cuồng trời chết nhưng không quên cầu cứu, chỉ mong có người ra làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Ngặt nỗi không biết là do cô không đủ đẹp, anh hùng không chịu ra cứu giúp hay là cô thực sự xui đến tận mạng mà dọc đường cư nhiên không có một mống người xuất hiện!

Nghe thấy tiếng sủa hung ác của con chó ngày càng gần, ngay khi cô tuyệt vọng cho rằng trên tiêu đề của tờ báo ngày mai sắp xuất hiện dòng chữ làm chấn động "Lại có chó hoang cắn

người, một cô gái chết thảm" thì phía trước đột nhiên xuất hiện một dáng người cao cao đang chậm rãi bước qua...

"Anh ơi, cứu tôi với..." Lựa chọn giữa việc bị mất mặt và rơi vào miệng chó, cô tình nguyện mất mặt cũng không muốn gặp phải đau đớn da thịt, lập tức khản giọng kêu cứu, đồng thời chân cũng nhanh chóng chạy về phía chàng trai cao cao kia.

Ai ngờ khi người kia nghe thấy tiếng kêu cứu thì đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhìn thấy con chó hoang đang điên cuồng đuổi theo sau lưng cô gái thì mặt lập tức biến sắc, cũng không ngó ngang lại mà quay đầu chạy như điên.

Thế này là thế nào? Cô xui đến mức khó khăn lắm mới gặp được một tấm chắn, nhưng thật ra lại là một thanh củi mục vừa chạm vào đã gãy sao?

Giang Dục Phương vừa sợ hãi vừa kinh ngạc, theo sát sau lưng hấn mà lên án. "Ê... nhìn thấy con gái yếu đuối bị chó rượt, không những không thể hiện phong độ của đàn ông mà còn quay đầu bỏ chạy, anh có phải là đàn ông không?"

"Ai nói là đàn ông thì không được chạy? Chẳng lẽ chó sẽ không cắn đàn ông hay sao?" Trình Khải – tên đàn ông dáng người cao lớn, tướng mạo anh tuấn nhưng hiện giờ sắc mặt xanh mét vừa chạy trời chết vừa không quên phản bác. Hấn liếc nhìn cô gái đã chạy tới bên cạnh mình kia một cái, trong lòng cực kỳ căm hận.

Gì chứ! Ngay cả đi đường cũng không dung mà liên lụy, tự nhiên bị chó rượt, hấn thực sự xui đến thế sao?

"Là đàn ông thì nên anh dừng mà đuổi chó chứ!" Giang Dục Phương kêu lên thảm thiết, chạy đến nỗi muốn hụt hơi rồi.

"Chống cái con khỉ! Cô không biết là từ nhỏ tới lớn, tôi hận nhất, cũng sợ nhất là chó sao chứ?" Trình Khải cũng không quên rống lên đáp trả.

Mẹ nó! Từ khi hấn bắt đầu có trí nhớ, số lần bị chó cắn đã không đếm hết trên đầu ngón tay được. Hôm nay thấy chó như thấy quỷ, chạy còn không kịp nói chi là chống lại nó chứ!

"Anh à, làm sao tôi biết chứ? Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau mà..." Giang Dục Phương chỉ có thể kêu gào, thế nào cũng không ngờ được là mình lại xui đến mức gặp phải một người sợ chó, trái tim cũng thấy lạnh căm.

Đồng thời với việc chạy trời chết, nàng cũng nhịn không được, khóc không ra nước mắt mà hét lên: "Bị chó rượt mà không gặp được anh hùng cứu mỹ nhân thì thôi đi, lại còn gặp phải một tên đàn ông không dùng được. Trên đời này còn có người xui xẻo hơn tôi sao chứ..."

Hu hu... mẹ ơi, rốt cuộc thì mẹ sinh ra một đứa con gái có số mệnh gì thế này?

Không dùng được? Cưng nhiên dám nói hử không dùng được?

Trình Khải hơi tức giận, cũng hét ra tất cả mọi uất ức trong lòng: "Tôi mới xui đây nè! Đi đường mà vô dụng vô cơ bị cuốn vào cuộc chiến giữa người và chó, đây là lỗi của tôi sao chứ?"

Cho dù hử có xui quấy thì cũng không đến nước này chứ!

"Gâu gâu gâu..."

Ngay khi hai người vừa chạy trốn chết vừa không quên đấu võ mồm cùng châm biếm nhau thì tiếng sủa của người anh em không ngừng đuổi theo kia đã dần dần đuổi đến, có lẽ không bao lâu nữa trong hai người sẽ có một người gặp phải tai ương...

Thật kỳ lạ, có một loại ăn ý lạ thường khiến cho đôi nam nữ đang không ngừng chạy kia đồng thời nhìn nhau một cái. Giang Dục Phương thở hắt hắt mà mở miệng cười thảm trước...

"Tôi... tôi không chạy nổi nữa rồi..."

"Cô... cô bằng lòng hy sinh bản thân, anh đừng quên mình sao?" Thở hắt hắt, Trình Khải vội vàng hỏi.

"Anh có lương tâm không chứ? Những lời này anh lại không biết xấu hổ mà đi hỏi con gái sao? Là đàn ông thì nên có phong độ của đàn ông, chủ động dũng cảm hy sinh chứ!" Giang Dục Phương cảm phần tố cáo, không dám tin là hử lại có mặt mũi mà yêu cầu con gái hy sinh quên mình.

"Chó là do cô dẫn tới, tại sao lại bắt tôi hy sinh? Tôi là bên thứ ba vô tội có được không?" Thét ra những oán hận vì tự dung bị chó rượt, Trình Khải tràn đầy bất bình.

Gần đây phụ nữ thật kỳ lạ, luôn rêu rào là phải nam nữ bình đẳng, nhưng chỉ cần có chuyện nguy nan gì là lại mang "phong độ đàn ông" ra mà đẩy đàn ông đi chịu chết, có lý không chứ!

Bị bức tức làm nghẹn họng, Giang Dục Phương không lời nào để đáp lại. Cứ liên tục chạy đường trường như thế, quả thực thể lực của cô cũng đã cạn sạch, cũng không chạy nổi nữa, bước chân đang chạy cũng đành phải chậm lại...

"Gâu gâu gâu..." Con chó đen đuổi theo tới cùng thấy "con mồi" đã chậm lại, sắp có thể báo được "thù giết đuôi" thì chạy càng nhanh, sủa cũng càng hăng...

Hu hu... Thôi đi! Chân của cô đã không chạy nổi nữa, nếu thực sự bị cắn thì cũng chỉ có thể cam chịu, ai bảo cô xui bả sinh!

Chạy đến nỗi hụt hơi, Giang Dục Phương đã cam chịu rồi, đang lúc tốc độ dần dần chậm lại, cô vô thức nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh....

Hả? Tại sao tốc độ của cô chậm lại thì tốc độ của tên đàn ông "không dùng được" bên cạnh này cũng chậm theo chứ?

Dường như cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của cô, Trình Khải bĩu môi nói thầm: "Cũng không phải là tôi không có phong độ đàn ông."

Muốn hấn bỏ lại một cô gái mà chạy một mình, những chuyện thế này hấn không làm được.

"Cho... cho nên?" Cô thở dốc mà hỏi.

"Cùng nhau chống địch!" Về mặt kiên định, Trình Khải tự thấy mình thế này cũng rất nghĩa khí rồi.

Nghĩ lại, nếu cả hai cùng đối mặt với chó dữ, với vận xui cực kỳ của hấn trước đây, chắc chắn người bị chó tấn công sẽ là hấn. Nghiêm túc mà nói, cũng có thể coi là một lại hy sinh thân mình, thật là một phen bi tráng.

Vốn đã tuyệt vọng, không ngờ hấn lại bằng lòng cùng chung hoạn nạn với cô, ở lại giúp cô chống lại "giặc dữ", Giang Dục Phương nào có lí do từ chối, lập tức cảm động đến rơi nước mắt mà gạt đầu, chỉ còn thiếu chút nữa là nhào tới hiến một nụ hôn, biểu thị lòng biết ơn vô hạn của cô.

Ô hô... mặc dù người này có chút không dùng được, nhưng vẫn có nghĩa khí!

"Nhu vậy..." Dùng ánh mắt đặt thành ký kết ngầm với cô, Trình Khải hít sâu một hơi, hét lớn lên: "Một, hai, ba, dừng!"

"Nhu vậy..." Dùng ánh mắt đặt thành ký kết ngầm với cô, Trình Khải hít sâu một hơi, hét lớn lên: "Một, hai, ba, dừng!"

Ngay khi chữ "dừng" thốt ra, quả nhiên hai con người đang bị chó rượt kia rất có nghĩa khí mà đồng thời "thắng lại", cùng xoay người, cố gắng trợn mắt thật to, định dùng ánh mắt sắc bén kia đến đánh lui kẻ địch.

Bị sự thay đổi thành linh của hai con người đang chạy trời chết, không có chút khí thế kia làm cho sững sốt, hơn nữa tiếng hét to kia của Trình Khải cũng đã làm cho con chó đen đang đuổi theo rất hăng kia cũng bất giác dừng lại theo, đứng cứng ngắc cách hai người năm bước, nhe răng trợn mắt mà sủa điên cuồng...

"Gâu gâu gâu..."

"Nhanh lên! Khí thế của nó bị chúng ta đè xuống rồi, mau lấy ánh mắt hung ác nhất mà trừng nó, để cho nó biết chúng ta cũng không dễ chọc!" Thấy khí thế của con chó hoang có dấu hiệu bị đè ép, Trình Khải lập tức căng mày trợn mắt mà cố gắng rặn ra vẻ mặt hung hăng nhất để trừng con chó, đồng thời cũng không quên chỉ thị cô gái bên cạnh.

"Tôi, tôi đang cố đây!" Giang Dục Phương lắp bắp nói, cũng muốn làm ra vẻ hung dữ mắt ngang mày ngược lăm, thế nhưng trên gương mặt trắng nõn kia đều là vẻ kinh hoàng, quả thực không có sức thuyết phục.

Cứ như thế, bầu không khí giữa hai người một chó căng thẳng trừng nhau hết 10 phút, ngay khi hai con người - tinh anh của vạn vật kia - cho rằng không dọa nổi một con chó, trong lòng bất an mà đang định bỏ chạy lần nữa thì rất thần kỳ, người anh em kia bỗng nhiên gầm gừ một tiếng rồi cụp đuôi, quay đầu nhanh chóng chạy đi.

Quả thực không dám tin vào vận may của mình, mắt thấy anh chó đen kia chạy không thấy tăm hơi xong thì đôi nam nữ bị rượt đến nỗi rất chật vật kia rốt cuộc cũng hết hơi mà ngã ngồi xuống thềm đá bên đường.

"Được, được cứu rồi!" Giang Dục Phương kích động đến nỗi thiếu chút nữa là trào nước mắt.

Ô hô... không ngờ rằng trong cuộc đời xui xẻo của cô lại xuất hiện vận may hiếm có như vậy. Thật là cảm động quá!

"Không thể tin được!" Thở hổn hển một hơi, Trình Khải cũng cảm thấy thật kỳ diệu.

Dựa vào kinh nghiệm xúi quẩy dồi dào của hần, chỉ cần là bị chó rượt, bình thường cuối cũng không tránh khỏi ôm thương tích mà vào bệnh viện, không ngờ rằng lần này lại để hần tránh trước một kiếp, chẳng lẽ là sắp đổi vận rồi sao?

Mỗi người một câu mà đối thoại làm cho hai người rất ăn ý mà quay đầu nhìn trộm đối phương. Vốn chỉ lo chạy trốn, hoàn toàn không kịp trông xem diện mạo của người kia, cuối cùng bây giờ cũng có thời gian mà nhìn cho tử tế rồi.

Diện mạo anh tuấn, mặt mũi đang hoàng, thân hình cao lớn, mặc dù bị chó đuổi có chút chật vật nhưng không thể phủ nhận anh ta là một chàng đẹp trai đúng nghĩa!

Thầm đánh giá, Giang Dục Phương không nén được mà thở dài... Haiz! Tại sao dưới tình huống cô bị phân chim tập kích, sau đó là bị chó rượt rất bị thảm mới gặp được trai đẹp chứ! Cái này làm cho cô hoàn toàn không có hứng thú "gặp gỡ" chút nào.

Mắt hạnh mày ngài, gương mặt thanh tú, da trắng má hồng, thân hình thon thả, mặc dù hiện nay vẫn có vẻ hoảng sợ chưa yên nhưng không thể không thừa nhận cô ấy trông rất khá!

Đồng thời âm thầm đánh giá, Trình Khải cũng thở dài một hơi... Haiz! Người đẹp trước mặt, bộ dáng sợ chó của mình lại bày ra không sót chút nào, hoàn toàn là không có chí khí, thật mất mặt.

Hai tiếng thở dài không hện mà cùng vang lên, sau đó lại rất ăn ý mà nhìn nhau, bốn con mắt đều có vẻ rất nghi hoặc...

Anh ta đang than thở cái gì?

Cô ta đang than thở cái gì?

"Ừhm..." Bốn mắt nhìn nhau, Giang Dục Phương hơi xấu hổ, nghĩ thầm rằng dù anh ta có chút vô dụng, nhưng dù sao cũng rất nghĩa khí khi cùng cô "đồng tâm chống địch", hẳn là nên nói tiếng cảm ơn.

Nghĩ như vậy, cô đang muốn mở miệng nói cảm ơn thì khóe mắt lại quét thấy trên bầu trời cách đó không xa có một con chim bồ câu đang bay nhanh về phía mình. Cô cả kinh, theo phản xạ mà quơ lấy cây dù chuẩn bị "phòng địch". Nào ngờ còn chưa kịp bung lên thì con chim bồ câu kia đã xẹt qua đầu với tốc độ sấm sét...

"Ừa?" Phân chim đâu? Không có "phần thưởng" như trong dự kiến, Giang Dục Phương không ngừng khiếp sợ, không dám tin vào vận may của mình.

Ô hô...Cô sắp đổi vận rồi sao? Đây là lần đầu tiên chim bay qua đầu cô mà không thả bom tạc đạn. Thật là cảm động quá!

Bên cạnh, Trình Khải cũng bị động tác kỳ lạ bất ngờ của cô làm cho ngẩn ra, vô thức mà ngẩng đầu nhìn trời xanh... Không có mưa, cũng không có mặt trời, là một bầu trời đầy mây, mát mẻ hợp lòng người, cô ta bung dù lên làm gì?

Dường như nhận ra nghi vấn của hắn, Giang Dục Phương lại không có mặt mũi nào mà nói chuyện xui "hể là chim bay qua là để lại dấu vết", lập tức cuống quýt gấp dù lại, xấu hổ mà đỏ mặt: "Cảm, cảm ơn anh đã rất nghĩa khí mà giúp tôi ngăn con chó lại. Tôi... tôi còn có việc nên đi trước một bước đây!"

Vừa dứt lời thì lập tức xoay người, cực kỳ ngượng ngùng mà nhanh chóng chạy mất tăm mất tích.

Ai~ya... Số mệnh xui xẻo này bảo cô làm sao giải thích với một người lạ đây chứ? Hãy cứ để cô ôm tâm trạng bi phần này mà chạy về phương xa đi...

Mờ mịt mà nhìn bóng dáng của cô chạy càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất không thấy đâu, Trình Khải chỉ có thể nhún vai, trong lòng có chút may mắn, lại có chút nổi da gà...

Lần đầu tiên bị chó rượt mà lại không bị cắn, vận may hiếm có này thật khiến hắn không

kìm được mà sợ đến run người!

.....óóó.....

"Vận xui kỳ lạ của cậu, với tư cách là bạn thân, mình đã không có lời nào để nói!" Trong quán cà phê, nhìn bạn thân nổi danh là xui xẻo với đầu tóc còn ẩm ướt vì mới gội không lâu, Tôn Mạn Mạn - cô gái có mái tóc xoăn gọn sóng, dung mạo xinh đẹp quyến rũ, tuy đã cố gắng nín cười nhưng đôi môi đỏ vẫn luôn cong lên lại để lộ cảm xúc chân thật của chủ nhân.

Ha ha, vừa rồi, dưới tình huống đợi rất lâu mà không thấy người thì cô đã đoán chắc chắn là bạn thân lại gặp phải chuyện xui khó lường rồi. Sự thật chứng minh dự cảm của cô không sai chút nào.

"Ê, cậu không thể có chút lòng đồng cảm sao chứ?" Bị phẫn mà kháng nghị, oán hận tràn đầy của Giang Dục Phương chỉ có thể trút vào đĩa cơm trước mặt.

"Mình bị phân chim tấn công, sau đó lại bị chó rượt, thê thảm đến thế này, cậu không an ủi thì thôi đi, giờ còn đến chế giễu mình, có phải là bạn không chứ?" Hu hu... đáng ghét! Tại sao bạn bè người thân bên cạnh cô đều là loại người không có lương tâm vậy chứ?

Cô đúng là số khổ mà!

"Xui lần thứ nhất, người ngoài sẽ có sự thông cảm vô hạn. Xui lần thứ hai, ít nhiều sẽ đến an ủi. Thế nhưng nếu như xui xẻo đã trở thành một điều hết sức bình thường trong cuộc sống hàng ngày thì trừ việc khiến người ta thấy buồn cười ra, thật sự là rất khó nảy sinh cảm xúc gì khác nữa!" Cuối cùng Tôn Mạn Mạn cũng cười phì ra.

Ha ha, cô thật sự không hiểu sao trên đời này lại có người kỳ lạ như bạn mình cơ chứ, mỗi ngày đều sẽ xảy ra chuyện xui khiến người ta dở khóc dở cười.

Bị sự bức tức làm nghẹn lại, Giang Dục Phương đau khổ đến nỗi hoàn toàn không biết nói gì để phản bác.

Hu hu... Một bình luận thật độc ác, nhưng lại hoàn toàn đúng đắn!

Nhìn cô chán nản đến nỗi chỉ có thể vùi đầu vào ăn để trút hận, Tôn Mạn Mạn không khỏi cảm thấy tức cười, không chút thành ý mà đi an ủi cô: "Thật ra cuộc sống của cậu cũng rất thú vị, mỗi ngày đều có những chuyện mới mẻ!"

Cầm giận mà phóng ra ánh mắt khinh thường, Giang Dục Phương oán hận uy hiếp: "Vậy nói thêm vài câu châm chọc nữa cũng không sao, cần thận mình call cho em trai mình..."

"Ê!" Còn chưa đợi cô nói xong, mặt Tôn Mạn Mạn đã biến sắc, trong nháy mắt đã mất đi vẻ quyến rũ tuyệt vời kia, tức muốn chết mà kêu lên: "Giang Dục Phương, cậu có phải là

bạn bè không chứ?"

Đáng ghét, rõ ràng biết cô trốn tên "Quái già" kia như trốn quỷ, cư nhiên còn lấy ra uy hiếp cô, thật là quá đáng mà!

"Hình như câu nói đó mình vừa hỏi xong!" Cười nhạt một cái, Giang Dục Phương cũng không phải là kẻ dễ ức hiếp, cũng có cách đánh trả lại bạn mình.

"Được rồi, chúng ta đều tự lui binh!" Ném ra lệnh đình chiến, Tôn Mạn mạn quyết định kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, không muốn gây khó dễ cho bản thân.

Nghe vậy, Giang Dục Phương cười đắc ý, có điều nhin không được mà thay em mình nói một câu: "Mạn Mạn, tuy thằng nhóc nhà mình có hơi "Quái già" nhưng không thể không thừa nhận nó rất xuất sắc, sao cậu lại trốn như rắn rết vậy? Nên biết, bên ngoài có rất nhiều cô gái yêu nó muốn chết đó!" Ai~ya, đáng tiếc là "Quái già" chỉ chung tình với mình Mạn Mạn, những cô gái khác chỉ có thể tan nát cõi lòng.

Lần này lại đến lượt Tôn Mạn Mạn ném ra ánh mắt xem thường, nhưng vẫn chưa nói ra nguyên nhân.

"Hay là cậu sợ bị mình cười là trâu già gặm cỏ non?" Tự phỏng đoán nguyên nhân, Giang Dục Phương cười rất hóm hỉnh.

"Ai là trâu già chứ?" căm hận mà kháng nghị, Tôn mạn Mạn cắt một miếng bánh ga tô, hung hăng nhét vào miệng cô: "Ăn đồ ăn của cậu đi, bớt ở đó mà nói có nói không."

Aiya, chỉ cần nhắc đến "Quái già" nhà mình thì bạn thân lại có phản ứng như vậy. Hai người một trốn một tìm, cô bị kẹt ở giữa rất khó xử.

Trong lòng nghĩ thầm, nhớ đến chuyện Mạn Mạn uy hiếp không cho cô tiết lộ hành tung của cậu ấy, mà "Quái già" trong nhà thì hề thấy mặt cô là lại hỏi vòng vèo tung tích của Mạn Mạn, Giang Dục Phương thật sự cảm thấy ai oán.

Haiz... thế nào gọi là Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài đều không phải người^[3], cô ở giữa hai năm xem như rất rõ ràng.

"Mặt của cậu là ý gì đó?" Liếc về mặt ai oán của cô, Tôn Mạn Mạn lại ném cho ánh mắt coi thường.

"Mặt của Trư bát giới!"

Hiểu ý của cô, Tôn Mạn Mạn cười phì một tiếng rồi quyết định đổi đề tài: "Đúng rồi, cậu chuẩn bị bắt đầu tìm việc chưa?"

"Hà..." Gãi mái tóc ngắn, Giang Dục Phương xấu hổ mà cười gượng: "Mình còn muốn chơi một trận."

Công việc trước kia làm một hơi mấy năm liền, bây giờ thôi việc rồi thì cô muốn nghỉ ngơi thêm một thời gian, đợi khi nào thấy chán những ngày tháng ăn dầm nằm dề rồi mới đi tìm việc.

"Thế sao..." Về mặt có chút tiếc nuối.

"Sao thế?" Cảm thấy kì lạ, Giang Dục Phương khó hiểu mà hỏi.

"Không có gì!" Lắc đầu, Tôn Mạn Mạn cười đáp: "Chẳng qua là gần đây mình nghe được một chút tin tức trên thương trường, nói là "tập đoàn đầu tư Tiệp Khải" rất có tiếng tăm trong mấy năm gần đây đang có ý tuyển dụng một nữ trợ lí. Rất nhiều ông chủ của các công ty vội vàng tiền cử con gái nhà mình vào, hy vọng có thể gần được phúc lộc, đoạt được trái tim của người thành lập Tiệp Khải - nghe đồn là kẻ có bản lĩnh sửa đổi thành hay. Đến lúc đó sẽ có được một cậu con rể tài hoa, có thể cống hiến cho công ty của mình, nhất cử lưỡng tiện."

"À!" lại gãi gãi đầu, Giang Dục Phương chẳng hiểu ra làm sao cả. "Thế thì có liên quan gì tới mình?" Ông bố nhà nàng cũng không phải ông chủ gì lớn.

Nhịn không được lại ném cho một ánh mắt "khinh bỉ", ngón tay ngọc cũng chĩa mạnh vào cái đầu toan là sương mù kia: "Sao lại không liên quan? Mình cảm thấy cậu rất thích hợp, có thể đi ứng cử xem sao."

Haiz, cô bạn này xui thì có xui, nhưng xử lí công việc thì lại rất cẩn thận, rất thích hợp với công việc là trợ lí hay thư kí.

Trên thực tế, công việc trước kia của cô cũng là thư ký, vốn ở công ty làm việc rất tốt, đáng tiếc vì ngài chủ tịch muốn về hưu, "thế hệ thứ hai"^[4] mới về nước không bao lâu đến tiếp quản, không quen nhìn xung quanh cô luôn xảy ra những chuyện xui xẻo mà bắt đầu kiếm chuyện khắp nơi, khiến cô nản lòng mà từ chức.

Có điều cô dám vỗ ngực bảo đảm, để cho một người rất kiên nhẫn, một người làm việc bằng hai như bạn thân của cô từ chức, cái tên "thế hệ thứ hai" kia nhất định sẽ hối hận.

"Woa..." Tự dưng bị công kích, Giang Dục Phương kêu thảm một tiếng, tức giận ôm lấy đầu kháng nghị: "Tôn Mạn Mạn, cậu có thể quá đáng thêm một chút nữa!"

Hừ, rất đau đó!

"Muốn quá đáng chút nữa sao, được!" Cười quyền rũ, nếu người ta đã yêu cầu, Tôn Mạn Mạn nào có khách khí, một bàn tay khác lại vỗ tới.

"Hu hu... cậu lại đánh nữa à? Mình phải gọi cho "Quái già" nhà mình..." Giận đến nỗi cô oán hận mà uy hiếp.

"Cậu dám, mình đánh chết cậu trước!" Đôi mắt đẹp nheo lại đầy vẻ nguy hiểm, hung hăng mà muốn tặng thêm vài cái nữa.

"Tôn Mạn Mạn, phần tử bạo lực này, mình liều mạng với cậu!" Không chịu yếu thế, cô cũng ra tay phản kích.

"Đánh không tới, tay của cậu ngắn..." Cười chế giễu.

"Hừ! Đừng tưởng là tay của cậu dài hơn mà đắc ý, xem lợi hại của mình đây..." Tích cực phản công.

"Ha ha ha... đến đây..."

Thoáng chốc, liền thấy trong một góc của quán cà phê có hai người bạn tốt đang hi hi ha ha mà đùa giỡn thành một đống. Về chuyện ứng cử chức nữ trợ lí vừa rồi nhắc đến sớm đã bị quăng ra sau đầu, quên một cách sạch sẽ.

Chương 2

"Đây là cái gì?" Nhìn xấp lí lịch thật dày trên bàn, Trình Khải tròn tròn mắt, vội vàng hỏi mấy tên bạn đồng nghiệp.

"Lí lịch của con gái mấy ông chủ trong giới thương mại." Trong đại bản doanh của Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải, bốn chàng trai trẻ không hẹn mà cùng nở một nụ cười bí hiểm, trầm miệng một lời đáp.

Đúng vậy! Nơi này chính là phòng làm việc của "Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải" rất có tiếng tăm trong giới thương nghiệp mấy năm gần đây, điều bất đồng chính là nơi này không có không khí làm việc lạnh lẽo như những công ty bình thường khác mà ngược lại trang trí rất thoải mái và ấm áp như ở nhà. Trừ tủ lạnh, TV và các thiết bị khác, các dụng cụ trong nhà bếp cũng không thiếu gì, thậm chí còn có một phòng lớn có đầy đủ gối mềm để cho người làm việc mệt mỏi có thể vào nằm nghỉ bất cứ lúc nào.

Nghiêm túc mà nói, Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải - bao gồm cả người sáng lập kiêm lãnh đạo Trình Khải thì cũng chỉ có năm người mà thôi, nhưng năm người này lại rất biết cách đầu tư, quản lý. Dùng tư liệu thu thập được cùng ánh mắt độc đáo mà chỉ trong vài năm ngắn ngủi, chuyên môn tìm các công ty hạng vừa và nhỏ, có vốn dưới 30 triệu nhưng có tương lai mà đầu tư.

Nói ra thì cũng thật lạ, không biết là ánh mắt của bọn họ quá tốt hay là thần tài quá thiên vị bọn họ mà chỉ cần là công ty mà Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải ra tay đầu tư, bất kể tình hình lúc đó là tốt hay xấu nhưng không quá nửa năm thì sẽ xông lên cứ như búng lò xo, cổ phiếu tăng mạnh, trở thành một con gà mái biết đẻ trứng vàng nổi tiếng.

Mà thừa dịp giá tăng nhanh, Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải sẽ thấy tốt là thu lưới, bán hết tất cả cổ phiếu đang nắm giữ, kiếm lấy một số tiền lớn rồi lại đi đầu tư vào mục tiêu mới.

Cũng vì đôi mắt tiên tri của bọn họ dự đoán được "tương lai" sớm hơn người ngoài mà luôn ra tay hay thu lại sớm hơn một bước. Vì thế, việc đầu tư của những năm gần đây không những kiếm lợi rất nhiều mà danh tiếng của bọn họ cũng dần dần được truyền tụng trong giới này.

Có điều bốn người còn lại trong hội rất rõ, cho đến nay, mỗi lần tập đoàn ra tay đều trúng, thu hoạch được lợi nhuận thật lớn, trừ nguyên nhân là bọn họ phân công hợp tác, cẩn thận phân tích xu thế của thế giới cùng tình hình của mỗi công ty thì nhân vật trung tâm - kẻ lắng nghe ý kiến của mọi người, chân chính quyết định hướng đầu tư khiến tập đoàn kiếm được rất nhiều tiền chính là người mà trong mắt của bọn họ không biết là bị thần xui xẻo ám hay là thần tài phù hộ - thủ lĩnh Trình Khải.

"Mình cần lí lịch con gái các ông chủ lớn để làm cái gì?" Kinh hãi mà nhìn nụ cười quỷ quái bên môi của bốn người kia, tự nhiên Trình Khải thấy rùng mình, hét lên mà chất vấn.

"Không phải trong phòng làm việc của chúng ta còn thiếu một nữ trợ lí sao?" Khâu Thiệu Thần - người mang kính mắt không vành, ngoại hình có vẻ nhã nhặn lịch sự nhưng luôn làm cho người ta liên tưởng đến hồ li - nở nụ cười gian xảo.

Hả! Người này cười thật nham hiểm.

Trình Khải thấy mà sợ, còn chưa kịp mở miệng thì một giọng nói khác đã vang lên...

"Đúng lúc, chuyện chúng ta cần tuyển một nữ trợ lí truyền ra ngoài, bị một số ông chủ khác biết được." Lâm Viên Quân - người có vẻ mặt nho nhã ôn hòa, cả người phát ra hơi thở như gió xuân - cười rất vô hại mà tiếp lời. Chỉ có người thực sự hiểu rõ anh ta mới biết được bốn từ "mặt người dạ thú" là vì ai mà sáng tạo ra. *(Ặc, có hơi quá không?)*

Gì chứ, tên cầm thú này cười như vậy làm hấn cũng muốn buồn nôn.

Thật không may, Trình Khải là một trong số ít người nhìn thấu tim của anh ta, lập tức cả người đều nổi da gà.

"Cho nên lí lịch của con gái các ông chủ cứ bay tới như tuyết rơi." Vương Nghị Đình - người có vẻ mặt sáng như ánh dương, thân hình rất khỏe mạnh - bổ sung ngắn gọn.

"Là thế đó, meo!" Từ Thiếu Nguyên - thân đã gần 30 tuổi nhưng lại rất mê phim hoạt hình - dùng một lời thoại kinh điển của phim "Biệt đội tên lửa" để tổng kết.

"Meo cái con khỉ!" Nhịn không được mà rống lên, Trình Khải trợn mắt hét: "Khi nào thì chúng ta cần tuyển trợ lí, tại sao mình lại không biết?"

"Xin cậu hãy quay đầu lại nhìn xung quanh chút đi, tình hình bi thảm này mà còn không tuyển được sao?" Khâu Thiệu Thần muốn hấn nhận rõ sự thật.

"Hơn nữa, buổi trưa mà mình gọi thức ăn nhanh ở ngoài thì sẽ bị tiêu chảy." Lâm Viên Quân bổ sung.

"Mình thì không sao cả!" Nhún nhún vai, Vương Nghị Đình có tính chất của một con gián, trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng có thể sinh tồn.

"Khi tinh thần không được tốt thì mình cần có người dịu dàng bưng tới một ly cà phê nóng!" Từ Thiếu Nguyên cũng đưa ra yêu cầu của mình.

Nghe vậy, Trình Khải không biết nói gì, nhìn quanh phòng làm việc một vòng thì thấy tài liệu, hồ sơ, bản fax... linh tinh, bên này một đống, bên kia một đống, loạn như là có bão quét qua. Quả thật cần một trợ lí giúp sắp xếp lại, nhưng mà...

"Người mà các cậu cần cơ bản chính là người giúp việc, nào phải trợ lý?" Ánh mắt liếc về phía xấp lí lịch thật dày kia, Trình Khải không nén được mà cười lớn: "Hơn nữa, các cậu có thể tưởng tượng được bộ dáng của các thiên kim tiểu thư ông ọ đó khi phải làm nữ giúp việc cùng đầu bếp không?"

Lời này vừa nói ra, bốn người kia im lặng nhìn nhau một cái, sau đó không hẹn mà cùng rùng mình, cực kỳ ăn ý mà lắc đầu, đồng thanh thở dài: "Không tưởng tượng được!"

Các ông chủ đưa thiên kim tiểu thư yếu điệu nhà mình vào đây ứng cử trợ lý, dùng đầu gối nghĩ cũng biết là còn có ý đồ khác!

"Cho nên..." Hai tay chống nạnh, Trình Khải tỏ ra vô cùng đắc ý: "Xin hãy quăng xấp lí lịch này vào thùng rác!"

"Thực sự phải quăng?" Nhướn mày, Khâu Thiệu Thần có khuôn mặt hồ li cười rất ám muội: "Mỗi bản lí lịch đều kèm theo ảnh chụp, thật ra cậu có thể coi như đối tượng coi mắt, nhìn một chút cũng không sao!"

"Đi chết đi!" Về mặt "xin tha cho em", Trình Khải châm biếm mà phản kích lại: "Cậu có vẻ cần hơn đó, nghe nói bác gái hỏi cưới vợ rất dữ, mình rất không ngại mà chuyển giao tập lí lịch này cho bác ấy."

Lời này vừa nói ra liền thấy khuôn mặt hồ li đang cười của Khâu Thiệu Thần đổi sắc, quăng ngay xấp lí lịch kia vào thùng rác như quăng một củ khoai bống. Cũng vì vậy mà dẫn đến một trận cười chế giễu của mọi người.

Thoáng chốc, mọi người bắt đầu giậu đổ bìm leo, mỗi người một câu trêu chọc, chế nhạo, tiếng cười đùa không dứt, mãi cho đến một lúc sau, rốt cuộc có người vòng lại đề tài khi này...

"Nói lại chuyện vừa rồi, đúng là chúng ta thực sự cần một trợ lý!" Giọng nói tao nhã vang lên, Lâm Viên Quân cười rất vô hại, yêu cầu lãnh đạo phải giải quyết vấn đề này. "Mình không muốn tiếp tục bị tiêu chảy nữa!"

"Trợ lý kia phải biết nấu bữa trưa!" Điều kiện thứ nhất được đưa ra.

"Cũng phải biết pha cà phê ngon!" Điều kiện thứ hai tuôn ra ngay sau đó.

"Còn phải biết sắp xếp lại hồ sơ sổ sách!" Nhìn đống tài liệu được xưng là "trật tự trong lộn xộn", bên trái một chồng, bên phải một đống, điều kiện thứ ba cũng nhanh chóng được ném ra.

"Đi chết đi!" Trợn tròn mắt, Trình Khải nhin không được mà cười trách móc: "Các cậu cần chính là một hợp thể của trợ lý và người giúp việc, trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng

thế chứ?"

"Có!" Nghiêm túc mà gật đầu, Từ Thiếu Nguyên - kẻ mê phim hoạt hình - từ từ đáp lời: "Chi tiết xin tham khảo tại thuật hợp thể của bảy viên ngọc rồng."

Đáng tiếc, loại hài hước nhạt nhẽo này không thu được sự chú trọng mà lập tức thu được tám ánh mắt "khinh bỉ".

"Tại sao trong hội của chúng ta lại có người nhạt nhẽo thế chứ?" Trình Khải cảm thấy mình như đang ở Bắc Cực.

"Mình rất đồng cảm!" Vương Nghị Đình - người có khí chất của ánh dương tán thành, cũng cảm thấy rất tẻ nhạt.

"Vậy thì sao chứ?" Liếc mắt cười nhạt, Từ Thiếu Nguyên - kẻ đang chịu công kích không nhanh không chậm tung đòn sát thủ: "Tẻ nhạt vẫn tốt hơn là xui xẻo!"

Tuyệt chiêu vừa tung ra, lập tức thu được tràng cười ủng hộ điên cuồng của mọi người, lại khiến cho "người xui xẻo" cảm thấy bị phẫn, nhưng cũng không biết nói gì...

Ô hô... hắn có thể nói gì đây chứ? Hắn đúng là rất xui xẻo, có thể nói gì đây?

Vòng quay của sự xui xẻo không lúc nào là không chuyển động. Khi Trình Khải bị cười đến nổi ôm vết thương lòng mà rời khỏi công ty, trên đường đi ngang qua công viên nhỏ thì...

"Gâu gâu gâu..."

"Woa... cứu mạng a..."

Tiếng chó sủa cùng tiếng kêu cứu quen thuộc bỗng nhiên vang lên long trời lở đất, dần dần đến gần từ phía sau làm hấn sợ tới mức dựng cả chân lông, quay đầu nhìn lại theo trực giác...

"Sao lại là cô?"

Khi bóng dáng của cô gái đang chạy trốn rất chặt vật cùng với con chó to đang nhe răng trợn mắt, đuổi theo không bỏ kia đập vào mắt thì Trình Khải kinh hoàng mà kêu lên một tiếng, cũng co cẳng bỏ chạy theo.

Gì chứ! Hai ngày liên tục bị cùng một cô gái và một con chó làm liên lụy không đâu, đây là kiểu xui gì chứ? Là số xui gì chứ?

"Woa... sao lại là anh?"

Câu hỏi bị phẫn tương tự cũng phun ra từ miệng Giang Dục Phương, cô khóc không ra nước mắt. Hu hu... Tại sao lại cho cô gặp phải cái tên sợ chó "không xài được" này nữa chứ?

Lẽ nào ông trời không thể ban cho cô một anh hùng đánh chó sao? Đây là kiểu xui gì chứ? Số xui gì chứ?

"Sao cô lại đi chọc con chó hoang đó nữa chứ?" Vừa chạy vừa gào lên, Trình Khải thực sự không thể tin được có người lại ngốc đến nỗi đi chọc một con chó hoang hung ác lần nữa.

"Làm sao tôi biết được chứ? Là con chó đó ghi thù chứ bộ! Tôi vừa mới từ bên cạnh công viên đi ngang qua, từ xa nó nhìn thấy đã rượt theo liền, trừ việc bỏ chạy ra thì tôi còn biết làm gì nữa?" Giang Dục Phương tràn đầy uất ức mà tổ khổ, chỉ còn nước chưa đeo một tấm bảng ghi "tôi vô tội" trước ngực mà thôi.

"Chúng ra có cần có duyên đến thế không?" Hỏi một cách hết sức ai oán, nhưng khi thấy thể lực của cô sắp không chịu nổi nữa mà chạy chậm lại thì Trình Khải vẫn vươn tay kéo lấy cánh tay cô mà ra sức chạy như điên.

"Tôi cũng đâu muốn chứ..." Lắc đầu kêu gào, cô cũng đâu muốn thế này!

"Gâu gâu gâu..."

Trong tiếng gào khóc, tiếng cho sữa hung hăng khiến người ta kinh hồn bạt vía cũng không ngừng theo sát ở phía sau làm cho Trình Khải căng cả dây thần kinh. Hắn kéo lấy cô, dùng hết tất cả sức lực mà chạy trốn, rất sợ chậm một chút thì sẽ tặng không cho con chó kia một cái "chân giò hun khói Kim Hoa".

Chạy chạy, trốn trốn, cũng không biết chạy đã bao lâu, ngay lúc Giang Dục Phương sắp hết hơi mà muốn đầu hàng cho xong thì Trình Khải lại kéo lấy cô chuyển hướng chạy vào một chỗ trống có không ít người đang từ từ chạy bộ.

Mà con chó đen kia vừa thấy có nhiều người thì bản tính tránh nơi hung hiểm trời sinh của động vật cũng khiến nó tự động bỏ qua cho việc truy đuổi, sữa dữ một tràng rồi kiêu ngạo bỏ đi. (*chảnh ớn hông!*)

"Chỉ là một con chó lang thang mà cũng dám kiêu ngạo với tinh anh của vạn vật như thế?" Bị một con súc vật coi thường, Trình Khải tức đến nỗi giậm chân, có điều cũng không dám đuổi theo đòi lại công lí. (*nó tha cho là may rồi...*)

"Bởi... bởi vì tinh anh của vạn vật bị nó rượt... rượt đến nỗi sợ tè cả ra quần... nên đương nhiên nó có thể kiêu... kiêu ngạo..." Đồng thời với việc thở phì phò, Giang Dục Phương còn không quên chế nhạo. Khuôn mặt trắng nõn xinh xắn cũng vì vừa rồi chạy trốn mà trở nên có vẻ hồng hào khỏe mạnh, xinh đẹp căng mịn đến nỗi dường như có thể bùng ra sữa.

Nghe vậy, Trình Khải liếc xéo cô một cái, đang muốn mở miệng nói chuyện thì bỗng nhiên...

Bịch!

Tiếng đập vang dội cùng với một trận đau nhức đánh úp vào lưng. Còn chưa kịp quay đầu nhìn xem rốt cuộc kẻ nào ăn phải mật gấu mà đánh lên sau lưng hắn thì tiếng cười ha hả vui vẻ đã vang lên bên tai...

"Ha ha ha... đây không phải anh Trình sao?" Giọng nói như tiếng chuông lớn vang lên chào hỏi. Một người trung niên chừng năm sáu mươi tuổi mặc đồ thể thao từ phía sau xuất hiện.

"Chủ tịch Trương!" Nhận ra người vừa đến, Trình Khải cười khổ mà gật đầu chào hỏi, làm sao cũng không ngờ được sẽ gặp phải ông chủ của một công ty mà hắn từng có quan hệ trước đây ngay tại chỗ này.

"Đã lâu không gặp, cậu cũng đến chạy bộ để rèn luyện thân thể sao?" Thấy sắc mặt hắn rất hồng hào, trên mặt còn có mồ hôi, trong lòng chủ tịch Trương rất tán thưởng anh bạn trẻ tuổi này nên lập tức nhiệt tình mà cười hỏi.

"Đúng, đúng vậy!" Không ngừng cười gượng, Trình Khải không có mặt mũi nào đi nói thật ra mình bị chó rượt đến đây.

Mặc đồ tây đi chạy bộ? Đúng là nói dối mà không nghĩ ngợi, đàn ông thật thích sĩ diện!

Giang Dục Phương còn đứng một bên thở dốc, nghe vậy thì nhin không được mà cười sằng sặc, lập tức rước lấy một cái liếc xéo cảnh cáo của Trình Khải.

"Thật tốt quá!" Không phát hiện sự khác thường giữa hai người, chủ tịch Trương hết sức phấn khởi nên lại đập mạnh vào lưng hắn vài cái, hớn hờ nói: "Hiếm khi gặp được nhau, không bằng chúng ta cùng nhau chạy đi, chạy xong tôi mời cậu đi ăn cơm."

Anh bạn trẻ này là một nhân tài, có cơ hội thì phải làm thân, chỉ có lợi chứ không có hại.

"Không cần đâu, tôi vừa chạy xong!" Vừa rồi bị chó rượt nên "bị ép vận động" xong, không dễ gì mới được thở một hơi, bây giờ Trình Khải nghe thấy chữ chạy liền biến sắc, vội vàng xua tay từ chối gấp.

"Vậy sao chứ..." Trên mặt hiện vẻ hơi thất vọng, sau đó chủ tịch Trương lại phấn chấn tinh thần, lịch sự hỏi: "Đúng rồi! Nghe nói tập đoàn của cậu có ý tuyển trợ lý, tôi có đưa con gái mới du học về, mặc dù có thể sắp xếp cho nó vào công ty nhà mình nhưng tôi lại hi vọng nó ở bên ngoài lấy kinh nghiệm trước đã. Nếu như có cơ hội, không biết có thể đến chỗ cậu học tập một chút không..." Nếu có thể nhân đó mà tạo ra "tia lửa điện", vậy thì không gì tốt hơn.

Không phải chứ! Sao chuyện tập đoàn bọn họ muốn tuyển trợ lý lại lan truyền nhanh như vậy?

Rốt cuộc là ai tung tin này ra chứ?

Thầm ngò vức, mặt Trình Khải lặng lẽ chuyển sang xanh. Thứ nhất, hắn không thích cách nhờ vào ân tình mà đi cửa sau thế này. Thứ hai, ngại quá, trợ lý tuyển vào còn phải kiêm luôn chức vụ bà bếp. Thứ ba, mặc dù nói ra thì có vẻ không biết xấu hổ nhưng hắn không thể không nói, vô cùng nghi ngờ đây là dùng danh nghĩa trợ lý để đạt mục đích "thân cận".

Nghĩ tới khả năng này, dục đầu hắn liền cảm thấy tê dại, đang nghĩ nên từ chối khéo như thế nào thì ánh mắt liền quét qua cô gái "cùng chung hoạn nạn" với hắn đang đứng bên cạnh, ngay sau đó ý tưởng lóe lên, đã có cách rồi.

"Chủ tịch Trương, thật ngại quá, chúng tôi đã nhận một trợ lý mới rồi, e rằng phải để ông thất vọng." Ra vẻ tiếc nuối để biểu thị sự áy náy nhưng trên gương mặt anh tuấn lại lấp lóe vẻ vui sướng.

Ha ha, bình đến thì tướng đỡ, nước lên thì đất chặn, không sợ, không sợ!

"Đã có trợ lý mới rồi?" Chủ tịch Trương lộ vẻ hơi kinh ngạc.

Lạ thật! Hai ngày trước mới nghe tin nói Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải có ý tuyển dụng trợ lý mà hôm nay đã tìm được rồi, tốc độ không phải tầm thường nha!

"Đúng vậy!" Trình Khải không chút e ngại mà gật đầu, cười hề hề chỉ về phía Giang Dục Phương: "Đây là trợ lý mới của chúng tôi!"

Cô? Khi nào thì cô đi ứng tuyển vị trí trợ lý và còn được tuyển dụng, sao bản thân cô cũng không biết chứ?

Giang Dục Phương vốn vô tội mà đứng xem, thấy ngón tay thon dài kia đột nhiên chỉ vào mình thì lập tức sững sốt há hốc mồm. May mà kịp thời nhìn thấy vẻ cầu cứu trong mắt hắn, lúc này cũng phản ứng lại, nghĩ tới suốt hai ngày nay anh chàng này cũng không bỏ rơi mình, rất có nghĩa khí mà liệu mình bị chó rượt chung với cô. Lúc này là lúc cô cũng nên báo đáp người ta rồi.

Nghĩ đến đây, cô vội vàng lịch sự mà mỉm cười gật đầu với chủ tịch Trương đang kinh ngạc, tỏ vẻ lời của hắn không phải là giả.

Tin là thật, mặc dù chủ tịch Trương rất thất vọng, nhưng cũng chỉ có thể cười đáp: "Aiz... chậm một bước rồi, tiếc quá!"

Rất sợ lời nói dối sẽ bị vạch trần bất cứ lúc nào, Trình Khải vội vội vàng vàng nói:

"Chủ tịch Trương, thật ngại quá, chúng tôi còn có việc phải đi trước một bước, có cơ hội thì lần sau gặp lại!"

Nói xong còn vội vã gật đầu chào: "Tạm biệt!" rồi nhanh chóng kéo lấy "trợ lí mới" chạy như bay.

Mới bị chó rượt xong, còn chưa kịp nghỉ ngơi cho đủ thì giờ lại bị hấn kéo chạy một mạch, Giang Dục Phương chỉ cảm thấy hai chân sắp gãy rồi, khuôn mặt tái xanh thê thảm đang muốn mở miệng phản đối thì đột nhiên bị kéo quẹo qua một ngã rẽ, sau đó lại thấy cuối cùng hấn cũng chịu dừng chân.

"Tạ ơn trời! Tôi nghĩ anh mà còn kéo tôi chạy tiếp nữa thì tôi đã tính cứ ngồi phịch xuống đất cho anh tha đi đó." Cùng với việc đứng lại, cô thở phì phò, nhin không được mà nói thầm.

Nghe vậy, Trình Khải liếc nhìn cô một cái, không nén được mà bật cười: "Tôi nghĩ với "nghịch duyên" suốt hai ngày bị chó rượt của chúng ta, giới thiệu với nhau một chút thì cũng không có gì quá đáng."

"Có lí!" Nhớ đến hai ngày nay "hoạn nạn có nhau", Giang Dục Phương cũng nở nụ cười, rất tự nhiên mà chìa tay ra, chủ động tự giới thiệu: "Chào anh, tôi họ Giang - Giang Dục Phương."

"Chào cô, tôi là Trình Khải." Bàn tay thon dài nhanh nhẹn nắm lấy bàn tay nhỏ bé mà lắc lắc, Trình Khải cũng nhanh chóng giới thiệu tên họ của mình, đồng thời còn không quên cảm ơn: "Thật xin lỗi, lúc nãy đã lấy cô làm lá chắn, cũng cảm ơn vì cô đã phối hợp."

"Đừng khách sáo!" Khoát tay, cô nheo mắt cười: "Tôi mới phải cảm ơn anh vì đã hai lần giúp tôi thoát khỏi miệng chó!" Haiz, tuy rằng chạy rất khổ sở, nhưng ít nhất cũng chạy thoát.

Lời nói cùng cử chỉ tự nhiên phóng khoáng của cô tự nhiên làm cho lòng Trình Khải nổi lên hảo cảm, sau đó không nhin được mà chủ động bắt chuyện: "Không biết cô Giang đang công tác ở đâu? Công ty có gần đây không?"

Bây giờ thông thường là thời gian làm việc, hấn đoán là công ty của cô ngay gần đây nên mới gặp phải sự truy đuổi của cùng một con chó trong hai ngày liên tục ở gần chỗ này.

Nghe vậy, Giang Dục Phương vuốt mũi, xấu hổ mà cười: "Nghề nghiệp hiện nay của tôi là làm sâu gạo"

Hồng rồi! Nói với người ta bây giờ mình đang rơi vào tình trạng thất nghiệp thì hình như có hơi mất mặt, nhưng cô cũng không muốn nói dối!

"Sâu gạo?" Hơi ngẩn ra, sau đó phản ứng trở lại, vẻ mặt Trình Khải nén cười, làm như rất hâm mộ: "Một nghề mà ai cũng muốn làm!"

"Ê, thật không lịch sự chút nào!" Nghe ra vẻ trêu chọc trong lời của hắn, cô đau buồn mà kháng nghị: "Tôi làm sâu gạo chưa lâu lắm, ít nhất tháng trước tôi còn là một trợ lý rất siêng năng."

Ô hô... cô có vận xui nên không thể gặp mặt thủ trưởng mới, bị xoi mới khắp nơi nên mới dứt khoát từ chức.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là lòng dạ của ngài chủ tịch khoan dung hơn, luôn dùng ánh mắt hài hước để bao dung những chuyện xui xẻo kì lạ xảy ra trên người cô. Ngược lại, người thừa kế trẻ tuổi kia lại thiếu sự rộng rãi ấy.

Trợ lý? Trước kia cô ấy là trợ lý? Như vậy việc sắp xếp hồ sơ sổ sách rất cơ bản kia chắc là không có vấn đề gì, chỉ còn lại...

Trong đầu lóe lên ý tưởng, Trình Khải vuốt cằm, không nói một lời mà đánh giá cô, mắt lấp lánh, giống như đang có một chủ ý gì không hay.

"Sao, sao thế?" Bị nhìn đến nổi rợn da gà, Giang Dục Phương vô thức mà lùi hai bước, vẻ mặt đề phòng.

Hic! Người này nhìn cô như thế, sẽ không phải là tên bại hoại bên ngoài nhìn lịch sự, bên trong lại biến thái chứ?

Phát hiện đột nhiên cô nổi lên sự đề phòng, đầu tiên Trình Khải ngẩn ra, sai đó hình như nghĩ ra điều gì, không khỏi cười rất thú vị. "Cô khẩn trương cái gì? Tôi bảo đảm tôi không phải là người xấu!"

"Người xấu đương nhiên sẽ không nói mình là người xấu..." Nhỏ giọng lắm bầm.

"Ê! Không lịch sự!" Lần này đổi lại là hắn liếc xéo cô mà phản đối, trịnh trọng giải thích. "Tôi chỉ đang nghĩ đến một chuyện."

"Nghĩ cái gì mà phải nhìn chằm chằm người ta như thế?" Trợn mắt lại, cô tràn đầy nghi ngờ.

"Tôi đang nghĩ..." Hắn vuốt cằm, cười gian xảo: "Cô pha cà phê có ngon không?"

"Hả... Chưa bị ai chê, tôi nghĩ chắc cũng tạm!" Người này làm sao thế, tự nhiên đưa ra câu hỏi trên trời không hà?

"Biết nấu ăn không?" Tiếp tục hỏi một cách gian xảo.

"Biết, biết chứ!" Về mặt hoài nghi, cảm thấy anh ta càng hỏi càng kì quái.

"VẬY..." Hai tay nhiệt tình đặt lên vai của cô, Trình Khải cười hết sức chân thành: "Có hứng thú đến chỗ tôi làm việc không?"

.....óóó.....

Cô bị lừa rồi!

Cô thực sự bị lừa rồi!

10 giờ sáng, kéo hai túi nguyên liệu nấu ăn mới mua từ chợ vào công ty, Giang Dục Phương không nhận được mà buồn bã nghĩ thầm.

Hu hu... Hai tuần trước, vì nhất thời tò mò mà cô đi theo tên đàn ông đáng ghét kia đến công ty tham quan, lúc đó mới ngạc nhiên mà phát hiện thì ra hẳn chính là tên cầm đầu của Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải - nghe đồn có bản lĩnh sửa đổi thành hay, trở nên có tiếng tăm trong giới thương nghiệp vài năm gần đây như bạn thân cô đã nói.

Lúc ấy, dưới tình huống hết sức kinh ngạc, lại bị miệng lưỡi trơn tru của hắn cùng tiền lương rất cao hấp dẫn, nhất thời choáng váng mà ngu ngốc nhận lời mời của hắn, vào công ty làm trợ lý. Kết quả... hối hận không kịp!

Nhìn cô bây giờ mà xem, công việc chính là nữ giúp việc cùng bà bếp, mỗi ngày có thể dành ra hai tiếng đồng hồ để làm việc thực sự của một trợ lý là đã mừng lắm rồi!

"Có trợ lý của công ty nào mà mỗi ngày phải đi chợ mua đồ ăn chứ? Các anh nói đi! Nói đi chứ!" Càng nghĩ càng căm tức, cả người cô nhếch nhác mà chống nạnh đứng trước cửa công ty, hung hăng tức giận hỏi mấy tên đàn ông đang vui đùa nghiên cứu tin tức vốn liếng của các công ty trên thị trường chứng khoán, hoàn toàn không có vẻ khách sáo cùng dè dặt của nhân viên mới.

Trên thực tế, bởi vì hai tuần nay cùng ăn cùng ở, cô sớm đã rất thân thiết với năm tên đàn ông này. Biết rất rõ mặc dù bọn họ có nhiều thói quen cùng rất cổ quái, nhưng chỉ cần hiểu một chút là đảm bảo mỗi người đều rất "ngoan ngoãn", rất dễ ở chung.

Nghe tiếng, năm tên đàn ông bên trong không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn về phía cô, sau đó lại không có lương tâm mà cười phá lên.

"Dục Phương, hôm nay em lại bị nước thối gì phun trúng sao?" Tên vô lương tâm thứ nhất - Khâu Thiệu thần không thể nén cười mà hỏi, cảm thấy mỗi ngày trên đường cô đi làm đều có những chuyện xui mới lạ xảy ra quả thực là một chuyện rất kỳ lạ.

Ngẫm lại, hôm qua là giẫm phải phân chó, hôm kia là xe chết máy giữa đường, hôm kia nữa là thang máy bị trục trặc, cô bị nhốt trong đó mà kêu cứu, hôm trước trước nữa là... Haiz,

tóm lại một câu... xui ngập đầu không kịp đếm!

"Mình nghe thấy..." Tên vô lương tâm thứ hai - Lâm Viên Quân bước lên trước, ngửi tới ngửi lui trên người cô, cuối cùng nở một nụ cười làm người ta thấy gai mắt mà tuyên bố đáp án: "Mùi cá tanh!"

"Xì... thật đáng thương!" Tên vô lương tâm thứ ba - Vương Nghị Đình vốn rất muốn có lương tâm mà nén cười nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn được mà cười phì ra.

"Mình hết sức nghi ngờ phong thủy của công ty chúng ta có vấn đề!" Tên vô lương tâm thứ tư - Từ Thiếu Nguyên dùng ánh mắt chế nhạo quét tới người cô và một "tín đồ xui xẻo" khác, cảm thấy trong một công ty nhỏ nhỏ chỉ có sáu người mà đã có hai người cực kỳ xui xẻo, tỷ lệ này lớn kinh người, quả thực là có vấn đề.

"Này!" Nhận lấy ánh mắt trêu chọc, Trình Khải trừng mắt phản đối bởi vì mình cũng thuộc "bộ tộc xui xẻo" nên khá đồng cảm với tình trạng thê thảm của cô, lập tức bước lên hỗ trợ. "Anh xách mấy thứ này xuống bếp, em đi thay quần áo trước đi!"

Nhận lấy hai túi nguyên liệu nấu ăn lớn, hắn nhìn cô gái cả người ướt sũng, còn tỏa ra mùi cá tanh, mặc dù hơi buồn cười nhưng vẫn cố nín lại.

"Mấy anh thật là vô lương tâm mà, không an ủi người ta thì thôi, còn cười người ta nữa, mấy anh có phải là con người không?" Đau buồn mà hét lên, Giang Dục Phương đang rất thảm hại, căm hận mà chạy nhanh vào căn phòng bên trong, chỉ muốn nhanh chóng thay bộ quần áo ướt sũng trên người, ai ngờ phía sau lại vang lên tiếng cười lớn của đám đàn ông vô lương tâm kia.

Hu hu... Cô xui xẻo là thật, người ta cười thì cũng không có tư cách nói gì được.

Vọt vào phòng, bởi vì thường xuyên gặp chuyện xui nên Giang Dục Phương đã sớm quen để sẵn ở công ty một bộ quần áo sạch sẽ, quả nhiên hôm nay đã phát huy tác dụng. Lập tức thay đồ nhanh như chớp, khi cả người nhẹ nhàng thoải mái bước ra khỏi phòng, dưới ánh mắt giễu cợt của mọi người thì ai oán trợn lại một cái rồi mới xoay người vào trong bếp.

"Em hận anh!" Vừa bước vào bếp, trừng mắt nhìn tên đàn ông đang lấy rau quả từ trong túi ni lông ra, cô lườm nguýt giống như mang oán mang hận.

Ô hô... Điều là do tên đàn ông này lừa cô, nói gì mà mời cô làm trợ lý, kết quả là nấu cơm, làm việc vặt, một tay bao hết công việc của osin. Ngày nào cũng phải ra chợ mua đồ ăn mới có thể khiến cho vận xui bình thường không dứt của cô càng thêm không thể cứu vãn.

Nghe thế, Trình Khải từ từ xoay người lại, sờ lên hai má cô, không biết học từ đâu ra lời kịch hài hước nghe qua rất buồn nôn: "Em yêu, nói hận thì quá nặng rồi!"

"Woa... Anh học từ đâu ra lời kịch này vậy? Thật mắc ói!" Hét lên âm ỉ, đập thật mạnh lên bàn tay đáng ghét của hắn, Giang Dục Phương ớn lạnh mà xoa mạnh lên hai cánh tay đang dựng chân lông của mình, cả người cũng nổi da gà.

Aiz... tên này là người thời bà Quỳnh^[5] sao chứ?

Thật muốn ói!

"Ê, hiếm khi anh muốn làm thanh niên có máu văn nghệ một chút, em lại nói với anh rằng mắc ói, thật quá đáng mà!" Liếc xéo cô, bất mãn mà phản đối.

"Anh mới quá đáng đó!" Lớn tiếng phản bác, cô oán hận tố khổ: "Là ai nói em đến làm trợ lí? Kết quả bây giờ việc em làm là gạo củi dầu mắm tương cà. Mỗi ngày, thời gian ở trong bếp còn nhiều hơn thời gian ở trước bàn làm việc."

Đáng ghét! Chuyện đến nước này, cuối cùng thì cô cũng hiểu nguyên nhân tại sao khi đó hắn lại hỏi cô có biết nấu ăn, pha cà phê không rồi.

"Uhm..." Bị chột dạ, Trình Khải vượt mũi, không ngừng cười gượng, nhỏ giọng chống đối: "Nhưng anh thấy em lo chuyện gạo củi dầu mắm tương cà cũng rất vui vẻ mà..."

Bị ghen hòng, Giang Dục Phương trợn mắt nhìn hắn, trong nhất thời không tìm được lời biện bạch.

Ô hô... đáng ghét, bị cái tên này nói trúng rồi!

Trên thực tế, mặc dù ngoài miệng cô phàn nàn thì phàn nàn, nhưng mỗi lần chỉ cần nhìn thấy mấy tên đàn ông kia ăn như hổ đói mà quơ sạch sẽ thức ăn trên bàn, hơn nữa vẻ mặt còn rất thỏa mãn thì cô lại cảm thấy có thành tựu, không nén được mà cũng vui vẻ theo.

"Được rồi, nếu em thật sự không muốn phụ trách nấu ăn, vậy anh sẽ mượn một người giúp việc đến hỗ trợ là được." Thấy đôi mắt cô trợn to, còn không nói chuyện cả buổi trời thì Trình Khải cho rằng cô đang tức giận, lập tức cười hứa hẹn.

"Em, em cũng không nói là không nấu!" Đỏ mặt lên, cô lắp bắp mà hét lớn, lúc này lại không muốn cho người khác đến xâm phạm vào "nhà bếp của cô".

Woa... bây giờ là tình huống gì chứ?

Vừa rồi còn oán trách, nhưng nói mời một giúp việc đến nấu cơm thì cô ta lại tức giận, thật là khó hầu hạ.

Lén nói thầm, Trình Khải gãi gãi đầu, rất dè dặt mà hỏi: "VẬY... rốt cuộc là có cần mượn giúp việc nấu cơm hay không?"

Nếu cô thật sự không muốn nấu cơm thì hẳn sẽ mướn người.

"Không được!" Đương sự còn chưa trả lời thì ngoài cửa bếp đã truyền đến tiếng phản đối quyết liệt của tên kén ăn Lâm Viên Quân. "Đồ ăn mà Dục Phương nấu rất hợp khẩu vị của mình, nếu đổi người nấu thì mình sẽ bãi công để phản đối!"

Sau khi tỏ rõ lập trường, cũng chả thèm để ý đến câu trả lời của người ta liền tự ý đi về phía WC giải quyết nhu cầu sinh lí.

"Tên rùa mốc này, ai thèm để ý đến cậu!" Trình Khải ló đầu ra, hét về phía bóng lưng của tên xoi mói kia, rồi lại lui người về, rất nghiêm túc nói: "Đừng để ý đến lời của tên đó, nếu em thực sự thấy uất ức, vậy anh sẽ mướn người giúp việc đến thay thế em, em chỉ cần yên tâm làm trợ lí là được."

Nói đến đây, hẳn cũng cảm thấy dễ cho người ta phụ trách nấu cơm trưa cho mọi người là có chút ức hiếp người khác, nên chột dạ.

"Ừhm... Em cũng không thấy uất ức gì!" Ngượng ngùng mà nói mình vẫn thích thú, Giang Dục Phương xấu hổ mà đỏ mặt, lại có chút quê quá mà hóa điên, giận dữ hét lên: "Đi ra! Đi ra! Em còn phải rửa mấy thứ rau quả này, rất bận!" Cùng với việc nói chuyện, cô cũng đẩy hẳn ra khỏi bếp.

Không thấy uất ức, vậy thì tình nguyện sao?

Nhìn dáng người nhỏ nhắn đang vui vẻ bận rộn trong bếp kia, Trình Khải có chút dờ khóc dờ cười... Gì chứ! Vậy sự oán trách lúc trước của cô thì sao?

Miệng thì nói không cần nhưng hành động lại rất thành thật!

Chương 3

Sườn xào chua ngọt, tôm chiên với thơm, thịt kho đậu hũ, cải trắng xào, ghêêu xào mướp... Ôi, thật là ngon!

Hai tuần nay, chỉ cần đến giờ ăn là năm tên đàn ông độc thân đang ở Đài Bắc phấn đấu, đã ăn ngấy đồ ăn bên ngoài sẽ không ai vắng mặt, luôn ngóc cái mặt cảm động đến sắp khóc lên, vây quanh cái bàn đầy những món ăn bình thường kia mà ăn như hổ đói. Mỗi lần đến lúc này, Giang Dục Phương chính là nữ thần trong lòng bọn họ!

"Có thể sửa đổi thành hay, kiếm một đồng tiền không là gì cả, cống hiến to lớn nhất của lão đại chính là lừa được Giang Dục Phương biết nấu ăn ngon vào trong công ty chúng ta." Vừa ăn cơm, Lâm Viên Quân vừa gật gù đắc ý mà ca tụng.

"Không sai! Cũng không biết cậu ta kiếm ở đâu ra?" Khuôn mặt hồ li của Khâu Thiệu Thần nở nụ cười, ánh mắt nghi ngờ bay về phía hai người, đến nay vẫn không biết hai người bọn họ làm sao quen biết nhau.

"Ê, cái gì mà lừa tới? Đừng nói khó nghe như vậy, mình cũng không phải tập đoàn lừa đảo!" Bị phẫn, cho dù trong miệng ngón đầy thức ăn thì Trình Khải vẫn còn dư sức mạnh mẽ phản bác, coi như là một ngón nghề.

"Rõ ràng là kẻ lừa đảo mà còn chối..." Giang Dục Phương cảm thấy mình đúng là bị gạt tới, vừa ăn vừa nhỏ giọng lầm bầm. Nhưng nhìn một đám đàn ông thích thức ăn mà mình nấu như vậy thì cũng có cảm giác rất thành tựu, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

"Á à..." Nghe thấy "người bị hại" lên tiếng, Từ Thiếu nguyên nhất thời không ngừng kêu lên, phát huy tinh thần bà tám mà thăm dò: "Nào nào nào, Tiểu Dục Phương đáng thương của chúng ta, rốt cuộc thì lão đại làm sao mà lừa được em, nói nghe một chút xem, để các anh thay em lấy lại công bằng, thay trời trừng phạt cậu ta." Quả nhiên là một kẻ mê hoạt hình đúng nghĩa, ba câu nói không thoát khỏi lời kịch của phim hoạt hình.

Nghe thế, vừa nghĩ đến nếu muốn tố cáo quá trình bị lừa gạt thì phải khai ra tình huống mà hai người quen biết, Giang Dục Phương cảm thấy thật sự rất mất mặt, hoàn toàn rất ngượng ngùng, lập tức không khỏi đỏ mặt lên, đánh chết cũng không chịu khai.

Á à, đỏ mặt rồi!

Mấy tên đàn ông vừa thấy vậy, lập tức ánh mắt nghi ngờ không hẹn mà cùng quét về phía người còn lại, cười hết sức mờ ám.

Ha hả... Chẳng lẽ hai người này có "gian tình" không thể cho ai biết, nếu không thì sao lại tự nhiên đỏ mặt?

"Làm, làm gì?" Bị ánh mắt nghi ngờ của mọi người chĩa vào, Trình Khải lập tức nổi lên sự đề phòng, vẻ mặt cảnh giới mà trùng lại, không hiểu bọn họ đang cười cái gì?

"Lão đại, cậu thành thật khai ra mau, cậu đã dùng thủ đoạn hạ lưu gì để lừa được Tiểu Dục Phương của chúng ta?" Trăm miệng một lời mà tra hỏi.

"Cái gì mà thủ đoạn hạ lưu? Mình là loại người này sao chứ? Đừng vậy bản nhân cách của mình!" Phản đối.

"Vậy cậu nói xem, cậu làm sao quen được Tiểu Dục Phương, lừa cô ấy đến công ty chúng ta?" Trăm miệng một lời hỏi tiếp.

"Ặc..." Bị hỏi đến nghẹn lại, Trình Khải xấu hổ mà đỏ mặt, trong lòng lại có cùng ý nghĩ với Giang Dục Phương, cũng đánh chết chứ không chịu nói quá trình quen biết rất mất mặt là mình không những không thể làm anh hùng cứu mỹ nhân mà còn vô dụng tới mức bị chó rượt chung với cô.

Á à, cậu ta cũng đỏ mặt rồi!

Giống như là đoạt được của báu, mọi người lập tức cười rất quái dị. Anh một câu, tôi một câu mà trêu chọc, định kích ra "gian tình" giữa hai người, thế nhưng hai người này lại cùng noi theo tình thần của con trai, đóng chặt miệng, chết cũng không chịu để lộ nửa chữ.

Mọi người cười đùa một hồi lâu, bỗng dung chàng trai mạnh mẽ Vương Nghị Đình sâu kín mà lên tiếng...

"Sáng nay, giá cổ phiếu của Đức Quang đã đạt được mốc mới rồi."

"Đúng vậy, mình đã thừa dịp giá cao nhất mà bán ra hết, lại kiếm thêm một khoản lớn rồi!" Gắp một miếng cá măng sữa lớn nhét vào miệng, Trình Khải vừa ăn vừa nói rất vui vẻ.

Lúc trước, bọn họ đoán là cổ phiếu của công ty bảo vệ môi trường sẽ trở mình tăng mạnh nên mua vào một lượng lớn cổ phiếu của Đức Quang - công ty chuyên sản xuất pin năng lượng mặt trời. Quả nhiên không tới nửa năm, cổ phiếu của Đức Quang từ 10 tệ tăng mạnh lên đến hơn 80 tệ. Cứ mua đi bán lại như vậy, ít nhất tập đoàn đầu tư của họ cũng kiếm được trên 50 triệu, đương nhiên là vui rồi!

Nhưng hẳn còn chưa rõ tình hình cho lắm!

Bốn tên còn lại thì cực kỳ đồng cảm mà lắc đầu nhìn nhau, cuối cùng do Lâm Viên Quân mang theo một nụ cười yếu ớt rất "mặt người dạ thú" mà lơ lơ nhắc nhở...

"Hai ngày này, tốt nhất là cậu nên cẩn thận một chút..."

"Khụ khụ khụ..." Lời nhắc nhở hẩn cẩn thận một chút còn chưa nói xong thì đã thấy Trình Khải bị thứ gì đó làm cho sặc sụa, sau đó là một trận ho kinh thiên động địa vang lên, khuôn mặt anh tuần lập tức sưng phồng lên, đỏ mặt tới tía tai, cả người nhảy dựng lên mà vọt vào bếp.

"Sao thế? Sao thế?" Sợ tới mức nhảy dựng lên, Giang Dục Phương thất thanh kêu lên sợ hãi, cũng đi vào trong bếp, chỉ thấy hẩn khom người dựa vào bồn rửa chén.

"Khụ khụ khụ..." Tiếng khạc dữ dội, cố gắng nhổ sạch ra còn không ngừng vang lên.

"Này! Rốt cuộc anh bị sao vậy? Đừng hù em nha!" Tưởng rằng thức ăn mình nấu có vấn đề, Giang Dục Phương lo lắng mà vỗ vỗ lưng hẩn, bị dọa đến thất sắc.

"Khụ khụ... anh... anh bị hóc xương cá..." Khạc đến nổi cả đôi mắt cũng muốn ứa máu nhưng vẫn không có cách nào nhổ cái xương quái ác kia ra, cổ họng của Trình Khải vừa đau vừa nhức, khó chịu đến nỗi tuyến lệ cũng tự động tiết ra nước mắt, làm cho hai mắt ngấn lệ, khó khăn mà nói.

Cư nhiên là... bị xương cá mắng sữa làm hóc! Hại cô còn tưởng rằng mình đã làm ra chất độc kì lạ vô hình, có thể giết người gì chứ...

"Cá mắng sữa có rất nhiều xương, khi ăn anh không thể cẩn thận chút sao?" Miệng run rẩy, cô thật sự không có lời nào.

"Đã biết là nhiều xương, sao em còn mua nó về nấu? Em không nấu thì anh sẽ không ăn, anh không ăn thì tự nhiên sẽ không bị hóc!" Bị thương oán hận mà kháng nghị, hẩn lại khó chịu mà khạc tiếp.

Gì chứ... cư nhiên còn trách cô!

Không biết nên tức giận hay nên cười, Giang Dục Phương liếc xéo hẩn rồi làm bầm: "Làm sao em biết anh sẽ ăn như một con quỷ đói, ngay cả xương cũng không lừa ra mà nuốt luôn chứ..."

Lời đối thoại này của hai người làm làm cho bốn tên đàn ông đi theo sau, chen nhau đứng ngoài cửa bếp nhìn không được mà cười phốc lên thật to, nhưng trong tràng cười ấy, tiếng chữa rửa khàn khàn của Trình Khải vang lên...

"Trời ạ, cư nhiên khạc ra máu rồi!" Thấy trong nước bọt nhỏ trong bồn rửa chén có ít máu đỏ, hẩn há hốc mồm ra.

"Trời ạ, cư nhiên khạc ra máu rồi!" Thấy trong nước bọt nhỏ trong bồn rửa chén có ít máu đỏ, hẩn há hốc mồm ra.

Ngay cả ăn bữa cơm cũng có thể "kiến huyết phong hầu"^[6], có xui đến mức độ này sao?

Nghe vậy, Giang Dục Phương vội vã thò đầu nhìn vào bồn rửa chén, quả nhiên nhìn thấy máu đỏ tươi, lại thấy hấn vẫn không ngừng nhô ra nước bọt có chứa máu thì lập tức trở nên khản trương.

"Nhất định là cổ họng bị xương đâm rách rồi, bây giờ xương cá còn chặn ở đó sao?" Cô lật đật truy hỏi, ánh mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

Thử nuốt một cái, chỉ cảm thấy có cảm giác đau nhói khó chịu cùng vướng víu, có lẽ là chiếc xương kia còn "đứng sừng sững" trong cổ họng, Trình Khải ai oán gất đầu: "Còn!"

"VẬY mau đến bác sĩ, để bác sĩ gấp ra cho anh!" Thấy hấn vẫn còn "ói ra máu", Giang Dục Phương khản trương thúc giục.

Mẹ ơi! Đâm đến nỗi cổ họng chảy máu, không biết cái xương kia lớn thế nào, nghĩ đến đó liền cảm thấy thật đáng sợ!

"TỪ từ đã, anh thử khạc nữa xem có khạc ra được không..." Không thể đến khám bác sĩ dễ dàng thế được, hấn không bỏ qua mà lại ghé vào bồn rửa chén khạc mạnh.

Rõ ràng là có thể để cho bác sĩ xử lí, rốt cuộc anh ta đang chần chừ cái gì?

Thấy hấn không ngừng khạc ra nước bọt có máu, da đầu Giang Dục Phương trở nên tê dại, đang muốn mở miệng nói gì đó thì một cuộc đối thoại vô lương tâm vang lên từ trong miệng mấy tên đàn ông đang chen nhau tại cửa bếp...

"Thấy máu rồi!" Sợ hãi than lên.

"Đúng vậy!" Gật đầu đồng ý. "Mười lần như chục, thật là linh quá mà, đúng là kì lạ!"

"Khạc ra chút máu, cũng coi như là tai nạn thấy máu rồi!" Chỉ cần tai nạn thấy máu này không quá máu me là được.

"Tai nạn thấy máu này mà đòi về hơn 50 triệu, coi như lời rồi..."

"Này, các cậu có chút lòng đồng cảm nào không vậy?" Nghe thấy lời nói mát, Trình Khải quay đầu liếc họ, vẻ mặt vô cùng đau đớn mà tố khổ: "Lời này mà các cậu cũng có thể nói ra được, còn có lương tâm không chứ?"

Ô hô... thói đời là thế, lòng người không lương thiện, những người này không lại an ủi thì thôi đi, còn ở đó mà nói năng châm chọc, thật là vô lương tâm!

"Aiya, anh còn lo xem bọn họ nói gì nữa, mau đi bác sĩ thì quan trọng hơn!" Bên cạnh,

Giang Dục Phương không biết hấn là trong cái xui có tài lộc, trong tài lộc có cái xui, chỉ cần mỗi lần công ty có tiền vào là nhất định xảy ra xui xẻo "thấy máu" rất thần kì, thấy hấn khạc ra máu mà còn ở đó lãng phí thời gian để nói những lời vô nghĩa thì lập tức dùng vẻ mặt của Moses băng qua Hồng Hải^[7] mà đẩy bốn tên đang chen chúc vào nhau kia ra rồi nhanh chóng đẩy hấn ra khỏi bếp.

"Này này này, em muốn đẩy anh đi đâu..." Bị đẩy đi, hấn quay đầu gấp gấp hỏi cô gái đang ra sức đẩy mình ở phía sau.

"Đi khám bác sĩ tai - mũi - họng!" Đẩy đẩy đẩy, ra sức đẩy.

"Anh không muốn đến bác sĩ, để tự anh thử khạc xem có ra không..."

"Khạc cái con khỉ! Cô họng bị đâm chảy máu rồi mà còn ráng chống đỡ cái gì? Để bác sĩ xử lí, gấp cái xương ra không phải nhanh hơn sao? Đi thôi, đi thôi..." Vừa bực mình vừa buồn cười, sợ hấn không chịu ngoan ngoãn đi khám bác sĩ, Giang Dục Phương dứt khoát đích thân đưa hấn đi khám.

"Anh không muốn..."

"Đừng ồn ào, đi!"

Thoáng chốc, đã thấy một chàng trai cao lớn bị một cô gái nhỏ nhắn "áp giải" đi, giọng của hai người càng ngày càng xa, trong nháy mắt đã ra khỏi công ty, để lại bốn tên đàn ông vô lương tâm đang hào hứng mà nhìn nhau, không hện mà cùng nở một nụ cười kỳ quái...

"Một người vì đi mua cá mà bị phun ướm cả người, một người thì ăn cá bị hóc xương, thế là sao? Hai người hãm hại lẫn nhau sao?" Khâu Thiệu Thần không nhịn được mà cười phì ra, chỉ cảm thấy mọi việc thật kỳ diệu.

"Nói bọn họ hãm hại lẫn nhau, chi bằng nói bọn họ là một mình ta xui xẻo không bằng hai ta cùng xui xẻo." Nở nụ cười tà ác, Lâm Viên quân lại có cái nhìn độc đáo khác.

"Mặc kệ bọn họ là hãm hại lẫn nhau hay là cùng nhau xui xẻo, tóm lại, mình chỉ có một cảm tưởng..." Từ từ mở miệng, vẻ mặt Vương Nghị Đình như cười như không.

"Cảm tưởng gì?" Từ Thiếu Nguyên tò mò hỏi.

"Hiếm khi có người có vận xui như lão đại, các cậu thấy nếu hai người tùm lại một chỗ, có thể có khả năng âm với âm ra dương không?"

Lời vừa nói ra, ba tên còn lại đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại tuôn ra một tràng cười vui ngất trời...

Ha ha ha... Âm với âm ra dương, khá lắm bọn họ sẽ chờ xem!

.....óóó.....

"Má ơi, cái xương kia dài chừng này nè..." Ra khỏi phòng khám tai - mũi - họng, Trình Khải dùng tay miêu tả cái xương dài bao lớn, rất hứng thú mà hình dung cho cô gái vừa áp giải hắn đến khám nghe.

"... Ngay cả bác sĩ cũng hoảng hốt, hỏi anh làm cách nào mà nuốt nó vào được, làm anh không nhìn được mà cũng thấy phục mình..." *(pó tay với anh!)*

Ngay cả cái xương dài như thế mà còn có thể sơ ý nuốt vào được, còn phải tới bác sĩ, chuyện này thật ra rất mất mặt, rớt cuộc...

"Có gì mà phải phục chứ?" Trong giọng nói hết sức phấn khởi kia, rớt cuộc Giang Dục Phương cũng trợn mắt nói ra lời muốn nói ở trong lòng nhất.

"Đương nhiên phải phục rồi!" Uỡn ngực ra, mặt hắn rất kiêu ngạo. "Cái xương dài như vậy mắc trong cổ họng nhưng lại chỉ đâm rách một vết rất nhỏ, phun chút thuốc là được, ngay cả bác sĩ cũng tấm tắc lấy làm lạ!"

A ha, hắn xui thì có xui, nhưng trong cái xui còn có chút may mắn! *(hết biết)*

"Ăn cá mắng sữa mà thành thế này, anh còn có mặt mũi để khoe sao?" Không nhìn được mà lờ mờ thấy một cái. Tuy nói hiện nay cô đang làm việc dưới quyền của hắn, nhưng vì quá trình quen biết không hai người "không tầm thường", hơn nữa bình thường hắn cũng không ra vẻ ông chủ, vì vậy Giang Dục Phương nói chuyện với hắn thường không biết lớn nhỏ.

"Đã đủ xui rồi, đương nhiên phải dùng sự tự khen mình để bù đắp chút chứ, nếu không làm sao lấy lại sự tự tin?" Hắn nhếch miệng cười sáng lạn, vô cùng hợp tình hợp lý.

"Thì ra sự tự tin của anh có được là nhờ thế?" Liếc xéo cười chế giễu.

"Ê, ánh mắt châm chọc của em là có ý gì đó? Nói rõ ra cho anh!" Phản đối mà tra hỏi.

"Thì chính anh cũng nói là ánh mắt châm chọc rồi đó, sao còn bắt em nói lại lần nữa? Người ngu ngốc thì không có gì đáng xấu hổ, nhưng không biết cách che giấu thì rất đáng xấu hổ." Cô không sợ chết mà giễu cợt.

"Dám cười anh ngu ngốc? Giang Dục Phương, em chết chắc rồi..." Hắn giả vờ mang một bộ mặt hung ác mà đuổi giết người.

"Ha ha ha..." Không nói lời nào, Giang Dục Phương kiêu ngạo mà cười lớn rồi chạy trốn chết.

Thoáng chốc đã thấy hai người lại chạy như điên trên đường, chỉ là lần này thiếu một con chó điên cuồng đuổi theo ở phía sau và có thêm tiếng cười đùa sung sướng vui vẻ.

"Giang Dục Phương, em đứng lại cho anh, đừng chạy..."

"Anh bảo đứng lại thì đứng lại sao? Em cũng không phải con ngốc..."

Trong tiếng cãi vã âm ỉ, hai người một trước một sau mà trốn chạy, chạy mãi chạy mãi... Đúng lúc khoảng đất trống phía trước có mấy học sinh đang chơi bóng chày, chỉ thấy cây gậy của người tấn công vung lên, một tiếng "bốp" thanh thúy vang lên, trái bóng chày đã bay vào không trung với một đường cong hoàn mỹ...

Bay bay...

"Á... Dục Phương, mau tránh đi!" Hai mắt tròn to, hấn hoảng hốt thét lên cảnh báo.

"Cái gì?" Không chú ý đến trái bóng đang vui vẻ bay lượn trong không trung, Giang Dục Phương không hiểu hấn đang hét cái gì, vô thức mà quay đầu hỏi, nhưng trong khoảnh khắc này...

Bịch!

Bị một trận công kích nặng nề thình lình ập đến, sau đó là một cơn đau kịch liệt từ sau đầu kéo tới, cô chỉ cảm thấy trước mắt lập tức bị một mảng đen thui bao phủ, đau đến nỗi cứ ôm đầu ngồi bịch trên mặt đất.

Aiz... kẻ xui xẻo đáng thương vẫn không thể trốn thoát. Hề là đi qua sân bóng thì nhất định bị trái bóng nện trúng mục tiêu là sau đầu.

"Em không sao chứ?" Vội vàng chạy đến, Trình Khải vội vã ngồi xuống kiểm tra tình trạng của cô, vẻ mặt lo lắng mà hỏi: "Ý thức còn tỉnh táo không? Cảm thấy thế nào..."

Gì chứ! Thế nhưng trúng ngay vào đầu. Bảo cầu thủ cố ý nhắm ngay vào người mà ném cũng không chuẩn đến thế, vận xui của cô gái này cũng có thể so được với hấn rồi.

"Đau... đau quá..." Ôm lấy đầu, cô đau đến nỗi nước mắt rùng rùng, đầu óc choáng váng không thể nghĩ được gì, lớp màn đen trước mắt vẫn chưa thể tan ra.

"Để anh xem xem!" Gỡ bàn tay đang ôm đầu ra, tay hấn khần trương mà sờ vào sau đầu cô xem xét thương thế. Lúc này mới phát hiện đã sưng một cục thật to, Trình Khải thương cảm tuyên bố: "Chúc mừng xem đã trúng thưởng một cái bánh bao!"

Hu hu... cô đau đến nỗi không muốn sống nữa, thế mà tên đàn ông này còn nói mát để trêu chọc cô, thật quá đáng!

Trần đây bị phần, lại đau đến mức không thể cãi nhau với hấn, Giang Dục Phương chỉ có thể ngồi phịch dưới đất cả buổi trời không hề động dậy.

Hả! Thế nhưng lại không phản bác, không giống cô chút nào, xem ra thật sự rất nghiêm trọng!

Không thấy sự cãi lại như trong dự định, Trình Khải nâng mặt của cô lên, rất chuyên nghiệp mà cấp tốc mà giơ ngón tay ra. "Nói cho anh biết, đây là bao nhiêu?"

"Năm!" Hai mắt ngấn lệ, ngay cả nhìn cô cũng không thèm, nói đại một con số.

"Cái gì! Rõ ràng đây là ba mà em lại nói là năm, chắc chắn là não bị chấn động rồi!" Lúc này cảm thấy lớn chuyện rồi, hấn cực kỳ khản trương mà đỡ cô dậy, vô cùng lo lắng mà nói: "Đi, anh dẫn em đến bệnh kiểm tra!"

"Không cần đâu, em..."

"Xin. xin lỗi!" Bỗng nhiên mấy tên hung thủ gây nên "thảm kịch" này vội vàng chạy tới, trên khuôn mặt non nớt trần đây vẻ hoảng hốt. "Cho hỏi có bị thương không ạ? Chúng em đang chơi bóng chày, không ngờ bóng lại bay qua bên này, thật sự không phải cố ý đâu..."

"Bạn học à, sau này đừng chơi bóng bên đường nữa, rất nguy hiểm đó, biết không?" Vừa thấy hung thủ, Trình Khải quay đầu dạy dỗ.

"Chúng em chơi trên khoảng đất trống mà, ai biết bóng sẽ bay sang bên này..." Một cậu học sinh mập mập rất vô tội mà nhỏ giọng thanh minh.

"Chỗ ấy gần đường cái, chơi bóng ở đó cũng rất nguy hiểm, lỡ không cẩn thận đánh bóng xuống đường, tạo thành tai nạn giao thông chết người, các em có đền được không?" Hung dữ liếc ngang một cái, lập tức làm cho cậu học sinh mập sợ đến mức im re.

"Thôi được rồi!" Bởi vì vận xui thường xuyên nên cô đã rất quen với những tai họa bất ngờ này rồi, mặc dù Giang Dục Phương đau đến mức mắt ngấn lệ nhưng cũng chỉ có thể tự nhận xui.

"Sau này các em chơi cẩn thận một chút, đừng để đánh trúng người khác nữa!" Hu hu... Có cô là quỷ xui xẻo là đủ rồi!

"Thật sự rất xin lỗi chị!" Mấy hung thủ chột dạ mà lại xin lỗi một lần nữa, cũng không dám tiếp tục đánh bóng nữa, kinh hoàng bạt vía mà lập tức giải tán, trong nháy mắt liền không thấy bóng người.

"Chạy trốn nhanh thật!" Cười mắng một tiếng, sự chú ý của Trình Khải lại dời lên người cô gái còn đang choáng váng bên cạnh, vội vã cuống cuống kéo lấy cơ thể đang loạng choạng của cô, chân mày nhíu chặt vì lo lắng: "Ngay cả đứng em cũng đứng không vững, nhất định

phải đến bệnh viện kiểm tra xem!"

"Không cần mà..." Yếu ớt phản đối.

"Nhất định cần!" Không để cho cô phản đối, Trình Khải vô cùng kiên trì. "Có người bị đụng trúng đầu, lúc đầu tưởng là không sao, kết quả là về nhà ngủ luôn rồi không tỉnh lại, em muốn vậy sao?"

"Hừ, em mới chỉ bị bóng đập trúng một chút, anh có cần rửa em như thế không?" Trợn mắt nhìn hắn, Giang Dục Phương vô cùng đau đớn mà tổ khổ.

Đáng ghét! Cô cũng đã đủ xui rồi, không cần phải nguyên rửa thêm nữa!

Nghe vậy, Trình Khải cười ha ha, thấy cuối cùng cô cũng có thể lấy lại tinh thần mà cãi nhau với hắn, lúc này mới an tâm, nhưng điều gì nên kiên trì thì vẫn kiên trì.

"Lúc này là em áp giải anh đến bác sĩ tai - mũi - họng, lần này đến lượt anh áp giải em đến bệnh viện kiểm tra, đây gọi là có qua có lại, em phải chấp nhận thôi!"

Dùng giọng điệu báo thù mà cười lạnh, sau đó gọi taxi, áp giải cô gái xui xẻo đang phản đối ầm trời kia lên xe, nhanh chóng đi về phía bệnh viện.

.....óóó.....

"Ha ha ha..."

Ba tiếng đồng hồ sau, khi nghe đôi nam nữ kia kể xong quá trình xảy ra trong cả buổi chiều nay thì mọi người trong phòng làm việc của Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải lập tức rất không có lòng đồng cảm mà cười lên điên cuồng khiến cho hai con người xui xẻo kia thiếu chút nữa là cam chịu mà cùng nhau rúc vào góc tường.

"Mình đang lấy làm lạ là sao các cậu đi khám tai - mũi - họng mà lâu đến thế, thì ra còn tiện đường đi làm kiểm tra não!" Cười đến chảy nước mắt, Khâu Thiệu Thần mất đi vẻ nhã nhặn thường ngày mà vỗ mạnh xuống mặt bàn, hoàn toàn chịu thua hai con người xui đến cảnh giới thần kì này.

"Dục Phương đưa lão đại đến khoa tai - mũi - họng khám, sau đó lão đại lại đưa Dục Phương đi bệnh viện kiểm tra não, đây gọi là gì? Có qua có lại sao?" Đôi môi nở nụ cười chế nhạo, Lâm Viên Quân cũng không thể không bội phục hai người này.

"Thì ra... âm với âm không thể ra dương, công thức toán học gạt mình rồi!" Vương Nghị Đình xót xa mà thở dài, lòng tràn đầy thất vọng.

"Đúng là xui đến nỗi khiến người ta không còn lời nào để tả!" Từ Thiếu Nguyên lắc đầu than.

"Đúng vậy! Đúng vậy! Em rất là xui xẻo!" Bị cười đến quê quá hóa điên, Giang Dục Phương ngậm đau thương mà tức giận rống lên: "Em cũng không muốn xui đến thế, nhưng từ nhỏ đến lớn cứ như là bị thần xui xẻo nhập vào vậy, em có cách nào sao chứ?"

Ô hô... Người thường không cách nào hiểu được nỗi đau này của cô!

Thấy cô đã có xu hướng cam chịu, Trình Khải vội vàng an ủi: "Ít nhất là kiểm tra được đầu của em chỉ bị sưng một cục mà thôi, không có gì đáng ngại nữa, cũng không tính là xui quá!"

"Anh không hiểu đâu!" Hết sức bi phẫn, Giang Dục Phương hét ra nỗi đau trong lòng.

"Anh không phải là em, anh sẽ không hiểu được tâm trạng bi ai của em khi đi trên đường mà tự nhiên cứ bị xe đâm vào, bóng thì cứ đánh vào em như cái đích đâu!"

"Anh hiểu! Anh rất hiểu!" Mặt mang theo nỗi đau đồng cảm, Trình Khải vô cùng cảm nhận được tâm trạng của cô.

"Làm sao mà anh hiểu..." Không tin.

"Cậu ấy thật sự hiểu!" Biết bây giờ cô rất oán hận, Khâu Thiệu Thần chỉ đành phải cố nén cười, bán đứng người nào đó là "tín đồ xui xẻo" để an ủi cô. "Lão đại cũng là người xui xẻo, mỗi lần kiếm được tiền là nhất định có 'tai nạn thấy máu'. 'Sự kén xương cá' hôm nay em cũng tận mắt thấy rồi đó, nếu muốn nói đến chuyện xui xẻo của cậu ấy, nói ba ngày ba đêm cũng không hết."

"Không sai! Nếu như có đại biểu xui xẻo, lão đại tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng!" Nín cười, Lâm Viên Quân liên tiếp gật đầu phụ họa.

"Hả?" Kinh ngạc một tiếng, Giang Dục Phương không dám tin sẽ có người xui như mình, chỉ có thể sững sờ mà nhìn cái người nghe nói cũng rất xui kia, lại thu được ánh mắt "cùng là người lưu lạc chân trời" rất bi ai của hắn.

"Mặc dù anh không muốn thừa nhận mình rất xui, nhưng..." Giọng nói dừng lại một chút, Trình Khải che mặt khóc thảm: "Bọn họ nói đều là sự thật!"

Ô hô... Hắn cũng không muốn như thế.

"Thì ra... Anh thật sự hiểu được em!" Hiếm khi tìm được người cùng bộ tộc xui xẻo, môi cô khẽ run rẩy, cảm động đến nỗi suýt nữa là khóc rống lên.

Ô hô... Tri âm khó tìm a!

"Anh hiểu nỗi khổ của em, thật đó!" Vỗ nhẹ lưng cô, trong lòng Trình Khải cũng có cùng

nổi đau.

Hết sức ăn ý mà nhìn nhau một cái, một cảm giác thương tiếc lẫn nhau không hẹn mà cùng dâng lên, khiến cho bọn họ đột nhiên có cảm giác thân mật như "người chung đường"...

"Cho dù là số khổ thì chúng ta cũng phải cười cho ông trời xem!" Tìm được đồng bọn khiến cho Giang Dục Phương đột nhiên sinh ra dũng khí lớn lao, sau đó nắm tay chỉ lên trời, hăng hái tinh thần mà tuyên chiến.

Hừ hừ, nếu ông trời muốn trêu bọn họ, vậy bọn họ càng phải sống cho tốt, khiến ông trời cũng phải chịu!

"Không sai! Phải cười cho ông trời xem!" Cũng nắm chặt nắm tay, Trình Khải cũng được cổ vũ mà hét lên.

"Cố lên! Cố lên! Cố lên..." Sĩ khí được chấn chỉnh, hai người vỗ tay với nhau, đồng thanh khích lệ lẫn nhau.

Bên cạnh, thấy hai người xui xẻo kia đã kết thành đồng minh mà cổ vũ nhau, bốn người còn lại không khỏi nhìn nhau một cái, nhin không được mà lên cười trộm không ngừng.

Ha ha... Cười cho ông trời xem?

Bọn họ đang chờ hai "đồng minh xui xẻo" này làm thế nào mà cười cho ông trời xem!

Chương 4

Chuyện kể rằng, kể từ sau khi Trình Khải và Giang Dục Phương xác nhận đối phương cũng là người xui xẻo thì không biết là đồng bệnh tương liên hay là lòng có đồng cảm mà quan hệ của hai người đã phát triển với tốc độ cực nhanh, thậm chí ngày nghỉ cũng cùng nhau ra ngoài uống cà phê, nói chuyện phiếm.

Hôm đó, vừa khéo là ngày nghỉ, Giang Dục Phương cùng bạn thân hẹn nhau nhàn nhả thưởng thức trà và điểm tâm trong quán cà phê, nói những chuyện linh tinh gần đây.

"Ha ha ha... Lúc trước chỉ cảm thấy cậu rất thích hợp, có thể đi thử xem, không ngờ cậu thực sự vào Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải làm trợ lý!" Nghe bạn thân kể quá trình khôi hài làm sao quen được Trình Khải, làm sao vào Tiệp Khải thì Tôn mạn Mạn không nhịn được mà cười ha hả, cảm thấy tất cả đều là do trời định.

"Aiz... tất cả đều là nghiệt duyên!" Thở dài ai oán, Giang Dục Phương vừa ăn bánh ga tô vừa lầm bầm oán hận: "Cái gì mà trợ lý chứ! Đó là cách xưng hô gạt người thôi, căn bản là mình vào đó làm người hầu!"

"Nhưng mình lại cảm thấy cậu làm người hầu cũng rất vui mà!" Không ngừng cười ầm lên, Tôn mạn Mạn hiểu rất rõ, nếu như thật sự không thích công việc này thì cô đã sớm vỗ mông từ chức rồi.

Nghe vậy, Giang Dục Phương cười gian xảo mấy tiếng, vẻ mặt háo sắc: "Bởi vì năm tên trong đó đều là trai đẹp, mỗi ngày đi làm đều được ngắm cảnh đẹp, nói gì thì nói cũng phải trụ lại!"

"Xí!" Cười phỉ nhổ, cũng không phải lần đầu tiên Tôn Mạn mạn quen biết cô nên sẽ không tin lời nói dóc này, lập tức ném trả: "Khi cậu ở công ty trước kia làm trợ lý, cái tên đòi thứ hai tiếp quản công ty cũng là trai đẹp, sao không thấy cậu ngắm, thậm chí còn nhanh chóng từ chức chạy lấy người?"

"Ặc..." Bị chặn cứng họng, cuối cùng cô hậm hực thừa nhận. "Được rồi, được rồi! Mình thừa nhận lí do mà mình làm người hầu rất vui vẻ là vì mấy tên kia đều rất dễ ở chung, mặc dù có cười vạ xui của mình nhưng cũng rất bao dung, thế này cậu đã hài lòng chưa?"

Nhưng điều quan trọng nhất là vì thế mà cô còn biết được Trình Khải cũng là một thành viên của "hội đồng xui xẻo", cảm giác có đồng minh hiểu được sự chua xót trong lòng thật là tốt!

À... nói đến Trình Khải, căn cứ theo sự quan sát của cô trong khoản thời gian này thì anh ta đúng như lời bốn tên vô lương tâm kia đã nói, quả nhiên mỗi lần mua bán cổ phiếu

kiếm được một món tiền lớn thì không quá hai ngày nhất định sẽ có tai nạn thấy máu, hơn nữa đều là những tai nạn có nguyên nhân phát sinh rất kì cục cùng buồn cười, làm người ta không thể không than rằng.. .thế giới thật kì diệu!

"Rất hài lòng!" Biết được cô đã có công việc mới, hơn nữa cũng làm rất vui vẻ, Tôn Mạn Mạn cười gật đầu, rốt cuộc có chút yên tâm. "Cậu làm việc vui vẻ là tốt rồi, mình vốn sợ cậu không tìm được việc!"

"Này!" Liếc cho cô một ánh mắt trách cứ "mất lịch sự", Giang Dục Phương lại lẩm bẩm: "Ít nhất công việc trợ lí trước kia mình cũng đã làm được vài năm, cũng đã có kinh nghiệm trong nghề, lúc trước nghỉ ngơi một khoảng thời gian dài một chút, cậu liền sợ mình không tìm được việc, không khỏi quá coi thường người khác rồi!"

"Suy thoái kinh tế, công việc khó tìm!" Đôi mắt quyến rũ liếc xéo qua, Tôn Mạn Mạn cười vô cùng mê người, nhưng cũng hết sức châm chọc. "Hơn nữa một cấp trên có thể chịu đựng được sự xui xẻo của cậu thì không nhiều lắm, mình lo lắng là chuyện đương nhiên."

"Người đàn bà độc ác này, chuyên giẫm lên nỗi đau của người khác, thật quá đáng!" Số xui của cô lại trở thành cái đích tấn công của bạn thân, Giang Dục Phương tràn đầy bi ai nhưng không thể phản bác, chỉ có thể căm hận mà trút giận lên bánh ngọt.

Đạt được thắng lợi trong cuộc đấu võ mồm này, Tôn Mạn Mạn cười híp cả mắt, đang muốn nói gì đó thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô không nhìn số hiển thị đã vô thức nhận điện thoại. Nhưng mới "alô" một tiếng, khi chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc đã hơn hai năm chưa nghe tới, muốn quên nhưng không thể quên được chui vào tai thì kinh hãi đến nỗi kêu lên...

"Quái già, sao cậu lại biết số của tôi?"

Quái già?!

Người có thể khiến cho hai người họ kêu lên chỉ có một, chẳng lẽ cuộc gọi này...

Nhanh chóng từ đĩa bánh ngọt ngẩng đầu lên, Giang Dục Phương nhìn trộm gương mặt xinh đẹp đang biến sắc của bạn thân, nhìn không được mà nở nụ cười.

Tôn Mạn Mạn đang còn trong cơn kinh hãi, không lòng dạ nào mà để ý đến nụ cười trộm của bạn mình. Không biết người bên kia nói gì mà chỉ thấy cô đỏ mặt lên, hoảng hốt lúng túng mà bực bội hét lên một câu "tôi mặc kệ", sau đó thì dứt khoát cúp máy, hơn nữa còn coi điện thoại như ác thú mà vội vã ném vào trong túi xách, giống như làm thế là có thể nhắm mắt làm ngơ, coi như không có chuyện này.

"Nói! Có phải cậu nói cho Quái già biết tung tích của mình không?" Hoàn hồn lại, cô lớn giọng trừng trừng với bạn thân, đôi mắt đẹp nheo lại rất nguy hiểm, trên mặt đầy vẻ hoài

nghi.

"Oan uổng quá... phu nhân!" Lớn tiếng kêu oan, Giang Dục Phương làm bộ ôm ngực kêu đau đớn: "Hai năm nay mình đã chịu đựng sự tra tấn khốc nghiệt của cậu và Quái già, nói không bán đứng cậu thì sẽ không bán đứng, sao cậu có thể nói oan cho mình?"

"Trái lại là cậu, luôn cảnh cáo không cho mình để lộ ra chút gì, kết quả lại sớm liên lạc với nó!" Hừ! Hai năm nay cô làm Trư Bát Giới coi như không rồi, đáng giận!

"Mình không có!" Phiền muộn mà phủ nhận, cô bực bội oán trách. "Cũng không biết làm sao mà tên Quái già kia biết được tung tích của mình? Phiền chết đi được!"

Rõ ràng là cậu ta luôn ở tại phía nam, làm sao lại biết nơi dừng chân của cô tại Đài Bắc?

Tên Quái già kia có "thông thiên nhãn"^[8] sao chứ? Còn nữa, cậu ta đột nhiên tới Đài Bắc làm gì? Lại còn nói cái gì mà bây giờ đang đợi dưới nhà cô ở...

Đáng ghét! Đây đúng là hành vi biến thái mà!

Thấy vẻ mặt của cô sốt ruột, Giang Dục Phương rất dè dặt mà thử dò hỏi: "Mạn Mạn, Vừa rồi Quái già nhà mình nói gì với cậu?" Rất ít khi cô nhìn thấy bộ dáng nhấp nhúm không yên thế này của bạn mình.

"Cậu ta..." Vừa muốn mở miệng nói, nhưng rồi lại sợ nếu nói bây giờ Quái già đang ở Đài Bắc thì bạn thân lại hưng phấn mà chạy qua. Hai chị em vừa thấy mặt, Quái già cố ý nói ra những lời không nên nói, vậy thì cô thật sự không mặt mũi nào mà gặp người khác.

Nghĩ đến đây, Tôn Mạn Mạn lại thu hồi những lời sắp ra đến miệng, ra vẻ không có gì: "Không, không có gì!"

"Thật không có gì sao?" Vẻ mặt nghi ngờ, Giang Dục Phương vẫn luôn cảm thấy hai năm nay bạn thân trốn tránh em Quái già nhà mình rất đáng nghi, giống như là có nhược điểm gì rơi vào trong tay nó vậy.

"Thật mà!" Thấp thỏm nôn nóng mà liếc cô bạn, nghĩ đến ai kia đang ở dưới lầu chờ mình, Tôn mạn Mạn không khỏi đứng ngồi không yên. Càng bảo lòng mình đừng nghĩ đến nữa thì trong đầu lại hiện ra dáng người đang ngồi một mình ở cầu thang chờ cô.

Nhịn không đến ba phút, cuối cùng cô không chịu nổi nữa, vội vàng nói: "Dục Phương, đột nhiên mình nhớ đến còn có chuyện phải làm, mình đi trước một bước đây. Bye!" Nói xong, quơ lấy túi xách nhanh chóng chạy lấy người.

"Hả?" Nhìn bạn thân tự nhiên bỏ lại mình mà đi trước, Giang Dục Phương há hốc mồm,

sửng sốt một lúc lâu mới không nén được mà lẩm bẩm: "Gì chứ! Làm gì có ai uống trà chiều với người ta, mới uống được một nửa đã quăng người ta lại? Aiz...Một mình mình ăn thì thật là buồn tẻ..."

Đang oán trách, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, cô nhìn số hiển thị một cái, sau đó mắt sáng rực lên, lập tức nghe điện thoại: "Trình Khải?"

Giọng nói mang theo tiếng cười làm cho chàng trai đầu bên kia có thể cảm nhận được tâm tình vui vẻ của cô.

"Ừ!" Đầu bên này, giọng của Trình Khải nghe qua cũng rất khá. "Vừa nãy gặp được người quen tặng cho anh mấy vé xem phim miễn phí, em có hứng thú đi cùng không?"

"Em muốn, em muốn!" Nghe nói có phim miễn phí để coi, đương nhiên Giang Dục Phương không từ chối, vui sướng cười nói: "Rạp phim nào vậy?"

Dường như sớm biết cô sẽ đồng ý, Trình Khải cười ha ha vài tiếng rồi nhanh chóng nói cho cô biết sẽ gặp nhau ở cửa rạp chiếu phim nào đó.

"Biết rồi, em qua liền!" Cười mà cúp điện thoại, cô lập tức cầm lấy túi xách, ra khỏi quán cà phê, nhanh chóng chạy đến rạp chiếu phim.

Ha ha ha... tự dưng bay tới phim miễn phí để coi, hôm nay đúng là ngày may mắn hiếm có!

Thật là ngày may mắn sao? Ô hô... Cô nói hơi sớm rồi!

Trước cửa rạp chiếu phim, khi Trình Khải nhìn cô gái cả người nhếch nhác, cúi đầu đi từ từ đến trước mặt mình thì... không biết nói gì!

"Lần này lại là chuyện xui gì ập xuống người em nữa?" Thấy cả người cô là vết ố đỏ thẫm kinh người, nếu không nghĩ ra đó là mùi tanh hôi gì đó chứ không phải mùi máu thì sẽ tưởng là cô bị người ta chém giết!

"Nước trầu đấy!" Dùng giọng nói muốn khóc để nói ra đáp an, ngẩng đầu nhìn hắn, Giang Dục Phương cực kỳ bi phẫn: "Anh có tưởng tượng được không? Em chỉ đi quang qua một chiếc xe tải lớn, liền bị cái tên tài xế xe tải không có đạo đức công cộng đó nhỏ bậy lên người, thành ra như vậy! Người có xui thì cũng không xui đến mức này! Rốt cuộc là em mang số mạng gì chứ?" Hu hu, ông trời đối xử với cô thật không công bằng!

Hoàn toàn hiểu được sự uất ức của cô, Trình Khải chỉ có thể vỗ vai cô mà an ủi, nhưng... xin lỗi, hắn thật sự không nhịn được nữa!

"Xì!" Cuối cùng cũng có người không nén được tiếng cười trong ngực mà bật cười thành tiếng.

"Anh anh anh... Anh cứ nhiên lại cười em!" Không dám tin tên đàn ông xui xẻo này cũng sẽ cười mình, Giang Dục Phương tức muốn chết mà nguyên rửa: "Anh đừng cười quá sớm, em nhớ là anh mới bán ra cổ phiếu của Nguyên Sang, kiếm được một món tiền lớn, hai ngày nay anh cứ đợi mà xem!"

Nghe thế, tiếng cười của Trình Khải im bật, nóng nảy mà kháng nghị: "Này! Đừng độc ác như thế được không? Cùng là người xui xẻo, sao lại rửa lẫn nhau!"

Gì chứ! Hai ngày nay hấn nhất định phải làm việc cẩn thận mới được, lời nguyên tai nạn thấy máu kia không phải là chuyện đùa.

"Nếu đừng rửa lẫn nhau, vậy sao anh còn cười em?" Dùng ánh mắt oán hận mà trừng lại hấn, cô quyết định nếu đã xui thì cùng nhau xui.

Bởi vì rất buồn cười!

Lòng thầm nghĩ nhưng không dám nói ra, Trình Khải cười gượng mấy tiếng, vội vã chuyển đề tài. "VẬY... bây giờ phải làm sao?"

Hấn nghĩ với bộ dáng nhếch nhác này của cô, tuyệt đối không muốn vào xem phim nữa.

"Về nhà tắm rửa, tiện thể "khâu vá" lại tâm hồn đã bị tổn thương nghiêm trọng!" Quả nhiên, cô đã không có lòng dạ nào nữa, ngay lúc này chỉ muốn về nhà, rửa sạch mùi trầu hôi hám trên người này.

"Anh đưa em về!" Nhìn dáng vẻ oán hận của cô, Trình Khải thật sự rất đồng cảm, lập tức quyết định làm sứ giả đưa cô về nhà, đề phòng cô lại xảy ra chuyện xui xẻo.

Nhưng, người xui không chỉ có một, chuyện xui không chỉ giáng xuống đầu một người. Ngay khi Giang Dục Phương còn chưa kịp trả lời được hay không thì Trình Khải đã kéo cô đi gọi taxi. Nhưng mới vừa bước một bước thì đột nhiên...

"Á!" Trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, chàng trai cao lớn bỗng ngã ngửa ra sau.

"Á!" Trong tiếng hét lên sợ hãi, cô gái nhỏ nhắn xinh xắn cũng bị kéo ngã theo.

Chỉ nghe hai tiếng "bịch bịch", hấn trượt chân ngã sấp xuống, mà cô lại ngã thẳng xuống người hấn.

Tình tiết đầy kịch tính như thế, lập tức dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người qua đường trước rạp chiếu phim, hơn nữa còn bàn luận xôn xao...

"Đang đóng phim sao?"

"Không thấy máy quay phim mà!"

"Nhưng góc độ này không khỏi quá khéo, ngã đại một cái mà cũng có thể môi kề môi mà hôn nhau, đây không phải là cảnh hay thấy trong phim thần tượng sao?"

"Nói cũng phải! Sao khi tôi té ngã lại không thấy như vậy chứ?"

"Lần sau nếu muốn té ngã thì phải nhớ kéo một cô gái ngã theo, hơn nữa còn phải canh góc độ cho chuẩn, vậy thì anh có thể hưởng thụ sự tốt đẹp này rồi..."

Cái gì mà cảnh thường thấy trong phim thần tượng? Cái gì mà góc độ phải chuẩn? Cái gì mà chiếm lợi?

Bị đập đến choáng váng đầu óc, Giang Dục Phương còn chưa kịp hoàn hồn thì một tiếng nói khe khẽ đã lọt vào tai cô, khiến cô mở hai mắt theo trực giác. Sau đó một gương mặt rất quen thuộc với góc độ đặc tả đập vào mắt...

Gương mặt thật lớn, hơn nữa hơn nữa bên môi còn có cảm giác mềm mại lạ thường, hai má cũng có thể cảm nhận được từng hơi thở ấm áp thổi đến, tình huống này chẳng lẽ là...

"Á... đồ háo sắc!" Cuối cùng cũng ý thức được môi của mình đang áp vào môi hắn, Giang Dục Phương kinh hãi mà thét lên, nhanh chóng bò dậy. Khi hắn còn chưa kịp phản ứng thì năm tay phải đã vung lên theo phản xạ.

Á!

Tiếng hét lại vang lên. Chàng trai đang chống người ngồi dậy muốn giải thích đã bị một cú KO (*knock out*), lại ngã xuống tiếp!

.....óóó.....

Bầu không khí hôm nay... thật kỳ lạ!

Ngày thứ hai, bốn tên đàn ông thường hay lấy hai người xui xẻo ra làm trò cười kia, hôm nay vừa bước vào phòng làm việc liền cảm nhận được sự căng thẳng giữa lão đại nhà mình và cô trợ lý nhỏ. Sau đó, không ai có gan hỏi là đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể dùng ánh mắt giao tiếp với nhau một cách im lặng...

Chuyện gì thế này? Ánh mắt của Khâu Thiệu Thần đảo qua đảo lại trên người hai kẻ xui kia.

Không biết! Lâm Viên Quân nhún vai lắc đầu.

Lão đại đánh nhau với người ta sao? Ra hiệu bằng miệng, Vương Nghị Đình tràn đầy hồ nghi.

Đánh nhau sao không báo cho mình biết? Gần đây mình đang xem Bắc đầu thần quyền

nha! Nâng cánh tay triển lãm cơ bắp, Từ Thiếu Nguyên lấy làm tiếc vì không có cơ hội biểu diễn võ thuật.

Ngay trong cuộc đàm thoại im ắng bằng cách liếc mắt đưa mày này, một tiếng "phịch" vang lên, sau đó ánh mắt của bốn người kia đều quét về phía phát ra âm thanh.

"Em đã nói xin lỗi rồi, nếu không anh còn muốn sao nữa chứ?" Quảng cả đồng hồ sơ lên bàn làm việc của tên đàn ông đang giận dữ kia, Giang Dục Phương đỏ mặt giận dữ, phá vỡ bầu không khí căng thẳng giữa hai người trước.

Ánh mắt oán hận u ám liếc ngang một cái, Trình Khải hừ lạnh một tiếng, cúi kính mà xoay cái ghế dựa, đưa lưng về phía cô.

À à... thế nhưng không nói một lời mà cố ý đưa lưng về phía cô, thật là...

"Không có phong độ!" Giận dữ trách móc, cô thở hỏn hển mà lên án.

"Anh không có phong độ?" Giống như là bị quỷ nhập, Trình Khải lập tức nhảy dựng lên mà quay người lại nhìn cô, tay giận dữ chỉ vào vết thương sưng tấy lên ở khóe miệng của mình, phần nộ chất vẫn: "Em đánh anh thành thế này còn không biết xấu hổ mà nói anh không có phong độ?"

Cô gái có nắm đấm thép này có lương tâm hay không chứ? Có không chứ?

Ồ ồ! Vết thương ở khóe miệng lão đại là do cô trợ lí nhỏ gây nên à!

Bốn tên đàn ông đang xem náo nhiệt bên cạnh không ngờ chân tường sự việc lại là như thế, lập tức trợn mắt nhìn nhau, cố nén cười, tràn ngập vẻ hiếu kỳ mà chờ đợi tình tiết phát triển.

Quả nhiên, không để bốn người thất vọng, Giang Dục Phương lập tức đỏ mặt, nhanh chóng thanh minh phản đối: "Em đã nói em không cố ý rồi! Hơn nữa đó là động tác phản xạ, em cũng rất uất ức!"

"Em uất ức cái gì chứ? Anh mới uất ức nè!" Tức tối mà bác bỏ, hắn tràn đầy oán hận. "Ngay chôn đông người, một tên đàn ông bị một cô gái đánh KO, còn bị đưa lên xe cứu thương, lòng tự trọng bị tổn thương nghiêm trọng, em có đền được không?"

Ô hô... Nếu chuyện hắn bị một cô gái đánh gục, còn mất ý thức suốt năm phút đồng hồ mà truyền ra ngoài, vậy hắn có cần làm người nữa không?

"Em đã nói đó là động tác phản xạ chứ không cố ý, anh làm gì so đo dữ vậy?" Bị lên án lần nữa, Giang Dục Phương cũng tức lên, quát lớn: "Em còn chưa trách anh cướp đi nụ hôn đầu quý giá của em, anh còn ở đó oán oán trách trách cái gì?"

Đáng ghét! Cô còn chưa khóc lóc tìm hấn lấy lại công bằng, ngược lại hấn còn trách móc cô một đồng, đúng là kẻ ác thì hay la làng trước.

"Nụ hôn đầu?" Giống như nghe được từ ngữ then chốt quan trọng nhất, bốn tên đàn ông đang xem kịch cùng đồng thanh hô lên, hứng thú bưng bưng. Có điều hai người trong cuộc đang chiến đấu hăng hái kia đều không để ý đến bọn họ.

"Gì chứ! Đó chẳng qua là giống như dán Salonpas thôi, không cần thận mà dán chung với nhau mà thôi, tính nụ hôn đầu gì chứ?" Hồi tưởng lại tình cảnh diễn ra "thảm kịch", đánh chết Trình Khải cũng không chịu thừa nhận mình đoạt đi nụ hôn đầu của người ta. Dù sao thì hấn đã bị đập đến đầu choáng mắt hoa, hoàn toàn không kịp có cảm giác gì.

Nếu đã không có cảm giác thì tính là hôn gì chứ?

"Anh dám đem nụ hôn đầu quý giá của em coi là dán Salonpas, quá đáng!" Thấy rất nhục nhã, Giang Dục Phương giận đến nhảy dựng lên. "Em có bảo anh dán vào sao? Có sao? Chính anh đi đường không cẩn thận, trượt chân rồi còn muốn kéo em xuống theo, mạng của em là xui đến thế, ngay cả khi anh xui cũng phải xui theo!"

"Em cho rằng anh muốn sao chứ?" Vô tội mà rống lên, hấn cực kỳ ai oán. "Làm sao anh biết trên mặt đất đang có một vũng dầu đang chờ mà hăm hại anh? Hơn nữa, anh đã bị đập đến sao bay đầy trời, cực kì thâm hiểm rồi mà em còn xuống tay, đánh anh đến nổi rách miệng, chảy một đồng máu!"

"Em đã nói là động tác phản xạ chứ không cố ý, anh muốn em nói mấy lần nữa đây? Huống hồ em đánh anh một đấm, để cho anh đổ máu là hết tai nạn, anh nên cảm ơn em mới đúng. Nếu không, dựa vào vận xui thấy tiền là thấy máu kì lạ của anh, nếu không có một đấm đó của em, nói không chừng đi đường sẽ bị xe đụng đó!" Nói đến đây, cô còn cảm thấy mình đã giúp anh nữa cơ!

"Cư nhiên còn rửa anh bị xe đụng, em có thể còn ác độc hơn chút không?" Phẫn nộ.

"Em nói là nói không chừng! Anh có hiểu ba chữ nói không chừng không vậy?" Rống giận.

"Tóm lại, em đúng là lòng dạ độc ác!" Tổ cáo.

"Anh đúng là lời thôi!" Phản bác.

"Em không phải là con gái!" Không có cô gái nào lại có nắm đấm mạnh như vậy!

"Anh còn không bằng đàn bà!" Bị một nắm đấm của phụ nữ hạ KO, không có tư cách hoán hận.

"Em xui xẻo..."

"Anh xúi quẩy..."

Sau đó bắt đầu một tràng tranh cãi mắng chửi ấu trĩ không đáng kể ra. Ngược lại, trong tiếng tranh cãi ấy, bốn tên đàn ông kia đang xem kịch kia xem đến nỗi cười không khép miệng được. Thậm chí khi hai người rớt cuộc mắng nhau đến thở hồng hộc, tạm dừng để nghỉ ngơi thì không nhìn được mà đồng thanh yêu cầu...

"Tiếp tục đi!" Màn kịch hấp dẫn như vậy không nên kết thúc sớm!

"Câm miệng!" Tiếng gầm gừ rống giận cùng bức bối cáu gắt không hện mà cùng nổ tung.

"Không hổ là đã cùng nhau dán Salonpas, rất... ăn ý!" Như cười như không, Lâm Viên Quân đưa ra lời bình luận đầy chế nhạo đối với hai người đang nổi trận lôi đình hết sức ăn ý kia.

Lời vừa nói ra, lập tức thấy hai người cùng đỏ mặt, vô thức mà nhìn đối phương, khi phát hiện đối phương cũng nhìn mình thì...

"Hừ!" Mũi hừ lạnh, mặt quay đi chỗ khác.

Thấy cảnh tượng khôi hài y như trong phim hoạt hình này, bốn tên còn lại không hề chừa cho chút mặt mũi mà cười rộ lên ngay tại chỗ, trong lòng chỉ có một suy nghĩ...

Sự ăn ý tiến triển thật là nhanh, "Salonpas" thật thần kỳ!

.....óóó.....

Cá măng sữa kho chao, cá măng sữa thơm ngon, cá măng sữa nấu với đương quy hoàng kỳ^[9], cá măng sữa nướng, canh bong bóng cá măng sữa...

Nhìn bữa tiệc lớn toàn cá măng sữa trên bàn, nghĩ đến suốt cả tuần nay phải cẩn thận từng li từng tí mà ăn thứ cá lấm xương này, cuối cùng hôm nay Trình Khải cũng nổi trận lôi đình mà gầm lên...

"Tại sao suốt cả tuần nay chúng ta phải ăn loại đồ ăn nguy hiểm này chứ?" Một khi đã bị răn cấm thì mười năm còn sợ dây thừng^[10]. Từng có kinh nghiệm bị mắc xương cá nên bây giờ hắn vô cùng "không thông cảm" với cá măng sữa, ăn liên tục cả tuần đã là giới hạn của sự chịu đựng rồi.

Nghe thế, bốn tên đàn ông đang cúi đầu ăn cơm một cách ai oán không hện mà cùng quăng ra tám ánh mắt bi phẫn, im lặng yêu cầu hắn nếu đã dám làm thì phải dám nhận, nhanh chút giải quyết vấn đề này đi.

Ô hô... Hai miếng "Salonpas" này chiến tranh lạnh, sao lại liên lụy đến người vô tội? Cho dù cá măng sữa có ngon đi nữa thì bọn họ cũng không muốn suốt cả tuần đều bị bữa tiệc cá măng sữa này hành hạ đâu!

Nhận lấy những ánh mắt ai oán, Trình Khải có chút chột dạ, trong lòng biết rõ là cô gái đang chiến tranh lạnh với hắn đang cố ý chĩnh hắn mới làm ra bữa tiệc cá măng sữa này, lập tức lặng lẽ liếc trộm về phía miếng "Salonpas" kia, lại thấy cô làm như không nghe được lời phàn nàn, tự mình ăn uống rất vui vẻ, trong lòng Trình Khải lập tức bức bối.

Đáng ghét! Sao cô ta có thể ăn cả tuần mà không ngán chứ?

"Ngày nào cũng ăn cá măng sữa, mặt cũng sắp thành mặt cá măng sữa rồi, kinh phí cho bữa trưa của công ty chúng ta có eo hẹp vậy sao, chỉ mua nổi loại cá này sao? Ăn không ngán sao?" Cố ý hoán hận mà nói chuyện với bốn tên kia nhưng thật ra là đang nói cho cô gái đang ăn cơm rất vui vẻ kia nghe.

"Hê hê..." Cười giả mấy tiếng, Giang Dục Phương cũng không thèm nhìn hắn, giải thích cho bốn tên vô tội kia nghe: "Cá măng sữa có chứa nhiều chất nhòn, canxi, sắt, protein, dầu cá, vitamin B1, B2 cùng axit amin cần thiết cho cơ thể, không những mùi vị thơm ngon mà còn có giá trị dinh dưỡng cao, em có thể ăn liên tục cả tháng mà không ngán!"

Rất rõ ràng, lời này là nói cho hắn nghe. Trình Khải lâm vào bế tắc, còn chưa kịp kháng nghị thì đã thấy cô đứng bật dậy...

"Ai da! Em quên hôm nay cá măng sữa của siêu thị hàng tươi sống giảm giá đặc biệt, phải nhanh nhanh đi giành mua mới được!" Vui vẻ mà nói xong, cô mặt mày hớn hờ mà xách túi chạy vọt khỏi phòng làm việc.

Ha ha ha, tốt nhất là tức chết anh ta đi, thật sảng khoái!

Thấy cô biến mất nhanh như bay, Trình Khải nhìn bốn người kia, không dám tin mà tỏ khổ. "Cô ta cố ý! cô ta cố ý!"

"Đúng là cô ấy cố ý, cậu có thể làm gì chứ?" Khâu Thiệu Thần quăng cho một ánh mắt khinh bỉ.

"Mình mới là ông chủ được không? Có trợ lý nào cười lên đầu ông chủ không?" Thế giới này đảo ngược rồi sao?

"Cậu có chỗ nào giống ông chủ? Cậu nói xem?" Lâm Viên Quân nói thẳng ra. Một người không giống ông chủ thì không có tư cách trách nhân viên trèo lên đầu mình.

"Mình cần chính yêu dân, hòa đồng dễ gần cũng là sai sao?" Bi phần.

"Cậu cho cậu là hoàng đế sao, còn cần chính yêu dân!" Chịu không nổi mà lắc đầu,

Vương Nghị Đình cười một tiếng chế giễu.

"Mặc kệ lão đại coi mình là gì, mình chỉ có một câu..." Nhìn thức ăn đầy bàn mà nuốt không vô, Từ Thiệu Nguyên bi thương mà cầu xin 'hoàng đế'. "Vợ chồng son các người có chiến tranh lạnh thì cũng đừng lôi bọn mình vào!"

Hu hu... bọn họ là người vô tội, bọn họ không muốn ăn cá măng sữa nữa!

"Ai, ai nói mình và cô ta là vợ chồng son chứ?" Mặt thoáng chốc đã đỏ bừng lên, Trình Khải phản ứng rất mạnh mà rống lên: "Mình và Dục Phương không phải như thế, các cậu đừng đoán lung tung!"

Lạ thật! Mọi người đều là người độc thân, sao chỉ ghép hai người họ lại?

"Nhưng mình cảm thấy hai người các cậu rất hợp nhau!" Bày ra nụ cười vô hại, Lâm Viên Quân ung dung nói: "Một người xui xẻo, một người xúi quẩy, không ai chê ai, thật là một đôi do trời đất tạo nên!" (*chuẩn không cần chỉnh*)

Lời vừa nói ra, lập tức dẫn tới tiếng cười rộ lên của mọi người, không ngừng gật đầu lia lịa mà đồng ý.

"Cái gì! Nói tới nói lui, các cậu vẫn chế giễu hai người xui xẻo chúng tôi đúng không?" Bị phẫn mà rống lên, tức đến nỗi chỉ có thể vùi đầu ăn cơm một cách đau khổ.

Ô hô... đáng ghét! Ăn tới ăn lui đều là cá măng sữa. Ngay cả ăn cơm cũng bị ức hiếp, thật là xui đến tận cùng rồi!

"Nói thật nhé, Dục Phương cũng không tội, lão đại có thể suy nghĩ một chút!" Khâu Thiệu Thần thu lại vẻ bồn chồn vừa rồi, rất nghiêm túc mà nói.

Anh ta cảm thấy hai người này mà hợp lại thì luôn rất vui vẻ, cho dù là cãi nhau hay chiến tranh lạnh cũng có thể rất thú vị, đúng là rất hợp.

Dùng vẻ mặt "cậu điên rồi" mà nhìn anh ta, Trình Khải kêu lên oai oái. "Cô ấy dùng một đám là có thể KO mình đó!" Quen một bạn gái có thể sánh với đấu thủ quyền anh, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

"Cậu đoạt đi nụ hôn đầu của con gái người ta, sao có thể trách [adrenalin](#) của người ta bộc phát, một đám đánh gục cậu?" Ném ra một ánh mắt khinh bỉ, Vương Nghị Đình 'phỉ nhổ': "Lại còn vì lí do này mà chiến tranh lạnh với người ta, thật không biết tốt xấu!"

"Nói rất đúng!" Từ Thiệu Nguyên giơ hai tay hai chân phụ họa. "Không biết tốt xấu!"

"Mình, mình cũng không cố ý!" Chột dạ.

"Cô ấy KO cậu cũng không phải cố ý!" Tiếp tục phỉ nhổ.

Bị chỉ trích đến không chốn dung thân, Trình Khải cúi đầu kiểm điểm một chút, lúc này mới phát hiện cả tuần nay mình xử sự đúng là rất ấu trĩ, lập tức không khỏi có chút xấu hổ mà lảm bảm: "Được rồi, được rồi! Là lỗi của mình, đợi lát nữa cô ấy về mình chủ động đi "làm tan băng", thế được rồi chứ?"

Aiz... Thật ra hắn cũng vẫn luôn muốn tìm cơ hội "làm tan băng", bởi vì thật không muốn tiếp tục bị cá mắng sửa đầu óc.

Hài lòng mà gật đầu, cuối cùng Khâu Thiệu Thần buông tha cho hắn, hảo tâm mà đổi đề tài. "Đúng rồi, tối mai bên công ty Dự Á có buổi tiệc tối, trên danh nghĩa là mừng thọ cho ngài chủ tịch, thực ra là giới thiệu người nối nghiệp với mọi người. Không ít người trong giới này cũng được mời, chúng ta cũng nhận được thiệp mời, ai muốn đại diện tham dự? Mình nói trước là mình không rảnh!"

"Mình rất bận!" Lâm Viên Quân cũng không nói mình bận cái gì, trực tiếp cự tuyệt.

"Mình phải ăn cơm với mẹ!" Vương Nghị Đình cũng có lí do.

"Ngày mai có số đặc biệt của Inuyasha!" Từ Thiếu Nguyên có vẻ mặt "muốn mình bỏ truyện tranh mà đi tham gia bữa tiệc nhảm chán đó là không thể" rất kiên định.

Mấy tên này tìm một đồng lí do, thật ra tóm lại một câu... ông mày không muốn đi!

Miệng nhấm nhó, Trình Khải vừa tức vừa buồn cười. "Vậy đừng tham gia!" Bởi vì hắn cũng không muốn đi.

"Không được!" Lắc lắc ngón tay, Khâu Thiệu Thần cười hì hì. "Bữa tiệc này có không ít ông chủ lớn tham gia, rượu vào lời ra, nói không chừng có thể nghe được chút ít xu hướng của thương trường, rất có ích cho chúng ta, nhất định phải có người tham gia."

"Vậy phải là lão đại đi!" Không nói lời thứ hai, Lâm Viên Quân trực tiếp chỉ định người.

Lời vừa nói ra, mọi người nhất trí hoan hô tán thành, chỉ có một người méo mặt kháng nghị, nhưng không tìm được tiếng giúp đỡ nào, thậm chí Khâu Thiệu Thần còn đập thêm một đập...

"Đúng rồi, còn phải có bạn nhảy đi cùng!" Cười gian.

"Cái gì! Ai quy định chứ?" Mặt biến sắc, Trình Khải gầm lên: "Thời gian gấp như vậy, các cậu bảo mình đi đâu tìm bạn nhảy chứ?"

"Trên thư mời nói rõ như vậy." Nhún vai, Khâu Thiệu Thần mặc kệ hắn đi đâu tìm bạn

nhảy, quyết định 'kết án'. "Tóm lại ngày mai cậu phải đi tham gia. Thảo luận đã xong, cảm ơn!"

Có cảm giác bị ép lên Lương Sơn^[12], Trình Khải tràn ngập bi phần nhưng lại không thể kiên nghị, cuối cùng chỉ có thể tấn công vào cá măng sữa trên bàn để trút hận. Nhưng mới nuốt vào ngụm thứ nhất thì sắc mặt của hắn bỗng thay đổi...

Thấy thần sắc của hắn rất lạ, mọi người ngẩn ra, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Vẫn là Lâm Viên Quân nghĩ tới chuyện gì đó mà phản ứng trước nhất...

"Cậu... sẽ không trúng thưởng nữa chứ?" Đỏ mặt nín cười.

"Á... Mình đã sớm biết cô ta cố ý hãm hại mình..." Kêu lên thảm thiết, người đã chạy vọt ra ngoài, mục tiêu là... phòng khám tai mũi - họng.

Há hốc mồm mà nhìn theo bóng lưng chạy như điên của hắn, bốn tên trước bàn ăn ngo ngắc nhìn nhau, khóe miệng nhin không được mà từ từ cong lên... cong lên... sau đó...

"Ha ha ha..." Tiếng cười điên cuồng vang lên, bốn tên đàn ông kia cười đến mỗi cả miệng.

Sao lại có người có thể xui đến thế?

Tạo hóa thật thần kỳ!

Chương 5

"Ha ha ha..." Xách theo chiến lợi phẩm sau hai giờ lạng qua lạng lại trong siêu thị hàng tươi sống, Giang Dục Phương phát ra tiếng cười đắc ý: "Ke ke, bao nhiêu cá măng sữa này đủ để nấu thêm một tuần nữa!"

Nghĩ tới sắc mặt "tái xanh" của người nào đó, cô vui vẻ mà xách cái túi đầy cá lên chiếc xe máy của mình, nhỉnh chóng đội mũ bảo hiểm, chuẩn bị về công ty.

Nhưng sau hơn 10 phút chạy băng băng trên đường, khi cô đang dừng chờ đèn xanh tại ngã tư trước công ty thì bỗng nhiên một tràng tiếng kêu gào thảm thiết cùng tiếng chó sủa quen thuộc từ phía sau nhanh chóng ập đến...

"Gâu gâu gâu..."

"Á... Đây là vận xui gì chứ? Con mẹ nó, mày đừng theo tao nữa..."

"Gâu gâu gâu gâu gâu..."

Không thể nào? Cảm giác quen thuộc này...

Vô thức mà quay đầu nhìn về phía sau, quả nhiên liền nhìn thấy anh chó đen hung hãn kia đang nhe răng nhe lợi mà điên cuồng đuổi theo một chàng trai chạy qua đây. Cô lập tức cảm thấy da đầu tê dại, đang nghĩ đến khả năng nhanh chóng nhích ga tăng tốc chạy đi thì...

"Giang Dục Phương, có gan thì em cứ thử bắt chấp đạo nghĩa mà xem!" Thật không may, Trình Khải đang bị chó rượt tới mức sắp tè ra quần kia đã phát hiện ra cô sớm hơn một bước, hơn nữa còn cảm giác được có khả năng cô sẽ "bỏ bạn mà chạy" thì tức đến nổi vừa chạy vừa thét ra những lời uy hiếp.

"Vạy anh chạy nhanh lên chút!" Cực kỳ kinh hãi mà hét lên, Giang Dục Phương vội vàng thúc giục. Hu hu... Cô không muốn rơi vào miệng chó đâu!

"Không cần em nói, anh cũng muốn lắm!" Chạy đến nỗi sắp thở không ra hơi, hần vẫn không nhìn được mà thét ra sự phẫn nộ trong lòng.

Mẹ nó chứ! Không phải hần muốn chạy nhanh là có thể chạy được, rốt cuộc con chó kia rượt đủ chưa?

"Gâu gâu gâu..."

Rất hiển nhiên là anh chó kia còn chưa đã ghiền.

"Nhanh, nhanh, nhanh lên! Nếu không em quăng anh lại đó..."

Giữa tiếng chó sủa ghê người cùng tiếng thúc giục vô lương tâm kia, cuối cùng Trình Khải dùng tốc độ sấm sét mà nhảy lên yên sau. Ngay một giây trước khi anh chó đen kia nhào tới, Giang Dục Phương hét chói tai mà nhích ga, chiếc xe gầm lên một tiếng rồi anh dừng xông ra như bão táp, trong chớp mắt đã vút bỏ anh chó đen lại phía xa xa...

"Gâu gâu gâu..." Tiếng sủa điên cuồng càng lúc càng xa, cuối cùng không đuổi kịp nữa.

"Ha ha ha... Đuổi nữa đi! Tao xem đồ súc sinh như mày làm sao mà đuổi..." Quay đầu lại, thô bỉ mà giơ ngón giữa lên, Trình Khải đắc ý cười lớn với con chó đã bị bỏ lại phía xa, hoàn toàn quên mất bộ dáng hèn nhát khi bị rượt vừa rồi.

Phía trước, Giang Dục Phương đang khiếp đảm mà lái xe nghe hấn kiêu ngạo như thế, nhìn không được mà phỉ nhổ. "Thoát khỏi miệng chó rồi mới dám kiêu căng như thế, vừa rồi sao không có khí thế như bây giờ?"

Bốp!

Bàn tay to hung hăng giáng xuống cái đầu đang đội mũ bảo hiểm, cái tên chạy trời chết kia giờ mới có tinh thần mà tính sổ với cô. "Em còn có mặt mũi nói anh sao? Em mau thành thật nó cho anh biết, có phải lúta này muốn 'bất chấp đạo nghĩa, bỏ bạn mà chạy' không?"

Cô gái này thật đúng là vô lương tâm, cũng không nghĩ lại hai lần trước cô gặp phải chó thì hấn rất có nghĩa khí mà cùng chịu chó rượt với cô.

"Này, nếu anh muốn chết cùng ngày cùng tháng cùng năm thì đánh nữa đi!" Tay lái run lên, thiếu chút nữa là bị đánh cho rớt xuống xe, Giang Dục Phương vội vàng ổn định tay lái. Sau khi tức giận mà quay đầu rống lên thì lại lập tức chuyển mắt nhìn tình hình giao thông phía trước, vừa chạy vừa phản bác lời lên án vừa rồi của hấn.

"Chẳng qua em cũng chỉ muốn mà thôi, căn bản là không có thực hiện. Hơn nữa... anh là 'bạn' sao?" Hừ, hấn quên bây giờ bọn họ còn chiến tranh lạnh sao?

Được lắm! Hấn tin chắc rằng cô ta còn nhớ thù!

Nghĩ đến bốn tên trong công ty kết bè chỉ trích hấn không biết tốt xấu, lại nghĩ mình đoạt đi "nụ hôn đầu" của người ta, tuy nói là ngoài ý muốn, nhưng quả thực là đuối lí, Trình Khải chột dạ mà sờ sờ mũi, quyết định "làm tan băng" trước.

"Ừhm... Cái đó... ngừng lại chút đi!" Vỗ vai cô ra hiệu.

"Chi?" Mặc dù ngạc nhiên nhưng vẫn ngoan ngoãn dừng lại.

Xe vừa dừng lại, Trình Khải lập tức rời khỏi yên mà đứng trước mặt cô, hơi đỏ mặt mà xấu hổ nói xin lỗi. "Được rồi! Anh biết em không cố ý một đấm đánh KO anh, về phần em mất

đi nụ... nụ hôn đầu, anh xin lỗi. Được rồi chứ! Đừng chiến tranh lạnh nữa được không?"

Chiến tranh lạnh với cô suốt một tuần nay, hẳn cũng rất khó chịu!

Có chút kinh ngạc, hắn cư nhiên chịu cúi đầu trước. Giang Dục Phương ngẩn ra, trong nhất thời không có phản ứng gì, một hồi sau mới đáp ứng nói: "Em còn tưởng hắn là anh sẽ nói sa thải em chứ."

Không có cấp trên nào lại chịu được cấp dưới cố ý đối nghịch với mình, cô đã chuẩn bị tâm lý rồi, không ngờ kết quả lại rất bất ngờ.

"Sao anh lại muốn đuổi em?" Hỏi một cách khó hiểu, Trình Khải không nhìn được mà liếc mắt. "Anh đâu có không biết tốt xấu như thế chứ!"

Hai người cãi thì cãi, giận thì giận, nhưng cô vẫn xử lý công việc mà mình phụ trách rất tốt, sao hắn có thể đuổi việc cô?

Hơn nữa, loại cãi vã mà chỉ có bạn bè mới có này, thật ra... thật ra cũng rất thú vị, có thể nói là rất thích thú!

"Em từng bị cấp trên ghét bỏ vì xui xẻo, cố ý làm khó dễ..." Nhỏ giọng lầm bầm.

Chỉ cái mệnh xui xẻo không biết làm sao này thôi đã khiến cô bị hạnh học mà từ chức, đừng nói là cố ý đối nghịch.

Suy đi nghĩ lại, hắn đúng là không tồi chút nào. Dù sao không phải mỗi thủ trưởng đều có thể rộng rãi, biết khoan dung như hắn.

"Cái gì? Xui xẻo cũng không phải chúng ta muốn, cư nhiên có người vì thế mà ghét bỏ em, ai mà không biết tốt xấu vậy chứ. Nói cho anh biết, anh đi tìm hắn ta tính sổ, trút giận cho em!" Rất hiểu sự bất đắc dĩ của người xui xẻo, Trình Khải lập tức trở nên có cùng mối thù.

Nghe thế, Giang Dục Phương có chút cảm động mà cười lên, cũng không nói ra công ty mà mình phục vụ trước đây, ngược lại lấy làm lạ mà hỏi: "Sao anh không ở công ty mà lại chạy ra đây cho chó rượt?"

Cô không hỏi thì thôi, vừa hỏi tới là Trình Khải lại không nhìn được mà quăng cho cô một ánh mắt ai oán, vẻ mặt rất căm hận: "Xương cá! Anh lại bị mắc xương cá nữa..."

Sau đó lại là một tràng tố khổ liên tiếp, kể rõ quá trình hắn làm thế mà mà đến khám tai - mũi - họng, không dễ gì lấy cái xương đáng ghét kia ra được, đang chuẩn bị về công ty, ai biết con chó đen kia ở chỗ nào nhảy ra, vừa thấy hắn đã sủa dữ dội rồi đuổi theo điên cuồng.

"Phì!" Mới nghe hắn nói xong, Giang Dục Phương đã không nén được mà cười sặc sụa, làm sao cũng không ngờ được sự hãm hại của mình lại thành công.

"Em còn không biết thẹn mà cười?" Cực kỳ bi phẫn, hắn không tìm được nỗi đau cùng cực mà chất vấn: "Em còn có lương tâm không vậy? Có không?"

"Lương tâm? Để em tìm xem..." Làm bộ lục lợi khắp người một lần, cuối cùng cô cười hì hì mà tuyên bố: "Có thể bị chó tha mất rồi!"

Cô gái này... đúng là không có lương tâm!

Nhìn gương mặt đang cười cợt trước mắt, Trình Khải hoàn toàn không biết nói gì, quyết định vứt bỏ vấn đề khiến mình rất đau lòng này, trở lại vấn đề "làm tan băng" lúc này.

"Chuyện đó... về ‘nụ hôn đầu’ của em..." Dừng một chút, khuôn mặt anh tuần đầy vẻ xấu hổ. "Anh thật sự không cố ý, bắt tay giảng hòa được không?"

Thấy mặt hắn hơi đỏ lên, Giang Dục Phương cũng không khỏi nhớ lại "nụ hôn bất ngờ" đó, sau đó cũng xấu hổ mà đỏ mặt, nhưng cũng biết đó là ngoài ý muốn, vì thế cũng rất rộng lòng mà chìa tay ra cười: "Hòa giải!"

Hơi ngẩn ra, tuy Trình Khải biết cô dễ nhìn, thậm chí có thể nói là thanh tú động lòng người, nhưng tới hôm nay nhìn thấy nụ cười sáng lạn trên gương mặt đỏ ửng thì ngực của hắn giống như bị một chiếc xe tải đâm vào một cái, tim đập không có trình tự, đột nhiên cảm thấy...

Gì chứ! Sao lại đáng yêu đến thế!

"Này!" Thấy cả buổi trời mà hắn còn chưa có phản ứng, Giang Dục Phương trợn mắt trách. "Người ta đã chủ động làm hòa rồi, sao anh lại không có phản ứng gì vậy? Không nể mặt sao?"

Đột nhiên hoàn hồn lại, phát giác mình lại có chút rung động trước cô, da mặt Trình Khải càng thêm đỏ, bối rối vội vàng đưa tay nắm lấy tay cô, tự nhiên nói cà lăm. "Hòa, hòa giải!"

Á... gì chứ! Hắn đang lắp bắp cái gì chứ? Thật là!

Không biết tại sao, tự nhiên cảm thấy cái tên trước mặt có chút khác thường, Giang Dục Phương nheo mắt nghi ngờ mà nhìn hắn từ trên xuống dưới mấy lần, cuối cùng đột nhiên sờ tay lên trán hắn, quan tâm mà hỏi: "Sao mặt anh lại đỏ như thế? Cảm nắng sao?"

"Hừ... Em thật thích nguyên rửa anh!" Gỡ bàn tay đang sờ trán mình xuống, Trình Khải cười mắng, cảm xúc lạ thường vốn quanh quẩn trong lòng bị cô làm thế, nhất thời liền biến thành tro bụi, mất tâm mất tích!

"Đâu có! Em chỉ hỏi chút thôi..." Vô tội mà lí nhí.

Mặt của hắn đỏ một cách lạ thường mà!

"Em đừng hỏi anh mấy chuyện xui xẻo đó!" Liếc xéo cô, sau đó dường như nghĩ ra điều gì, hắn vuốt cằm quan sát cô, không nén được mà cười lên.

Ha ha... Đây không phải là người thích hợp nhất sao? Cứ quyết định là cô đi!

"Anh, anh cười gì chứ?" Cảm thấy hắn cười rất gian tà, Giang Dục Phương không khỏi đề phòng.

"Không có gì!" Tâm tình rất tốt, Trình Khải cười hì hì hỏi: "Tối mai em có bận không?"

"Không!" Lắc đầu, rất thành thật trả lời.

"Rất tốt!" Được đến đáp án như mong muốn, hắn vui vẻ vỗ vào vai cô, chuẩn bị kéo cô xuống nước. "Ngày mai cùng đi tham gia bữa tiệc đi!"

"Hà?"

.....óóó.....

Quần áo lộng lẫy, yến tiệc linh đình, bữa tiệc xa hoa rực rỡ này, nhân vật có tiếng trong giới chính trị và thương nghiệp cùng trò chuyện xôn xao, các tiểu thư nhà giàu tranh nhau khoe sắc, cực kỳ náo nhiệt, chỉ có điều...

"Sao anh không nói trước với em là phải tham gia tiệc mừng thọ ngài chủ tịch Dụ Á?" Vừa bước vào bữa tiệc liền chui vào một góc, Giang Dục Phương hỏn hển chất vấn, trong lòng lại thầm phát điên lên, không ngừng hò hét.

Á a a... Nếu sớm biết chủ nhân của bữa tiệc này là ai thì có đánh chết cô cũng không đến.

"Có liên quan gì sao?" Không hiểu cô đang nghĩ cái gì, Trình Khải dờ khóc dờ cười mà hỏi lại, nhưng ánh mắt tán thưởng lại không chịu rời khỏi người cô, trong lòng rất đồng ý với câu nói... Mẹ nó, người đẹp nhờ lụa mà!

Liếc nhìn cô, tuy bình thường có chút thanh tú đáng yêu, nhưng ngàn lần không ngờ tới bộ lễ phục màu lam nhạt rất vừa vặn hôm nay không chỉ làm cô lộ vai, lộ lưng, còn lộ ngực, cộng với mái tóc dài bước bới lên hơi lỏng, chỉ chừa lại mấy sợi tóc cong cong vén ra sau tai, làm tôn thêm những đường cong ở gáy và vai cô, cả người toát lên vẻ ngọt ngào mê hoặc, thật là...

Thật là đẹp đến mức... má ơi, khiến hắn kinh ngạc đến nỗi sắp rớt cả tròng mắt, ngực lại bị cái xe tải kia đâm vào nữa, trái tim cũng nhảy lung tung cả lên.

Aiz... gần đây hẳn xui đến nỗi bị bệnh tim rồi sao?

"Có liên quan rất lớn, được không?" Che mặt rên rỉ, Giang Dục Phương chỉ lo tự oán thán, hồn nhiên không phát giác ánh mắt háo sắc của tên đàn ông trước mặt.

"Có quan hệ gì sao?" Đè nén sự khác thường của mình, Trình Khải cảm thấy cô có chút kì lạ, lập tức nổi lên nghi ngờ.

Lạ thật! Chẳng qua chỉ là một bữa tiệc tụ tập các nhân vật trong thương giới mà thôi, ôm tâm tình ăn uống vui chơi là được rồi, cô ấy đang lo lắng cái gì chứ?

"Bởi vì..." Há miệng định nói, lại bị ngắt lời.

"Đây không phải anh Trình sao?" Một giọng nói sáng sảng như tiếng chuông chen vào, chủ tịch Trương - người hai người từng gặp ở sân vận động - cười chào hỏi.

"Không ngờ anh cũng đến đây, vị này là...?" Ánh mắt dừng lại trên người cô gái xinh đẹp mê người một cách lưu luyến không rời, trong mắt đầy vẻ tán thưởng.

"Chủ tịch Trương." Gật đầu chào, phát hiện ánh mắt của ông ta cứ nhìn chằm chằm vào Giang Dục Phương, tự nhiên Trình Khải nổi lên cảm xúc cực kỳ không vui. Trong lòng hẳn biết rất rõ có rất nhiều ông chủ xem bề ngoài là thế nhưng thật ra không chỉ len có một hai tình nhân, còn rất thích tìm kiếm con mồi mới tại các bữa tiệc thế này, lập tức thản nhiên nói: "Đây là trợ lí của tôi, ông đã gặp qua."

"Thì ra là cô trợ lí hôm đó, xem tôi này, cư nhiên không nhận ra." Cười ha ha, mắt càng sáng hơn.

Gì chứ! Lão háo sắc này, nhìn cái gì mà nhìn? Cũng không nghĩ xem tuổi của mình cũng có thể là cha của người ta rồi mà còn muốn găm cỏ non, tôi khinh!

"Quý nhân thì hay quên mà!" Mặc dù trong lòng rất "khinh bỉ" nhưng Trình Khải vẫn im lặng mà cười đáp, sau đó nhanh chóng quay đầu làm cho cô gái đang bị ngấp nghé kia rời đi. "Dục Phương, chắc em cũng đói rồi, đi lấy chút gì ăn đi!"

"Dạ!" Cảm nhận được ánh mắt khiến người ta thấy ghét kia, cũng biết hẳn cố ý làm mình đi, Giang Dục Phương cười cảm kích, sau đó lịch sự gật đầu chào chủ tịch Trương rồi nhanh chóng chạy về phía bàn ăn tự chọn.

Nhưng cho dù cô đã đi xa thì ánh mắt mờ ám của chủ tịch Trương vẫn nhìn theo bóng lưng nõn nà kia không dứt, khiến cho Trình Khải ở bên cạnh nổi lửa giận, không nhịn được mà ho khan vài tiếng kéo ánh mắt của ông ta lại.

"Ha ha..." Cười gượng vài tiếng, cuối cùng cũng ý thức được sự thất thố của mình, chủ

tịch Trương vội vàng hoàn hồn, làm bộ tìm đề tài tán gẫu. "Không biết gần đây anh Trình coi trọng công ty nào, tốt xấu gì cũng tiết lộ một chút để tôi cũng có thể nhờ chút vận may..."

"Chủ tịch Trương nói đùa rồi! Tập đoàn đầu tư chúng tôi chỉ mua bán nhỏ, kiếm chút tiền thôi, đâu đáng được ông chủ lớn như ông để mắt tới..." Cười đáp một cách giả dối.

"Ai da! Anh Trình khiêm tốn quá rồi..."

"Không! Là chủ tịch Trương quá khen thôi..." *(muốn ới với sự giả dối của hai người này)*

Bên này, triển khai một loạt những lời xã giao nhằm chán. Bên kia, Giang Dục Phương lại đứng trước bàn thức ăn tự chọn gấp đầy cả một đĩa đồ ăn ngon, đang định trốn vào một góc mà ăn, vừa xoay người lại thì...

Bịch!

Chỉ thấy cô đột nhiên đụng phải chàng trai bên cạnh, đồ ăn dính vào khiến cho quần áo trước ngực anh ta trở thành một mảng đủ màu đủ sắc, cũng bắn tung tóe cả lên bộ lễ phục màu lam nhạt của cô.

Tiêu rồi! Vận xui của cô lại phát tác rồi!

"Anh ới, thật xin lỗi..." Sau khi ý thức được mình đã làm gì, Giang Dục Phương thật sự khóc không ra nước mắt, lập tức hoảng hốt luôn mồm nói xin lỗi. Nhưng vừa ngẩng đầu lên, khi khuôn mặt của người bị hại đập vào mắt thì cô há hốc mồm, ngây người ngay lập tức.

Sao, sao lại là anh ta?

Cư nhiên là anh ta!

Cũng như cô, người bị hại kia cũng ngẩn ra một chút, sau đó lập tức nổi trận lôi đình...

"Trợ lí Giang, lại là cô!"

"Uhm... xin lỗi, tôi thật sự không cố ý..."

Hu hu... Sao cô lại xui thế này chứ?

.....óóó.....

Hừ! Người hấn mang đến cư nhiên lại bị ăn hiếp, sao có thể được chứ!

Theo tiếng xôn xao truyền đến, Trình Khải quay đầu liếc về phía bàn ăn tự chọn, lại nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang gầm rống với Giang Dục Phương. Vì thế vội vã kết thúc cuộc đối thoại với chủ tịch Trương, nhanh chóng chạy về phía hai người.

"Có phải cô cố ý khiến tôi bị mất mặt không..." Tiếng la hét dữ dội còn đang tiếp tục.

"Xin lỗi! Xin lỗi! Tôi thật sự không cố ý..." Đầu cúi càng thấp, miệng không ngừng xin lỗi.

"Chuyện gì vậy?" Chạy đến kịp thời, giọng Trình Khải chen vào giữa hai người.

"Trình Khải?" Nghe tiếng, Giang Dục Phương ngẩng đầu nhìn hắn, giống như người sắp chết bắt được một tia hy vọng cuối cùng, lập tức vui sướng đến nỗi hốc mắt lờ mờ nước, nhanh chóng trốn ra phía sau lưng hắn.

Ô hô... Lúc nguy cấp, hắn vẫn rất có ích.

"Trợ lý Giang, cô còn dám trốn?" Thấy cô nhanh chóng trốn ra phía sau người đàn ông đột nhiên xuất hiện, cơn thịnh nộ của người trẻ tuổi kia càng dữ dội, vươn tay ra muốn tóm lại kẻ đang chạy trốn kia.

Bốp!

Tay người kia đã nhanh, nhưng động tác của Trình Khải còn nhanh hơn, bỗng nghe một tiếng chát chúa vang lên, hắn không chút khách khí mà đánh gạt ra móng vuốt đang muốn bắt người kia, nhúu mày hừ lạnh. "Anh này, anh có lẽ độ chút cho tôi!"

Trước mặt hắn mà lại dám ra tay với người của hắn, thật là lớn mật!

Anh chàng trẻ tuổi vừa sinh ra đã ngậm muống vàng, từ nhỏ đến lớn được nuông chiều như con cưng của trời kia tuyệt đối không ngờ được lại có người dám chống đối lại mình, thậm chí còn dám gạt tay mình ra, lúc này, rốt cuộc sự chú ý cũng chuyển lên người Trình Khải...

"Anh là ai?" Trùng mắt quát lớn.

"Tôi?" Chân mày nhướng lên, Trình Khải hơi nghiêng mặt qua nhìn cô gái đã gây ra họa, đang trốn sau lưng mình mà ló đầu ra kia rồi cười đáp: "Tôi là người bảo vệ cô gái này!"
(câu này hay nha!)

A ha... Ông chủ bảo vệ nhân viên, chuyện đương nhiên thôi.

Câu trả lời có mà như không này khiến cho anh chàng kia càng phần nộ, sau đó trực tiếp quát hỏi Giang Dục Phương. "Trợ lý Giang, cô không giới thiệu cho chúng tôi một chút sao?"

"Trợ lý Giang?" Giọng nói ngạc nhiên vang lên, Trình Khải liếc xéo cô gái đang chột dạ kia.

"Hê hê hê!" Cười gượng vài tiếng, Giang Dục Phương từ sau lưng hắn bước ra chậm như

rùa, có chút xấu hổ mà giới thiệu cho hai người. "Tổng giám đốc Dư, vị này là ông chủ hiện tại của tôi - Trình Khải. Trình Khải, đây là cấp trên trước kia của em, người nổi nghiệp mới của công ty Dự Á - Dư Nguyên Huân."

Người thừa kế của Dự Á... Vậy không phải là một trong những nhân vật chính của bữa tiệc tối nay sao? Thì ra trước kia cô làm việc tại Dự Á, cho nên lúc này mới có thể có bộ dáng muốn xông cửa mà chạy như vậy!

"Là anh ta?"

Một câu chẳng đâu vào đâu, nếu người bên cạnh có thể hiểu được hắn đang nói gì thì thật thần kỳ.

Nhưng càng thần kỳ hơn là Giang Dục Phương lại giống như là có thần giao cách cảm, biết hắn đang hỏi gì, sau đó về mặt bí hiểm mà gật đầu. "Chính là anh ta?"

"Các người đang nói cái gì?" Không hài lòng mà nhíu mày hỏi, Dư Nguyên Huân - kẻ không có năng lực thần kỳ hoàn toàn không hiểu cuộc đối thoại của bọn họ.

Ánh mắt u tối liếc về phía anh ta, phát hiện trước ngực anh ta là một mảng lộn xộn, dưới đất còn có thức ăn cùng mảnh vỡ nát vụn, Trình Khải dùng đầu gối cũng có thể đoán được đại khái đã xảy ra chuyện gì, lập tức không nén được mà cười ồ lên, không những không trả lời câu hỏi của con cưng của trời mà còn vui vẻ giơ ngón tay cái lên khen ngợi Giang Dục Phương...

"Làm tốt lắm!" Dám ghét bỏ "đồng minh xui xẻo" thì sẽ không có kết cục tốt!

"Hê hê hê..." Cười gượng mấy tiếng, mặt Giang Dục Phương đầy vẻ xấu hổ.

Cái gì gọi là làm tốt lắm?

Dư Nguyên Huân không phải là kẻ ngốc, đương nhiên nghe ra được tiếng cười chế nhạo của Trình Khải. Nhưng thân là chủ nhân của bữa tiệc, cho dù lòng đầy giận dữ cũng không thể nổi giận với khách, cho nên liền nổi bão với cấp dưới trước kia...

"Trợ lý Giang, sao cô vẫn vụng về như thế hả, chỗ nào có cô là chỗ đó có tai nạn..."

"Tổng giám đốc Dư, xin hỏi anh gọi ai là trợ lý Giang?" Thờ ờ mà nghe anh ta trút giận, Trình Khải uể oải mà cắt đứt cơn mắng giận của anh ta, không chút khách khí mà chỉ ra chỗ sai.

"Dục Phương sớm đã không còn là trợ lý của anh mà là trợ lý của tôi, bây giờ cô ấy không phải người để anh có thể hét tới hét lui!" Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, không phải sao?

Nhưng thật không may, hắn là một người chủ rất bao che khuyết điểm!

"Anh!" Bị chặn cứng họng, Dư Nguyên Huân tuyệt đối không ngờ được hẳn sẽ không nể mặt như thế, nhất thời tức đến nổi mặt vừa đỏ vừa xanh, thần sắc cực kỳ khó coi.

Trình Khải đầu thềm để ý đến anh ta, cười hả hê mà nhìn nghiêng anh con cưng của trời, bầu không khí lập tức có chút căng thẳng. Giang Dục Phương không nén được mà đỏ mồm hôi ròng ròng, đang muốn nói gì đó để hóa giải tình thế bế tắc này thì đột nhiên...

"Chuyện gì thế này?" Theo giọng nói phá vỡ sự giằng co vừa rồi, một người đàn ông trung niên chừng 60 tuổi, đầu tóc hoa râm nhưng vẫn không mất đi phong thái xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Ba!"

"Ngài chủ tịch!"

Tiếng kêu buồn bực cùng vui mừng cùng vang lên, thì ra là ông chủ của công ty Dụ Á - chủ tịch Dư đã đến.

"Nguyên Huân, con sao vậy?" Vừa đến đã thấy vết bẩn trên người con trai, chủ tịch Dư không nhìn được mà nhíu mày.

"Còn không phải trợ lý Giang..." Lời vừa tới miệng chưa kịp nói ra thì bỗng nhớ tới những câu nói trào phúng vừa rồi của Trình Khải, Dư Nguyên Huân lại ráng nuốt vào.

"Uhm... chủ tịch, xin lỗi, là tôi không cẩn thận mà đụng vào tổng giám đốc, làm bẩn người anh ấy." Tự động đứng ra nhận lỗi, Giang Dục Phương rất có cảm tình với người lãnh đạo như chủ tịch Dư.

"Trợ lý Giang?" Không nghĩ tới lại gặp được cô, vẻ mặt vốn rất điềm tĩnh của chủ tịch Dư bỗng nở ra nụ cười vui vẻ hiếm thấy, sau đó lại sa sầm mặt, dùng giọng nói nửa dạy bảo, nửa oán trách nói: "Cô đi theo tôi làm trợ lý đã nhiều năm rồi, trước giờ tôi vẫn không bạc đãi với cô. Điều cô đến bên cạnh Nguyên Huân chính là hy vọng nhờ vào năng lực của cô mà trợ giúp cho nó, nhưng sao mới không bao lâu mà cô nói từ chức là từ chức luôn, cũng không nói với tôi một tiếng?"

"Xin , xin lỗi..." Nhỏ giọng lấp bắp mà tạ lỗi, cô không muốn tố cáo rằng mình bị con trai ông ấy hanh học nên mới kiên quyết ra đi.

Thấy cô chẳng những không thừa cơ hội mà tố cáo, ngược lại chỉ lẳng lặng nhận lỗi, chủ tịch Dư vốn đã biết nguyên nhân cô từ chức không khỏi âm thầm gật đầu, sau đó ánh mắt liếc ngang qua thằng con trai một cách sắc lẹm, như là ám chỉ mà hừ một cái: "Là có người ngu ngốc không hiểu được cái tốt của cô, tôi cũng không thể nói gì được."

Dừng một chút, thu lại ánh mắt sắc bén, sau đó trở nên mềm mại mà nhìn cô, nhẹ nhàng

cười nói: "Tóm lại cô trở về Dụ Á đi! Lần này nếu có người muốn làm khó cô, cô cứ việc nói với tôi." Rõ ràng là muốn làm chỗ dựa cho cô.

"Ừhm..." Giang Dục Phương xấu hổ, muốn nói mình đã tìm được công việc mới nhưng lại không biết làm sao từ chối ngài chủ tịch trước giờ vẫn rất tốt với mình.

"Sao thế?" Thấy mặt cô có chút lúng túng, chủ tịch Dư lập tức nhận ra và thử hỏi.

"Cô ấy đã có công việc mới rồi!" Trình Khải nãy giờ vẫn làm một đứa trẻ ngoan mà đứng bên cạnh im lặng rất lâu, cuối cùng tìm được cơ hội để mở miệng, nhanh chóng chen mồm vào giải thích thay cô.

Nghe thế, cuối cùng chủ tịch Dư cũng chú ý đến hắn, vẻ mặt có chút hồ nghi. "Cậu là?"

"Tôi là ông chủ mới của cô ấy!" Cười hề hề mà chỉ vào mình, hắn hớn hờ mà tự giới thiệu. "Tôi là Trình Khải, xin chỉ bảo nhiều hơn!"

Trình Khải? Cái tên thật quen... Đúng rồi! Chính là người trẻ tuổi có chút tiếng tăm trong thương giới mấy năm gần đây.

"Thì ra là anh Trình của Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải tiếng tăm lừng lẫy. Nhất thời không nhận ra anh, thật ngại quá." Rốt cuộc nhớ tới thân phận của hắn, chủ tịch Dư lịch sự mỉm cười bắt chuyện.

"Không dám nhận!" Vội vã phẩy tay, Trình Khải nở nụ cười khiêm tốn. "Chỉ là làm chút đầu tư nho nhỏ, chủ tịch Dư khen trật rồi!"

Nghe vậy, chủ tịch Dư cười cười, sau đó nhìn Giang Dục Phương, có vẻ đăm chiêu mà nói: "Trợ lý Giang, thì ra cô đã tìm được công việc mới nhanh như vậy, gia nhập Tiệp Khải rồi."

Đỏ mặt cười xấu hổ, Giang Dục Phương cũng không tiện nói thật ra công việc này là bị lừa tới, hơn nữa còn làm những việc của osin.

Cô không trả lời, chủ tịch Dư lại nói: "Cô cũng biết đó, tôi rất hy vọng cô có thể về lại Dụ Á. Chỉ cần cô đồng ý trở lại, tiền lương cùng các khoản phúc lợi khác tôi đều có thể tăng lên cho cô."

Quả nhiên là gừng càng già càng cay, trực tiếp ở trước mặt ông chủ hiện nay của người ta mà cướp người.

Gì chứ! Cư nhiên muốn cướp người ngay trước mặt, coi hắn là người chết chắc?

"Chủ tịch Dư, xin đừng thẳng thừng như thế, tôi còn ở đây mà!" Trình Khải dùng vẻ mặt trên đùa nói. Nhưng nghĩ tới việc nếu Giang Dục Phương thực sự bị đoạt đi, đừng nói bốn tên

ở công ty kia sẽ giết hấn vì không được ăn đồ ăn ngon do cô nấu mà chắc chắn hấn cũng sẽ mua miếng đậu hũ về đập đầu chết đi. Lập tức trong lòng âm thầm khẩn trương, biết rõ đối phương không nói đùa nên quyết định kéo cô chạy lấy người. "Hai vị, chúng tôi còn có việc nên đi trước một bước đây!"

"Hả?" Sững sốt một chút, Giang Dục Phương có chút khó hiểu, nhưng vẫn vội vã gật đầu chào hai vị thủ trưởng trước kia.

"Chủ tịch, tổng giám đốc, tôi đi trước đây, tạm biệt!" Lời còn chưa dứt, người đã bị ông chủ hiện tại kéo đi rồi.

"Một nhân tài như trợ lý Giang lại bị con làm khó dễ mà đi, để cho người khác được lợi. Ba không biết nên nói gì với con nữa!" Đưa mắt nhìn theo bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất ngoài đại sảnh, cuối cùng chủ tịch Dư cũng thu ánh mắt lại, nghiêm khắc quở trách con trai mình, hoàn toàn không biết nhân tài kia là bị nhặt về làm bà bếp.

Aiz... Tuy nói là muốn con trai kế thừa sự nghiệp, nhưng với thói xấu không biết nhìn người tài của con trai thì có lẽ ông còn phải vất vả thêm vài năm nữa!

Bị dạy dỗ không cách nào phản bác, Dư Nguyên Huân xui xẻo chỉ cảm thấy tự nhiên mình bị đụng dính thức ăn đầy người, tiếp đó lại bị Trình Khải chế nhạo một phen, trong lòng trở nên cực kỳ bức bối, trong đầu chỉ có một ý nghĩ...

Trợ lý Giang, cô quả nhiên là xui xẻo!

.....óóó.....

"Anh cảnh cáo em trước, không cho em đi chỗ khác làm!" Mới kéo người ta ra khỏi hội trường, Trình Khải đã không chờ được mà mở miệng uy hiếp.

Mẹ nó! Nếu sớm biết quan hệ giữa cô và Dư Á thì hấn đã không dẫn cô theo, quả thực là mua dây buộc mình.

Hả? Hấn đang lo lắng cái gì?

Nheo mắt mà quan sát hấn một cách nghi ngờ, quả nhiên thấy vẻ mặt của hấn có chút căng thẳng, Giang Dục Phương không nhịn được mà bật cười, hai tay chống nạnh, vẻ mặt đắc ý nói: "Biết em rất có giá, sợ chưa?"

"Rất sợ! Rất sợ!" Khoa trương mà vỗ vỗ ngực ra vẻ rất hoảng sợ, Trình Khải nháy mắt cười: "Như thế em nghe xong có hài lòng chưa? Sảng khoái không?"

"Sảng khoái!" Gật mạnh đầu, cực kỳ thỏa mãn.

"Nếu sảng khoái rồi thì không cho phép đi chỗ khác!" Cảnh cáo lần hai.

"Cái đó thì... em còn phải suy nghĩ thêm..." Cố ý làm bộ làm tịch.

"Woa... cô gái này, em cứ nhiên bắt đầu ưỡn ẹo với anh..." Liếc xéo một cái, cánh tay rắn chắc đã bóp lấy cái cổ mảnh mai của cô, hung ác mà cười hỏi: "Có đi hay không? Nói!"

"Hê... đâu có ai uy hiếp như thế chứ..." Kêu lên thảm thiết.

"Có! Người đó chính là anh..." Cười điên cuồng ác độc.

"Woa... người đâu! Cứu tôi với..."

"Ha ha ha... kêu ai đến cũng vô dụng thôi..."

Dưới bầu trời đêm, chợt nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ vang lên, có một đôi nam nữ trẻ đang tranh cãi cùng cười đùa không ngớt tựa như đôi tình nhân đang yêu nhau say đắm...

Chương 6

Nói đến chuyện đi hay ở, không phải cô đáp ứng không "quay về tổ" thì "tổ cũ" sẽ bỏ qua cho cô.

Hôm sau, mới vừa bước vào công ty không lâu thì trong văn phòng làm việc của Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải đã xuất hiện một người khách không mời mà đến nhằm chuẩn bị đoạt lại người.

"Chủ, chủ tịch?" Khi bóng người quen thuộc đang bước vào công ty kia đập vào mắt, Giang Dục Phương không dám tin mà mở to mắt kêu lên, sau đó bối rối mà chạy ra nghênh đón. "Sao ngài lại tới đây ạ?"

"Đúng lúc đi ngang qua, thấy tiện đường liền lên đây thăm cô." Hơi mỉm cười, chủ tịch Dư ung dung nhìn xung quanh một lượt, đồng thời cũng bắt gặp năm ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn đến, trong đó còn có một người đã bước tới.

"Thì ra là chủ tịch Dư, thật là khách quý, hoan nghênh!" Mặc dù có chút nghi ngờ mục đích tới đây của "khách quý" nhưng Trình Khải vẫn tươi cười bước lên tiếp đón. "Nào nào nào, mời ngồi bên này!"

Vừa nói ra những lời hoan nghênh, hắn vừa dẫn khách tới ngồi ở sôpha phòng khách, còn Giang Dục Phương thì theo phía sau. Còn chưa kịp nói gì thì đã nghe hắn lại nói tiếp...

"Dục Phương, hiếm khi chủ tịch Dư đến đây, sao em còn chưa đi châm trà mời khách?" Rõ ràng là có ý đồ làm cho cô đi chỗ khác.

Đúng rồi! Cô quá ngạc nhiên với sự xuất hiện bất ngờ của chủ tịch mà nhất thời đã quên bưng thức uống lên mời khách.

"Chủ tịch không thích uống trà, ngài ấy thích cà phê mà em pha hơn!" Cười phản bác lại, Giang Dục Phương lại lập tức nói với chủ tịch Dư: "Chủ tịch, rất lâu rồi ngài không uống cà phê mà tôi pha, chắc rất thơm phải không? Tôi lập tức đi pha liền, ngài chờ một chút!" Nói xong liền nhanh chóng đi vào bếp.

Thấy dáng vẻ của cô biến mất trong phòng bếp, trên sô pha, hai người đàn ông một già một trẻ đều ôm tâm tư riêng mà nhìn đối phương, sau đó đều mang theo nụ cười lịch sự rất giả dối.

"Chủ tịch Dư bận trăm công nghìn việc mà lại bớt chút thời gian đến đây, không biết là có chuyện gì?" Cười hề hề, Trình Khải nắm chắc thời gian mà hỏi một cách rất thẳng thắn, trong lòng biết rất rõ không có chuyện ông ta đến đây chỉ để uống cà phê.

"Chẳng qua chỉ là quan tâm tới cấp dưới trước đây, tiện đường qua nhìn xem hoàn cảnh công tác của cô ấy thế nào." Hơi mỉm cười, chủ tịch Dư nói vòng vo.

Lấy cớ gạt người! Nếu với cách quan tâm đến cấp dưới như vậy, nhân viên của Dụ Á đông đến thế, mỗi ngày ông ta quan tâm còn không hết, còn có thời gian xử lý công việc sao?

Trình Khải không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không bị gạt, sau đó chỉ cười hừ một tiếng, nói trắng ra: "Chủ tịch Dư, tôi sẽ không để cho Dục Phương trở về Dụ Á, ngài đừng hy vọng nữa!"

Thấy hắn nói trắng ra, chủ tịch Dư cũng không vòng vo tam quốc nữa, cười mà nói: "Trợ lý Giang có về lại Dụ Á hay không phải do cô ấy quyết định mới đúng, không phải anh nói là được."

Nghe thế, Trình Khải cười lạnh một tiếng, giọng điệu mang theo vẻ châm chọc. "Nếu thật sự coi trọng cô ấy thì lúc trước khi cô ấy bị làm khó làm dễ mà từ chức sao không thấy ngài ra mặt giữ người lại?"

"Đây là sơ sót của tôi!" Thành thật thừa nhận sự sơ suất của mình không chút kiêng dè, chủ tịch Dư thản nhiên nói: "Lúc cô ấy từ chức thì tôi đã ở nước ngoài được một thời gian, hoàn toàn không biết chuyện. Mãi cho đến hai ba ngày trước về Đài Loan mới biết được tin tức này."

Khi biết con trai để cho Giang Dục Phương từ chức mà không báo cho ông biết thì ông còn giận đến mức mắng con trai một trận thật dữ dội!

"Cho dù là thế, nếu Dục Phương đã từ chức rồi, tôi tin là công ty Dụ Á cũng có không ít nhân tài, chắc chắn sẽ có người có thể thay vào chỗ cô ấy, chủ tịch Dư hà tất phải đến đục khoét cái xó nhà của tập đoàn đầu tư nho nhỏ chúng tôi?"

"Đối với một công ty mà nói, mãi mãi không chê có nhiều nhân tài, không phải sao?" Cười nhẹ nhàng, chủ tịch Dư nói dăm ba câu liền nói trở lại: "Hơn nữa, trợ lý Giang theo tôi nhiều năm như vậy, vẫn luôn giúp tôi xử lý công việc rất tốt, quả thực tôi không nỡ để cô ấy rời đi."

Gì chứ! Cái gì mà không nỡ để cô ấy rời đi? Nói giống như là tình nhân bị chia lìa vậy...

Khoan đã! Với công ty có quy mô lớn như Dụ Á, muốn đoạt nhân viên trở lại thì giao cho bộ phận nhân sự xử lý là được, có cần phải đến lượt chủ tịch như ông ta đích thân ra tay không?

Đúng là đáng nghi! Với mức độ quan tâm tới Giang Dục Phương như thế của ông ta, chẳng lẽ là...

"Hê! Ông có ý đồ không tốt với Dục Phương?" Kinh ngạc mà lên án.

Ái chà chà! Không ngờ nhìn ông ta lịch sự nho nhã, rất có dáng vẻ của bậc cha chú, thì ra cuối cùng cũng giống như mấy ông chủ hào sảng, thích quấy nhiễu trợ lý bên cạnh mình.

"Anh đang nói bậy gì đó?" Mày nhíu lại, chủ tịch Dư giận tím mặt. "Trợ lý Giang cũng giống như con gái tôi, không cho phép anh nghĩ bậy về quan hệ của chúng tôi."

Á à, khó có khi lão hồ ly này lộ ra vẻ tức giận, xem ra đúng là không có ý này, vậy rốt cuộc là tại sao lại cố chấp như vậy?

Sự hồ nghi trong lòng càng nhiều, Trình Khải trầm ngâm suy nghĩ...

Trợ lý Giang cũng giống như con gái tôi... Cũng giống như con gái tôi...

Như là nghĩ ra điều gì đó, hắn nhíu mày hỏi: "chủ tịch Dư, chắc không phải ông đang thay con trai chọn con dâu chứ?"

Không ngờ hắn nhảy bén đến thế, chủ tịch Dư nheo mắt, nở nụ cười vô hại mà chậm rãi nói: "Anh nghĩ nhiều quá rồi! Nhưng nếu như những người trẻ tuổi ở với nhau lâu ngày mà sinh tình cảm thì tôi cũng không phản đối!"

Cái gì mà hắn nghĩ nhiều quá rồi? Lão hồ ly này căn bản là đang có tính toán như vậy!

Phát hiện chủ tịch Dư có ý sắp xếp Giang Dục Phương ở bên cạnh Dư Nguyên Huân làm trợ lý, để cho hai người sớm chiều bên nhau bồi dưỡng tình cảm, kế tiếp cưới cô về nhà làm dâu thì không hiểu sao trong lòng Trình Khải cực kỳ khó chịu. Đang muốn hét ra hai chữ "đừng hòng" thì bỗng nhiên một giọng nói vui vẻ chen vào...

"Chủ tịch, cà phê đến rồi!" Nhanh chóng chạy đến, bưng ly cà phê nóng hổi vừa mới pha lên cho ông chủ cũ thưởng thức, trên mặt tràn đầy sung sướng, cho thấy trong lòng rất vui vẻ.

A ha, chủ tịch lại đến thăm cô, thật là làm cho người ta vui mừng mà!

"Cảm ơn!" Nhẹ giọng nói cảm ơn, chủ tịch Dư lập tức uống một ngụm để cổ vũ cô, sau đó mặt tràn đầy thỏa mãn mà cười: "Trợ lý Giang, cô vẫn còn nhớ thói quen của tôi. Uống đi uống lại thì cà phê cô pha vẫn ngon nhất!" Hai viên bơ chứ không thêm đường, đây là khẩu vị của ông.

"Sao tôi có thể quên được!" Giống như một đứa trẻ được khen ngợi, gương mặt trắng nõn của Giang Dục Phương hơi đỏ lên, nói chung cảm thấy chủ tịch rất có phong độ của người lớn tuổi, rất mê người.

"Khụ khụ khụ!" Vô cùng khó chịu vì hai người này cứ tự nhiên hàn huyên như thế, Trình Khải không cam lòng bị quên đi nên cố ý ho khan nhắc nhở.

"Khụ cái gì mà khụ? Bị cảm thì nhớ đi khám bác sĩ!" Khác hẳn với thái độ tôn kính như với ông chủ trước, Giang Dục Phương liếc xéo tên đàn ông đang ho khan một cái, không nên được mà cười mắng: "Yên tâm, không có quên của anh đâu." Nói xong, một ly cà phê khác được đặt vào trong tay hắn.

"Thế còn được!" Lầm bầm lâu lâu, vẻ mặt hắn đặc ý như muốn nói "xem! Đây không phải là lợi ích của riêng ông" mà liếc người đàn ông ngồi đối diện một cái, rồi mới cười hề hề mà uống cà phê.

Thế nhưng chủ tịch Dư cùng Giang Dục Phương bên cạnh lại hoàn toàn không có lòng dạ nào mà để ý tới hắn đang đặc ý cái gì, rất vui vẻ mà hàn huyên với nhau...

"Chủ tịch, có chuyện tìm tôi thì ngài cứ gọi điện thoại là được, việc gì phải tự mình đến đây một chuyến chứ?" Cười híp mắt, Giang Dục Phương biết rất rõ ông chủ cũ không phải là loại người lãng phí thời gian vì chuyện không đâu, vừa rồi nói "tiện đường lên xem xem" chắc chắn chỉ là lấy cớ.

"Trợ lý Giang, vẫn là cô hiểu tôi." Hơi mỉm cười, chủ tịch Dư yên lặng mà nhìn cô, trong giọng nói nhẹ nhàng có chứa vẻ hiền từ. "Tôi đến hỏi cô có suy nghĩ đến chuyện về Dục Á hay không?"

"Không nghĩ gì hết!" Không chút do dự, Trình Khải tự động giành trả lời thay cô.

"Ê! Em còn chưa nói, anh chen vào nói cái gì vậy?" Vừa bực mình vừa buồn cười mà liếc ngang cảnh cáo, Giang Dục Phương mới quay đầu nhìn ông chủ cũ, trên mặt có chút khó xử, trong nhất thời không biết nên nói gì mới phải.

Dường như nhận ra sự khó xử của cô, chủ tịch Dư lập tức mở miệng bảo đảm: "Cô yên tâm! Tôi sẽ không để cho Nguyên Huân làm khó cô nữa. Hoặc nếu cô không muốn làm trợ lý cho nó thì cũng không sao, tiếp tục về làm cho tôi cũng được."

Sự nhượng bộ cùng đàm đàm to lớn như vậy, thể hiện thành ý rất rõ ràng khiến cho Giang Dục Phương rất khó từ chối, ánh mắt vô thức mà lén liếc sang Trình Khải bên cạnh, lại thấy hắn quắc mắt trợn lại, có vẻ "em mà dám nhận lời thì anh sẽ bóp chết em" rất hung ác.

Nhớ tới cảnh tượng bị hắn bóp cổ uy hiếp tới qua, cô bất giác sờ lên cổ, còn chưa kịp trả lời thì đã nghe giọng nói chậm rãi của chủ tịch Dư vang lên...

"Cô không cần trả lời vội, đợi nghĩ cho kỹ rồi nói cho tôi sau!" Nói xong, nhàn nhã mà đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

"Chủ tịch, ngài phải đi rồi sao?" Không nghĩ ông sẽ đi nhanh như thế, Giang Dục Phương khó nén được vẻ thất vọng, nhưng vẫn tiễn ông ra cửa công ty.

"Còn có việc chờ tôi xử lí, hôm nay không thể trò chuyện được nhiều, bữa nào có thời gian, tôi bảo Nguyên Huân mời cô ăn cơm, tạ tội với cô một chút!" Cười cười, chủ tịch Dư nói rất nghiêm túc.

"Không, không cần đâu..." Hơi bị dọa đến, Giang Dục Phương vội vã lắc đầu, chỉ nghĩ đến ông ấy muốn Dư Nguyên Huân tạ tội với cô thôi mà trong lòng lại tự nhiên hoảng sợ.

Mẹ ơi! Chủ tịch cư nhiên muốn tổng giám đốc nói xin lỗi với một trợ lí nhỏ nhỏ như cô, từ khi nào thì cô trở nên lớn lao như thế chứ?

"Chủ tịch Dư, con trai ngài không thích vận xui của cô ấy, ngài không cần phải 'nhọc lòng' như thế!" Ngồi phịch trên sofa, giọng nói nhàn nhã của Trình Khải nói với theo.

"Ê! Cho dù em có xui xẻo thì cũng không cần anh cứ nhắc nhở mãi thế!" Đỏ mặt mà kháng nghị, Giang Dục Phương hoàn toàn không biết ý ở ngoài lời, nghĩ lầm rằng hẳn đang kể vận xui của cô ra là để Dư Nguyên Huân không muốn đoạt cô lại.

Có điều chủ tịch Dư lại hiểu rất rõ sự ám chỉ của hắn, sau đó cười nho nhã, không nhanh không chậm mà trả lời: "Cho nên ở lâu mới biết lòng người. Trợ lí Giang là người khiến cho người ta ở chung càng lâu thì càng thấy thích, tôi tin rằng ánh mắt của con trai tôi cũng không kém ba nó."

Nói xong, không quên phép lịch sự mà gật đầu chào, mang theo nụ cười nhàn nhạt bên môi mà đi.

"Cái gì chứ..." Nhìn bóng dáng của con người đáng ghét đó biến mất ở cửa, Trình Khải thì thầm rửa, hiểu rất rõ ông ta nói không sai, trong lòng nhất thời bức bối.

Giang Dục Phương lại không biết tâm tình của hắn, tiễn ông chủ cũ xong thì lòng vui như hoa nở mà nhanh chóng thu dọn ly cà phê, thoáng cái đã chui vào trong bếp.

Thấy bóng dáng của cô biến mất trong bếp, bốn tên đàn ông này giờ vẫn yên lặng ở một bên xem kịch, luôn chú ý đến nội dung cuộc nói chuyện giữa Trình Khải và chủ tịch Dư - giống như là từng luyện qua Càn Khôn Đại Na Di [\[13\]](#), thoáng cái đã vây quanh trước mặt cái tên đang có sắc mặt rất bức bối kia.

"Cảnh báo đỏ!"

"Tình địch xuất hiện!"

"Rất có nghĩa khí!"

"Bắt tay lui địch!"

Bốn người giống như là đọc rap, câu này tiếp câu kia mà biểu đạt nghĩa khí bừng bừng của những người anh em tốt.

Liếc xéo bốn "ông Phật" trước mắt, Trình Khải không nhìn được mà lại mắng ra tiếng. "Gì chứ! Địch cái đầu các cậu, con mắt nào của các cậu thấy mình và Dục Phương bên nhau chứ?"

Nếu đã không phải người yêu, vậy lấy đâu ra tình địch?

"Cho dù bây giờ không phải, sau này cũng có thể vậy!" Mang nụ cười của hồ li, Khâu Thiệu Thần nói thẳng ra.

"Nghe không hiểu tiếng người sao? Đã nói là bọn mình chưa xem ngày sinh tháng đẻ ^[14], các cậu thật lằng nhằng!" Bực bội mà hét lên, trong lòng lại đột nhiên cảm thấy...

Thật ra xem một chút cũng không tội...

"Chưa xem thì đi xem một chút đi!" Quả nhiên, Lâm Viên Quân - kẻ vẫn cười rất vô hại lập tức phát biểu.

"Đi tìm hiểu đi! Đi tìm hiểu đi!" Vương Nghị Đình giựt dây cổ cũ, còn hăm dọa. "Cậu mà không nhanh nhanh đi tìm hiểu, đến lúc đó bị người khác tìm hiểu trước, hối hận không kịp thì đừng trách bọn mình không nhắc nhở cậu!"

"Không sai!" Từ Thiệu Nguyên gật mạnh đầu hùa theo. "Giống như chó đi tiểu để đánh dấu địa bàn, chiếm trước là thắng." (*sao so sánh thô bỉ vậy anh*)

Đây là kêu so sánh ngu ngốc gì chứ?

Mọi người lập tức không hện mà cùng "phì" một tiếng, ném ra những ánh mắt phỉ nhổ.

Thật sự... phải tìm hiểu một chút sao? Cùng với cô gái có vận mệnh xui xẻo như mình, hình như cảm giác cũng không tội!

Cười ngây ngô mà trầm tư suy nghĩ, khi Trình Khải hoàn hồn lại thì ánh mắt cùng nụ cười ám muội trên mặt bốn tên kia làm cho hắn bỗng đỏ cả mặt. Sau khi ném lại một câu "mình đi uống miếng nước" thì liền nhanh chóng chạy lẹ vào bếp, phút chốc đã biến mất trước mắt mọi người.

"Thẹn thùng rồi!"

"Xấu hổ rồi!"

"Đỏ mặt rồi!"

"Tìm hiểu rồi!"

Bốn tên đang xem kịch vui lại phát huy sự ăn ý, không ngừng cười gian trá mà cùng nhau đọc rap, có điều cũng rất có đạo đức nên không chạy theo tới cửa bếp nhìn coi.

Về phần cái tên then thùng kia, vừa bước vào bếp thì đã thấy Giang Dục Phương sớm đã rửa xong ly cà phê, lúc này đang ngồi chồm hòm trước tủ lạnh mà sửa sang lại các thứ bên trong.

"Uhm... Chuyện đó... Dục Phương..." Bước tới phía sau cô, tự nhiên Trình Khải lại trở nên lắp bắp.

"Hả?" Đang bận cúi đầu sắp xếp lại rau quả, cô cũng không có ngẩng đầu, chỉ khẽ lên tiếng biểu thị mình có nghe thấy.

"Em... Cái đó... Anh... Chuyện đó... Chuyện đó..." Chuyện đó cả nửa ngày trời lại không nặn ra được một câu hoàn chỉnh, nhưng thân hình đang đứng thẳng thì lại càng ngày càng cong, càng cúi thấp, giống như là muốn dán sát vào tai cô nói chuyện bí mật gì vậy.

Chuyện đó? Chuyện đó là chuyện gì? Cuối cùng hắn muốn nói gì chứ?

Không biết gương mặt hắn dần dần cúi thấp xuống gần, Giang Dục Phương tràn đầy khó hiểu mà đột nhiên đứng dậy...

"Rốt cuộc anh muốn nói cái..."

"Á..."

Tiếng thét thê lương cùng sự va đập bất thành linh trên đầu ập đến đã cắt đứt câu hỏi, cô đau đến nỗi ôm đầu xoay người qua, nhưng lại thấy hắn ôm mũi ngồi phịch xuống đất, cả nửa ngày mà không không đứng dậy nổi.

"Anh... không sao chứ?" Kinh hồn bạt vía mà hỏi, Giang Dục Phương thậm nhủ không ổn rồi.

Tiêu rồi! Tiêu rồi! Với sức va đập lúc này, cái đầu cứng rắn của cô mà còn đau đến thế, vậy thì mặt của hắn... Ô hô... Không dám tưởng tượng đâu!

Vẫn ôm lấy mũi không nhúc nhích, từ đầu tới cuối hắn không hề lên tiếng, nhưng tiếng kêu thê thảm rung trời lúc này đã dẫn bốn tên kia tới.

"Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?" Máy cái đầu chen nhau vào trong bếp, trăm miệng một lời hỏi.

Không ngừng cười gượng mà chỉ chỉ tên đàn ông vẫn đang ngồi dưới đất, rồi lại chỉ chỉ vào đầu mình, Giang Dục Phương im lặng mà truyền đạt rất rõ ràng thảm kịch vừa xảy ra.

"À..." Những ánh mắt thông cảm cùng liếc về phía tên đáng thương kia, không hện mà cùng phát ra tiếng thương hại. "Lão đại, cậu không sao chứ?"

Dần dần, cuối cùng Trình Khải cũng run rẩy mà đứng dậy, đau đến nước mắt lưng tròng mà nhìn cô gái đang chột dạ kia rất hung hăng, bàn tay được bỏ ra, dùng bộ dạng phun máu mũi mà ngửa mặt lên trời gào thét...

"Giang Dục Phương, nhất định là em muốn mưu sát anh!" Đau đớn mà hét lên điên cuồng.

"Woa... Xin lỗi mà..." Kêu thảm thiết, hoảng loạn mà xin lỗi.

"Một ngày nào đó, chắc chắn anh sẽ bị em giết chết..."

"Em thật sự không cố ý mà..."

Thoáng chốc, trong nhà bếp, tiếng rống giận cùng tiếng cầu xin tha thứ đan xen vào nhau, khiến cho bốn tên kia không nhin được mà liên tục lắc đầu than...

"Mình vừa bán ra cổ phiếu của Nguyên Đài, ước tính ít nhất có thể kiếm được 10 triệu nha!" Ca tụng.

"Có cần chuẩn thể không?" khâm phục.

"Tai nạn thấy máu trên người lão đại vẫn rất chuẩn?" Súng bái.

"Đúng là thần mà!" Kết luận.

Bốn đôi mắt, tám con mắt nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên những tia sáng giống nhau... Thật muốn coi người nào đó như thần phật mà bái lạy cúng kính!

.....óóó.....

"Mời uống trà!" Hèn mọn.

"Đọc báo không?" Lại hèn mọn.

"Ăn bánh kem nhé!" Càng thêm hèn mọn.

Sau bữa trưa, tiếng lấy lòng hèn mọn liên tiếp vang lên trong văn phòng của Tập đoàn đầu tư Tiệp Khải, có thể thấy được chủ nhân của giọng nói rất áy náy mà muốn bù đắp.

Chỉ có điều tên đàn ông đang được lấy lòng kia vẫn hậm hực mà không trả lời, may mà

bốn tên còn lại đã ra ngoài thăm hỏi mấy ông chủ của những công ty khác, nếu không thấy được chắc chắn sẽ lại phải nhả hẩu không biết tốt xấu.

"Là chính anh muốn đứng ở phía sau em, làm sao em biết sẽ đụng phải anh chứ..." Thấy hẩu không thèm để ý đến, Giang Dục Phương không nén được mà than thở kêu oan, cảm thấy mình cũng rất vô tội.

"VẬY Ý CỦA EM LÀ ĐANG TRÁCH ANH SAO?" Nghe thế, rốt cuộc Trình Khải cũng mở miệng, chỉ có điều vẻ mặt rất hung ác,

Được lắm! Cô ta đụng hẩu đến máu đỏ như trút ra, thiếu chút nữa là gãy mũi lại còn không biết xấu hổ mà đổ hết sai lầm lên đầu hẩu, đáng ghét!

"Em... em cũng không nói như vậy!" Thấy vẻ mặt hẩu không tốt, cho dù Giang Dục Phương thực sự có ý nghĩ đó đi nữa thì cũng không dám thừa nhận, chỉ nhìn cái mũi đến giờ vẫn sưng đỏ của hẩu...

"Phì!" Không thể nhịn nữa, thực sự bật cười ra.

"Em còn không biết thẹn mà cười?" Không dám tin cô lại vô lương tâm như vậy, Trình Khải bị phẫn mà hét lên.

"Xin, xin lỗi... Phì..." Vừa nói xin lỗi vừa muốn dùng tiếng cười không ngừng bật ra, nhưng càng muốn kiềm nén thì lại càng không nén được, cuối cùng vẫn cười khùng khục ra.

"Em... Cô gái đáng ghét này!" Tức muốn chết mà xông lên lấy tay bóp chiếc cổ mảnh mai của cô, hẩu gào rít mà uy hiếp. "Cười nữa đi! Có ngon thì em cười nữa đi..."

"Ha ha ha... Em là con gái, em không có gan nhưng em vẫn muốn cười..." Cho dù bị bóp cổ rất thảm thương nhưng Giang Dục Phương vẫn cười đến nỗi sắp hụt hơi.

Hừ... Đúng là nói không sai, cô là con gái nên không "có bầu"^[15]!

Trên trán lập tức bốc lên mấy luồng khói đen, Trình Khải bị câu trả lời này làm cho không biết nói gì. Thấy cô đã bị mình bóp rất chặt nhưng còn không sợ chết mà không ngừng cười lớn, giống như đã nhìn thấu hẩu không có cách nào làm gì cô, trong lòng cực kì bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu thở dài mà thả người ra.

"Đúng vậy! Đúng vậy! Anh đã định sẵn là xui đến mức này!" Tự oán tự trách.

"Đừng nói như thế!" Vỗ vỗ vai hẩu, Giang Dục Phương an ủi. "Ít nhất cái xui của anh cũng có giá, còn em cũng chỉ có thể tự nhận xui mà thôi."

Aiz... Hẩu cũng không tồi, mỗi lần xảy ra chuyện xui ít nhất cũng còn có một khoản tiền

vào túi!

"Đây là an ủi sao?" Liếc ngang cô một cái, hắn bắt mắt kêu lên: "Anh mặc kệ! Tóm lại là em nợ anh một lần."

Lần trước bị cô cho một cú KO, ít nhất còn đổi được "nụ hôn đầu". Lần này bị đụng thành anh hề mũi đỏ nhưng lại không được gì hết, thật là thiệt thòi!

"Được rồi! Được rồi! Nợ thì nợ. Một người đàn ông mà còn so đo như vậy..." Cần nhẫn, không nghe ra ý ở ngoài lời, chỉ đơn giản cho rằng hắn muốn cô bù đắp tinh thần và thể xác bị tổn thương của hắn nên vừa bực mình vừa buồn cười mà nhận lời.

"Thế còn được!" Cuối cùng cũng hài lòng mà gật đầu.

Thấy cuối cùng thì vẻ hậm hực tích tụ cả buổi sáng của hắn cũng tiêu tan, Giang Dục Phương đột nhiên cảm thấy hắn thật đáng yêu, giống như một đứa trẻ, nhin không được mà cười lên.

"Đừng cười nữa, cùng ăn bánh kem nè!" Cắt cái bánh cô mua về làm điểm tâm cho bữa trà chiều thành hai miếng, hắn gọi cô cùng đến thưởng thức.

Có bánh để ăn, Giang Dục Phương cũng không khách khí, lập tức chạy lên ngồi đối diện với hắn, lúc ăn bánh kem thì cũng thuận miệng hỏi: "Đúng rồi! Có phải hồi sáng anh có gì muốn nói với em không?"

Lúc đó hình như hắn có lời gì đó muốn nói với cô, sau lại vì xảy ra thảm kịch mà không nói ra được, mãi đến giờ mới hỏi rốt cuộc là hắn muốn nói gì?

Cô hỏi một cách thành tình như vậy làm cho Trình Khải bỗng chốc đỏ mặt, ghen hòng mà mở to mắt nhìn gương mặt trắng nõn đang rất tò mò kia, xấu hổ cả buổi trời mà không nói nên lời.

Áaaa... Gì chứ! Hắn nên nói sao với cô là hắn muốn cùng cô tìm hiểu nhau một chút chứ? Thật kỳ cục!

Hả... Hắn, hắn đỏ mặt cái gì?

Giang Dục Phương đầu tiên là ngẩn người ra, thấy mặt hắn đỏ như là lửa cháy lan ra đồng cỏ mà nhìn chằm chằm vào mình, không biết tại sao tự nhiên cô cũng trở nên mặt đỏ tai hồng.

"Em, em đỏ mặt cái gì chứ?" Lấp bắp hỏi, người ác thì hay la làng trước.

"Này... Anh đừng hỏi em, em cũng không biết đâu!" Ôm lấy hai gò má không ngừng nóng rực, tim cô đập loạn xạ, hoảng hốt mà kêu lên: "Em thấy anh đỏ mặt thì tự nhiên cũng đỏ

theo!"

Đây là sao? Đỏ mặt cũng có thể lây lan sao?

Vừa không biết nói gì vừa dờ khóc dờ cười, nhưng nhìn bộ dạng đáng yêu của cô khi ôm lấy gương mặt thẹn thùng đỏ ửng mà kêu lên thì Trình Khải không khỏi có chút thất thần, cảm thấy đôi môi đỏ mọng kia đang cám dỗ hắn... cám dỗ hắn...

Chết tiệt! Thấy loại cám dỗ này mà không làm gì thì không phải là đàn ông.

"Dục Phương!" Đột nhiên vẻ mặt hắn rất nghiêm túc mà gọi cô.

"Cái gì?" Ngây ngốc mà trả lời, vẫn chưa biết mình đang bị nhìn chằm chằm.

"Em nợ anh một lần, đúng không?" Thấy dạy có lí do thì mới không bị đập.

"Hả... Vậy thì không sai!" Ngắn người ra, không hiểu hắn muốn làm gì?

"Rất tốt!" Nở nụ cười đậm đặng, Trình Khải ngoắc ngoắc tay với cô. "Nào, lại đây!"

"Làm, làm chi?" Cảm thấy nụ cười của hắn rất đậm đặng, nhưng vẫn chưa có ý thức nguy hiểm mà ngoan ngoan đưa mặt qua.

"Thời điểm em trả nợ tới rồi!" Nói xong, dùng tốc độ sấm sét mà bịt lấy đôi môi mê người kia.

Đùng!

Thoáng chốc, đầu giống như bị một tiếng sấm đánh trúng, đầu óc của cô lập tức trở nên trống rỗng, chỉ có thể kinh ngạc mà mở to mắt nhìn gương mặt gần trong gang tấc của hắn, mặc cho mình bị ăn sạch đậu hũ.

Chương 7

Ban đêm...

"Cậu tin được không? Anh ta hôn mình! Cứ nhiên hôn mình..." Hét điên cuồng vào điện thoại, Giang Dục Phương đi lòng vòng trong căn phòng thuê của mình.

"...mình tin..." Đầu bên kia điện thoại, thân là bạn tốt - Tôn Mạn Mạn yếu ớt trả lời. Aiz... Cô đã nghe cùng câu nói này hết hai ba tiếng đồng hồ rồi, không tin cũng không được.

"A... đáng ghét! Mình bị ăn sạch đậu hũ rồi!" Tiếng thét chói tai lại vang lên.

"Cậu có thể ăn lại, vậy thì không ai nợ ai..." Ô hô... một giờ đêm rồi, thật là buồn ngủ quá, xin thứ cho ý thức của cô bắt đầu không thanh tỉnh mà nói năng bậy bạ.

"Này! Cậu có phải là bạn mình không vậy?" Không dám tin bạn mình lại nói ra đề nghị ngu ngốc ấy, Giang Dục Phương thở hồng hộc phản đối.

"Được rồi! Được rồi!" Vội vã lấy lại tinh thần, Tôn mạn Mạn đưa ra đề nghị khác: "Vậy cho anh ta một đám là được." Uy lực từ cú đấm thép của bạn mình, cô biết rất rõ.

"..." Một hồi im lặng, rất lâu sau, khi đầu bên kia không ngừng truyền đến tiếng "alô, alô" thì cô mới cực kì hối hận mà đau lòng hét lên: "Anh ta chạy rồi, mình không kịp trở tay!"

Áaaa... đáng ghét! Tên kia từng ném thử qua nên sau khi phạm tội sợ lại bị KO nên nhân lúc cô còn rơi vào trong kinh hãi, chưa kịp hoàn hồn mà "bỏ trốn ra nước ngoài", mãi cho đến khi tan ca cũng không trở lại.

Nghe thế, Tôn Mạn Mạn không khỏi cười sằng sặc, cảm thấy cái người tên là Trình Khải kia đúng là kẻ thức thời, biết được sự lợi hại của cú đấm của bạn mình nên thông minh mà chạy trước một bước.

"Cậu nói xem đây có phải là quá nhiều tình dục nơi công sở không?" Hỏi.

"Có! Có điều..." Dừng một chút, Tôn Mạn Mạn nín cười nói: "Nếu là hai bên tình nguyện thì lại là chuyện khác."

"Ai, ai tình nguyện với anh ta chứ?" Đỏ mặt mà hét lên, Giang Dục Phương nhảy dựng lên. "Cậu đừng có nói bậy! Quan hệ của bọn mình không phải như vậy..."

"Nếu không phải, vậy sao tự nhiên anh ta lại hôn cậu?" Nghiền ngẫm mà hỏi lại, Tôn Mạn Mạn có lòng tốt nhắc nhở. "Cậu cảm thấy ông chủ mới của cậu giống người thích quá rối tình dục sao?"

"Ặc... không giống!" Sờ lên ngực tự hỏi, Giang Dục Phương phải thừa nhận Trình Khải là người rất tốt, tuyệt đối không phải là kẻ bại hoại mặt người dạ thú.

Nghe thế, Tôn Mạn Mạn ở bên kia cười nói. "Vậy có phải cậu nên nghiêm túc mà nghĩ một chút xem tự nhiên anh ta đối với cậu như vậy là biểu hiện cái gì?"

"..." Không nói gì. Biểu hiện cho cái gì? Chẳng lẽ là Trình Khải thích cô? Nhưng cô thường hại hấn lâm vào "tai nạn thấy máu", như thế hấn cũng không sợ sao?

Biết rõ bạn mình không phải kẻ ngốc, Tôn Mạn mạn cười chọc ghẹo. "Dục Phương, tuy mình chưa gặp Trình Khải nhưng nghe nói anh ta là một con cá lớn không tòi đầu. Nếu cậu có tình ý thì đừng bỏ qua, câu về nhà rồi muốn kho hay hấp gì cũng được!"

"Cái gì mà kho, mà chưng, cậu cho rằng đang bày tiệc sao!" Vừa bực mình vừa tức cười, nhưng hai gò má mềm mại lại không thể không chế mà hơi nóng lên.

"Ai da! Mình chỉ đưa ra đề nghị thành thật nhất mà... Á... Cậu làm gì vậy? Trả điện thoại cho tôi..."

Đột nhiên nghe thấy tiếng hét giận dữ của bạn mình từ bên kia truyền đến, hình như là có người xông vào cướp điện thoại của cô, Giang Dục Phương ngẩn ra, sau đó sốt ruột mà la lớn...

"Mạn Mạn? Mạn Mạn? Có người xông vào nhà cậu sao? Mình lập tức bao cảnh sát cứu cậu..."

"Báo cái đầu chị!" Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp của đàn ông thông qua điện thoại biểu thị vẻ tràn đầy bực bội của mình. Trong tiếng lo lắng giận dữ muốn anh ta cầm miệng của cô gái bên cạnh, anh ta vẫn cố nói hết những lời mình muốn nói: "Mình chị nửa đêm không muốn ngủ thì thôi đi, cũng đừng đến quấy rầy người khác trên giường ân ái."

"Áaaa... Tên tiểu nhân này, rõ ràng đã cam đoan không cho Dục phương biết rồi mà..."

Rè rè rèeee....

Tiếng hét giận dữ đầu bên kia bỗng nhiên bị cắt đứt bằng tiếng rè rè, Giang Dục Phương ở trong phòng mình há hốc mồm...

Không phải chứ? Vừa rồi... giọng nói nam tính vừa rồi chính là giọng nói mà cô đã nghe từ nhỏ đến lớn, quen đến nỗi không thể quen hơn của thằng em Quái già!

Woa woaa... Khi nào thì thằng em mình chạy đến Đài Bắc, hơn nữa còn "xâm nhập" vào khuê phòng của bạn mình?!

Hừ! Thảo nào gần đây Mạn Mạn rất ít đến tìm cô, thì ra là cùng ăn cùng ngủ với thằng

em Quái già!

Có chút kinh ngạc vì bạn và em mình đã tiến triển đến mức này, nhưng vì đã nhận được cảnh cáo nên dù có tò mò đi nữa thì Giang Dục Phương cũng biết thẹn thùng mà không gọi lại để quấy rầy người ta "lên giường ân ái". Lúc này chỉ có thể vuốt mũi rồi ngã người lên giường, ngẩn người mà nghĩ lại những câu nói của bạn mình vừa rồi. Nghĩ mãi nghĩ mãi, đột nhiên hình ảnh bị ăn đậu hũ lúc chiều lại hiện lên trong đầu...

"Á..." Thét lên rồi vùi mình vào trong chăn, dường như còn có thể cảm nhận được sự mềm mại ấm áp khi môi chạm môi, cô xấu hổ đến đỏ cả người, chỉ cảm thấy mặt nóng mà tim cũng nóng lên...

Ô hô... Tại sao cô lại xấu hổ như vậy? Ngày mai làm sao đối mặt với cái tên hôn trộm đáng ghét đó đây? Thật là phiền não!

Bởi vì người nào đó trần trọc khó ngủ cả đêm nhưng vẫn không biết nên làm sao để đối mặt với tên hôn trộm xui xẻo kia cho nên đã quyết định tiếp tục ở nhà nghĩ cho rõ ràng.

"Xin nghỉ?" Biết cô không đi làm, Trình Khải trợn mắt kêu lên.

"Cô ấy nói trong điện thoại như vậy đó!" Nhún vai, Khâu Thiệu Thần chỉ chuyển lại lời nhắn.

"Tại sao chứ?" Hét lên mà hỏi.

"Cô ấy nói là bị cảm!" Đột cảm này tới cũng thật bất ngờ! Khâu Thiệu Thần cảm thấy rất đáng nghi, lập tức không nhìn được mà nhắm mắt, nghi ngờ mà quan sát cái tên xui xẻo đang rất không vui nào đó.

Bị cảm? Chết tiệt! Chắc chắn là cô gái kia đang muốn giả chết mà tránh mặt hắn.

Hậm hực nghĩ, Trình Khải buồn bực, nhưng càng bực hơn là hắn bị mọi người bao vây tra tấn tập thể.

"Lão đại, cậu thành thật khai mau, có phải ngày hôm qua nhân lúc bọn mình không có ở đây mà giờ móng vuốt với Dục Phương không?" Lâm Viên Quân cười gian trá mà ép hỏi.

A ha, hôm qua, khi trở về thì lão đại không có trong văn phòng nhưng lại có một cô gái đỏ mặt bất thường, còn thường hay phát ra tiếng gầm gừ giận dữ. Nhưng khi hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì lại đánh chết cũng không khai, thật là làm cho người ta không thể không nghi ngờ.

Bị một câu chọc trúng "chuyện xấu", da mặt Trình Khải lập tức phình lên như gan heo, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Á à..." Phát ra một tràng tiếng kêu ma quái, Từ Thiếu Nguyên hưng phấn mà truy hỏi: "Lão đại, rốt cuộc cậu có tìm hiểu cô ấy chút nào chưa?"

"Xem ra là có rồi!" Không cần hấn trả lời, Vương Nghị Đình lập tức đưa ra nhận định: "Hơn nữa đại khái là tìm hiểu không thành công cho lắm."

"Liên quan gì tới các cậu!" Xấu hổ mà hét lên, mặt Trình Khải càng thêm hồng.

Thấy bộ dạng "giấu đầu lòi đuôi" của hấn, bọn đàn ông vô lương tâm kia lập tức tuôn ra một tràng cười điên cuồng, đồng thời cũng hết sức hối hận vì không được tận mắt chứng kiến "tình hình thực tế" chiều hôm qua, chỉ đành phỏng đoán rằng có khả năng hấn đã làm hỏng việc, nếu không thì hôm nay cái người bị tìm hiểu kia cũng sẽ không đột nhiên "bị cảm" mà không đi làm.

"Rất vui khi được nói chuyện..." Trong tiếng cười, tiếng bắt chước lời thoại quảng cáo của một loại thuốc bổ gan đột nhiên vang lên.

"Nhưng cũng rất thật lòng..." Rất ăn ý, liền có người tiếp tục.

"Giới thiệu với bạn chỗ tìm hiểu..." Phản ứng rất nhanh mà lập tức sửa lời thoại.

"Dục Phương là hy vọng cưới xin của bạn!" Khôi hài mà kết thúc.

Mấy tên này... Rốt cuộc trong đầu chứa những lời châm biếm chết người gì chứ?

Bị mấy tên kia anh một câu, tôi một câu trêu chọc tới không có lời nào để nói, Trình Khải bắt đầu nghi ngờ chỉ số IQ của mấy tên đồng nghiệp này, sau đó quê quá hóa điên mà đuổi người...

"Các cậu rảnh quá rồi phải không? Đến lúc làm việc rồi, cút!" Nói xong, trong tiếng cười trêu chọc, đập cho mỗi người một đập trở về vị trí công tác, chính hấn cũng ngồi trước bàn làm việc tiếp tục phiên muộn.

Đáng ghét! Cô gái kia muốn giả chết, hấn liền kéo cô ra cho sống sờ sờ.

.....óóó.....

"Đinh đong! Đinh đong! Đinh đong..."

11 giờ trưa, trong căn phòng nhỏ vang lên tiếng chuông giục giã, làm cho cô gái đêm qua bị mất ngủ nên giờ vẫn vùi vào giường ngủ mê mệt bỗng giật mình tỉnh giấc.

"Lạ thật! Sẽ là ai chứ?" Cuộn mình trong chiếc chăn mềm mại, Giang Dục Phương mơ mơ màng màng mà nghĩ không ra sẽ là ai tìm cô vào giờ này, vốn định mặc kệ nhưng...

"Đinh đong! Đinh đong! Đinh đong! Đinh đong..." Rất rõ ràng, người bên ngoài không

có dấu hiệu muốn bỏ qua, hơn nữa nhấn chuông càng gấp gấp...

Mẹ nó... vẫn chưa từ bỏ ý định sao!

Bị làm ồn không chịu nổi, rốt cuộc cô cũng đấu tranh dữ dội mà từ trong chăn bò xuống giường, chân nam đá chân chiêu mà đi đến trước cửa, đến gần mắt điện tử nhìn ra ngoài...

"Á... Sao lại là anh ta?" Khi khuôn mặt của người ngoài cửa đập vào mắt thì Giang Dục Phương kinh hoàng mà hét lên, ý thức mơ màng giống như bị một chậu nước lạnh xối cho tỉnh lại, mấy con sâu ngủ chạy đâu mất tiêu trong nháy mắt, chỉ có thể ôm đầu đi lòng vòng bên trong.

"Sao tự nhiên anh ta lại chạy đến đây? Sao tự nhiên lại chạy đến..." Vẫn đang hét lên.

"Đinh đong! Đinh đong! Đinh đong! Đinh đong..." Giống như là thúc giục, tiếng chuông cửa không hề ngừng nghỉ.

"Chờ chút... chờ một chút! Em mở cửa liền, chờ chút..." Nghĩ đến trên người mình còn mặc áo ngủ, cô vừa kêu lên vừa vội vã thay quần áo ở nhà, sau đó lại quơ lấy lược chải đại lên cái đầu như tổ chim vài cái, trong ba phút đã hoàn thành tất cả những công tác chuẩn bị một cách rất thần kỳ.

"Đinh đong! Đinh đong! Đinh đong! Đinh đong..." Tên đàn ông bên ngoài thật không biết tốt xấu, vẫn nhấn chuông không dứt.

"Đừng làm ồn nữa!" Bực bội gất lên, Giang Dục Phương nhanh chóng mở cửa liền thấy hấn trừng mắt đứng ở cửa như hung thần, dọa cô tự nhiên hết hơi, không có chút khí phách mà lắp bắp hỏi: "Làm, làm gì?"

"Sao lâu vậy mới mở cửa, bên trong có giấu đàn ông sao?" Vẻ mặt không lương thiện, đôi mắt sắc bén của Trình Khải quét thẳng vào trong phòng.

"Giấu đàn ông gì chứ?" Bị hỏi đến đỏ mặt, cô tức giận mắng: "Tự nhiên anh chạy đến đây, cũng không nói trước một tiếng, lẽ nào em không cần thời gian thay đồ rửa mặt sao?"

"Cái gì mà tự nhiên? Anh là có lí do đằng hoàng! Nhân viên đột nhiên bỏ việc, lẽ nào anh không cần đến xem xem đã xảy ra chuyện gì sao?" Vẻ mặt rất hợp tình hợp lí, Trình Khải liếc nhìn gương mặt còn chưa tỉnh ngủ của cô, không nén được mà nheo mắt hỏi một cách nghi ngờ: "Em còn đang ngủ?"

Cô gái này cũng thật tốt số!

"Bị anh đánh thức rồi!" Bị mất ngủ cả đêm, khó khăn lắm mới ngủ được nhưng lại bị đánh thức, cơn tức của Giang Dục Phương rất lớn.

Coi lời lên án như gió thoảng ngoài tai, Trình Khải chống nạnh, trợn mắt nhìn cô. "Em còn muốn anh đứng ngoài cửa bao lâu nữa? Có hiểu đạo đãi khách không hả?"

Trải qua sự nhắc nhở của hắn, lúc này Giang Dục Phương mới nhớ ra hai người vẫn đang đứng ngoài cửa đấu võ mồm, sau đó không khỏi cười xấu hổ, vội vã nghiêng người để hắn vào nhà, hoàn toàn quên mất tối qua mình vẫn đang phiền não làm sao đối mặt với hắn, động tác của hai người rất tự nhiên.

"Anh tự tìm chỗ ngồi đi, em đi đánh răng rửa mặt." Ném lại một câu, cô vội vàng vàng chui vào nhà tắm rửa mặt chải đầu.

Thấy bóng cô biến mất trong nhà tắm, Trình Khải không vội vã ngồi xuống, trái lại nhìn quanh một vòng đánh giá cách bài trí xung quanh, sau khi xác định không có bất cứ dấu vết nào cho thấy có đàn ông ở lại mới hài lòng gật đầu, cuối cùng kéo ghế ra ngồi đợi. *(BT, anh là gì của người ta ==)*

10 phút sau, khi Giang Dục Phương tươi tỉnh từ trong nhà tắm bước ra thì Trình Khải nhanh chóng đứng dậy, kéo cô đi ra cửa.

"Ê?" Kinh ngạc mà kêu lên, cô bị kéo nên hét lớn: "Anh muốn lôi em đi đâu? Bắt cóc aaa..."

"Bắt cóc cái đầu em!" Tức giận mà liếc cô một cái, Trình Khải cười mắng: "Bắt cóc em thì có thể đòi được bao nhiêu tiền? Đi ăn cơm!"

Ăn cơm?

Vội vàng nhìn đồng hồ một chút, phát hiện đã sắp 12 giờ rồi, Giang Dục Phương chỉ có thể nghe lời mà quơ lấy túi xách, mặc cho hắn lôi cô ra khỏi phòng.

"Muốn ăn gì?" Đi trên vỉa hè, Trình Khải nở nụ cười anh tuấn mà hỏi.

Hả... Cái tên này đột nhiên cười rạng rỡ thế để làm gì?

Suýt nữa là bị nụ cười như ánh dương ấy làm mù mắt, Giang Dục Phương có chút thất thần mà nhìn hắn, không biết tại sao, đột nhiên trở nên thận trọng. "Gì, gì cũng được!"

"Không có bán gì cũng được!" Nhìn nghiêng mà trêu ghẹo cô, phát hiện đôi má cô hơi hồng, làm cho lòng người cảm thấy nao nao.

Trời ạ! Cô mà cứ đáng yêu như thế nữa thì khó mà bảo đảm không kích thích thú tính của hắn, giữa ban ngày ban mặt sẽ "dán Salonpas" tiếp.

"Anh thật lôi thôi!" Biết hắn cố ý chọc mình, Giang Dục Phương nở nụ cười, "ngọc nữ thần chương" cũng không khách khí mà đánh lên người hắn.

Nghe một tiếng "bốp" đập vào da thịt, Trình Khải nghiêng răng chịu đựng mà kháng nghị.
"Này! Em có thể ra tay tàn nhẫn chút nữa đó!"

Nghe thế, mắt cô lóe lên, cười hừ một tiếng. "Đời này em chưa từng nghe thấy yêu cầu kì lạ như vậy, nhưng em có thể thỏa mãn anh!" Nói xong, "ngọc nữ thần chương" lại tung ra.

"Ê! Em đánh nữa thật sao?" Trố mắt mà nhìn, thấy cô định vận công tung chương, cuối cùng Trình Khải không nhìn được nữa mà quay người bỏ chạy.

"Hừ... Có ngon thì đừng chạy!" Cười và nhanh chóng đuổi theo.

"Woa... Đây là Kill Bill phiên bản Đài Loan sao..."

"Đúng! Nó có tên là Truy sát Trình Khải..."

Thoáng chốc, một đôi nam nữ đang trong tình trạng ám muội bắt đầu truy đuổi nhau ầm ĩ trên vỉa hè. Tiếng cười, tiếng tranh cãi bay trong gió, tình cảnh ngọt ngào giống như một vở kịch tình yêu lãng mạn, nhất là phía xa xa còn có còn có hai ba cánh chim đang chao liệng giữa trời...

Bốp!

Một tiếng động rất nhỏ vang lên, một "món quà từ trên trời" hoàn chỉnh được tặng tới đỉnh đầu của Giang Dục Phương.

Không ~~ phải ~~ chứ~~

Trong nháy mắt cứng đờ như tượng đá, khi ý thức được mình lại bị "đánh bom tạc đạn", mặt cô biến thành màu xanh, không dám tin mình lại xui đến thế này! (*n lần rồi, có gì mà không tin ==*)

"Sao thế?" Không nghe thấy tiếng đuổi theo, Trình Khải lấy làm lạ mà quay đầu hỏi, nhìn thấy sắc mặt cô ảm đạm mà đứng yên bất động thì lập tức quay trở lại. Nhưng khi đến trước mặt cô thì rốt cuộc hấn đã hiểu!

"Tại sao? Tại sao chứ? Rõ ràng là bầu trời rộng lớn như thế, tại sao lần nào cũng phải bay qua đầu của em? Bay qua đầu của em thì thôi đi, tại sao còn phải cho em "trúng thưởng" nữa? Em cứ phải xui đến thế sao?" Nắm lấy hấn mà bi phẫn khóc lóc kể lể, Giang Dục Phương cực kỳ ai oán.

Hu hu... Chẳng qua chỉ nhất thời không chú ý có chim bay đến, không có làm công tác dự phòng mà thôi thì lập tức liền bị tập kích, đây là vận xui gì chứ?

"Xui xẻo là không có nói lí được. Anh hoàn toàn hiểu được sự đau khổ của em..." Hoàn

toàn có thể cảm nhận được sự uất ức cùng cam chịu của cô, Trình Khải chỉ có thể nén cười mà vỗ vỗ vai cô, biểu thị sự an ủi.

"Anh cũng rất xui xẻo, tại sao chỉ có mình em trúng thưởng? Không công bằng!" Đồng thời với việc giận cá chém thớt, cô nhanh chóng lấy khăn giấy từ trong túi xách được trang bị đầy đủ ra, kính nghiệm hết sức phong phú rồi.

"Em là xui trong những việc nho nhỏ bình thường, anh xui là có tai nạn thấy máu, không thể so sánh được!" Nén cười mà tiếp lấy khăn giấy, cẩn thận lau đi "món quà" cho cô.

Tự động cúi đầu để hẩn tiện làm việc, Giang Dục Phương càng nghĩ càng tức, nhất thời bất bình căm phẫn mà mắng lên: "Tại sao? Chúng ta sinh trúng giờ xui xẻo sao mà ông trời cứ phải trêu đùa chúng ta như vậy? Nếu như có mười người xui xẻo kiệt xuất, chắc chắn chúng ta sẽ trúng cử!"

Sinh vào giờ xui xẻo?

Bị cách nói hết sức sáng tạo của cô chọc làm cho phát ra tiếng cười nhẹ, Trình Khải không đáp lời, chỉ nhẹ nhàng lau đi vật ô uế trên mái tóc mềm của cô.

Đang cúi đầu, nghe thấy tiếng cười trầm thấp từ từ lọt vào tai mình, cảm nhận được cử chỉ dịu dàng hiếm thấy của hẩn, không biết tại sao Giang Dục Phương bỗng nhiên nhớ tới nụ hôn ngày hôm qua, nhất thời hai má trở nên nóng đỏ không thể kìm chế...

"Trình Khải..." Ánh mắt rũ xuống nhìn mũi giày của hẩn, cô nhỏ giọng gọi.

"Hả?" Chuyên tâm lau sạch, thuận miệng mà đáp.

"Anh... sao hôm qua anh lại hôn người ta?" Mặc dù rất xấu hổ nhưng cô vẫn ngập ngừng hỏi ra, nhất định phải giải quyết nghi vấn trong lòng mới được.

"Ừhm..." không ngờ tới đột nhiên cô lại "nói vào trọng điểm", lần này đổi lại là Trình Khải đỏ mặt, cũng trở nên lắp bắp. "Bởi vì... bởi vì..."

Trời ạ! Bởi vì cả nửa ngày mà sao vẫn không thể nói ra được? Trình Khải, mày là thằng đàn ông vô dụng, tao khinh bỉ mày!

"Bởi vì cái gì?" Cúi mặt cầu nhàu, chờ hẩn trả lời.

Không có lập tức trả lời, hẩn tỉ mỉ lau sạch phân chim trên đầu cô xong mới hít một hơi thật sâu, nhìn cô mà thổ lộ. "Bởi vì anh thích em, muốn tìm hiểu em, em thấy sao?" Nói xong, nín thở, hồi hộp mà chờ cô trả lời.

Hẩn... quả nhiên là có ý này!

Nhớ tới lời trêu chọc trong điện thoại của bạn mình tối qua, hôm nay lại chứng thực là hắn có ý tứ với mình, Giang Dục Phương vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, trong ngực đập thình thịch như có chú nai con đang chạy, hoàn toàn mất đi khả năng biểu đạt, trong nhất thời không nói nên lời.

Hả? Cứ nhiên không trả lời?

Cả nửa ngày mà không nghe câu trả lời, Trình Khải trở nên căng thẳng, sau đó không nói gì mà nhanh chóng đưa tay nâng gương mặt đang sắp cúi tời sát đất lên. Nhưng khi nhìn thấy vẻ thẹn thùng đỏ mặt như say rượu thì hắn không khỏi ngẩn ngơ, chỉ có thể ngây người ra nhìn gương mặt e thẹn đáng yêu trước mắt.

"Anh, anh nhìn cái gì chứ?" Thẹn quá mà quát lên, mặt càng thêm đỏ bừng, xinh đẹp như áng mây ngũ sắc rực rỡ nhất phía trời xa.

"Em còn chưa trả lời anh!" Đột nhiên hoàn hồn, Trình Khải đỏ mặt mà nhắc nhở một cách ai oán.

Ngơ ngẩn mà nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Giang Dục Phương không khỏi nhớ tới lời nói đùa nửa thật nửa giả của bạn mình...

Anh ta là một con cá không tòi, nếu cậu có ý thì đừng bỏ qua...

Nếu... nếu cảm thấy con người hắn rất tốt, lúc ở chung rất vui vẻ, thích đấu võ mồm ầm ĩ với hắn, nhìn thấy hắn thì mặt vừa đỏ vừa nóng, tim đập hỗn loạn... những cảm giác kỳ quái đó chứng tỏ là có ý, vậy thì cô nghĩ...

Cô thật có ý với hắn.

Nghĩ đến đây, cô đã hiểu được lòng mình, sau đó nở một nụ cười thẹn thùng nhưng cũng cực kỳ xinh đẹp tươi tắn, đang muốn mở miệng trả lời...

"Em..."

Reng reng reng... reng reng reng...

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên cắt đứt lời cô muốn nói, cũng khiến cho Trình Khải đang tràn đầy hi vọng trở nên xanh mặt.

Gì chứ! Tại sao cứ phải gọi điện thoại đến ngay giờ khắc quan trọng này?

Hung thủ là ai? Đi chết đi!

"A... điện thoại của em!" Sự chú ý đột nhiên bị di chuyển, Giang Dục Phương vội vã lục lấy điện thoại từ trong túi ra nghe: "À lô... A, chủ tịch Du!"

Vừa nghe thấy ba chữ "chủ tịch Dư", tai Trình Khải lập tức nhón lên.

"Dạ... dạ... hả... bây giờ?" Quay đầu liếc nhìn tên đàn ông đang phùng mang trợn má bên cạnh, cô có chút xấu hổ. "Nhưng, nhưng mà... được, tạm biệt!"

Thấy cô nói xong và gấp điện thoại lại, Trình Khải lập tức có vẻ mặt không hiền lành là bước lên ép hỏi: "Cái ông chủ tịch Dư ấy gọi cho em làm gì?"

"Hả..." Rất dè dặt mà cười, Giang Dục Phương thành thật khai ra. "Mời em ăn cơm."

"Ăn cơm?" Nheo mắt lại, nhớ tới chủ tịch Dư từng nói sẽ bảo con trai mời cơm tạ tội, không ngờ đến nhanh như vậy, Trình Khải tràn đầy khó chịu. "Em nhận lời rồi?"

"Nhận, nhận lời rồi!" Cô muốn sớm giải quyết chuyện của Dư Á một chút, nhưng đối mặt với sự chất vấn của hắn thì lại cảm thấy chột dạ.

"Khi nào?" Hung hăng tra hỏi.

"Bây, bây giờ!" Rụt cổ lại, chuẩn bị chịu oanh tạc. Ô hô... cũng không phải cô cố ý cho hắn leo cây, chỉ là muốn giải quyết chuyện phiền phức sớm một chút.

Nhưng rất bất ngờ, Trình Khải nghe thế lại không có giận dữ phản đối, ngược lại còn cười lạnh. "Rất tốt! Có người muốn mời chúng ta ăn cơm, không thể không đi. Đi thôi!" Lời vừa nói ra, liền kéo cô đi ngay.

"Người ta chỉ mời mình em thôi!" Cô há hốc mồm, vội vàng giải thích.

"Mặc kệ, dù sao anh đi chắc rồi!"

Này! Đây là anh đang ép người ta mời..."

"Đây không gọi là ép buộc mà là nể mặt anh ta..."

Trên vỉa hè, tiếng tranh cãi không ngừng. Cô gái vừa tức vừa buồn cười, nhưng vẫn không chống lại được sức mạnh của chàng trai nên một mạch bị kéo đi.

Chương 8

Trong nhà hàng trang hoàng thanh nhã, không khí tuyệt vời, bên cái bàn kê sát cửa sổ ở một góc có hai nam một nữ đang ngồi. Không khí... rất kỳ lạ!

Nhìn người đàn ông đối diện, Dư Nguyên Huân ngàn lần cũng không ngờ được cư nhiên Trình Khải cũng đến đây, sau đó ánh mắt cất chứa vẻ không vui lập tức liếc ngang qua cô gái đang không biết làm sao kia.

Bị liếc đến không còn cách nào, Giang Dục Phương xấu hổ mà cười, còn chưa kịp giải thích nguyên nhân tại sao lại có thêm một kẻ theo đuôi thì đã nghe thấy kẻ theo đuôi kia cười ha ha mà mở miệng trước...

"Tổng giám đốc Dư, thật ngại quá, để anh phải tiêu pha mà mời cơm thế này..." Cười đến mức con mắt cũng híp lại, câu nói thân thiện của Trình Khải làm cho đối phương chỉ có thể nén bực bội mà ngoan ngoãn bỏ tiền mời khách.

"Đâu có gì!" Thầm cắn răng, Dư Nguyên Huân ngoài cười nhưng trong không cười mà phun ra một câu nói xã giao giả dối: "Chỉ là một bữa cơm thôi, có thể cùng ăn cơm với anh Trình là vinh hạnh của tôi."

Dùng vẻ mặt "thấy chưa, đã nói là nể mặt anh ta" mà liếc qua cô gái bên cạnh, Trình Khải cười rất đắc ý.

Thôi đi! Người ta là lịch sự, không nỡ để anh khó xử, được không?

Ném trả một cái liếc mắt xem thường, Giang Dục Phương biết một là Dư Nguyên Huân không có việc thì không đến, hai là hai tên đàn ông này không vừa mắt lẫn nhau, nếu phải cùng ngồi ăn cơm, bọn họ không sao nhưng có thể chính cô sẽ bị loét dạ dày trước, cho nên lập tức quyết định tốc chiến tốc thắng.

"Tổng giám đốc, anh tìm tôi có việc sao?" Đi thẳng vào vấn đề, cô không muốn lãng phí thời gian.

Nghe thế, ánh mắt cùng sự chú ý lại trở về trên người cô. Dư Nguyên Huân yên lặng mà nhìn cô trợ lý cũ trước mắt này, không hiểu tại sao ba mình lại quan tâm cô ta như vậy. Sau đó không khỏi hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt không kiên nhẫn mà nói: "Bữa cơm này là ba tôi ép tôi đến chứ không phải ý của tôi, cô đừng nghĩ quá nhiều."

"À!" Khẽ đáp một tiếng, có chút ngạc nhiên, lại có chút cảm động vì chủ tịch Dư "đã nói là làm", Giang Dục Phương gật đầu, trong nhất thời cũng không biết nên nói gì mới phải.

"Nói thật, tôi thật không hiểu rốt cuộc cô có chỗ nào tốt mà có thể khiến cho ba tôi coi

trọng cô như thế?" Trên mặt tràn đầy vẻ bức bối, Dư Nguyên Huân tiếp tục phê bình rất độc địa.

"Một trợ lý cả ngày không ngừng xảy ra chuyện, có một đồng phiên hà, tôi vừa thấy là đã phiên chết đi được, nhưng nếu ba tôi đã không thể không có cô thì cô cứ về Dụ Á đi!" Hoàn toàn có dáng vẻ của một đại thiếu gia chưa từng có kinh nghiệm, chưa từng nếm gian khổ, làm như anh ta đồng ý để cho Giang Dục Phương về Dụ Á là một ân huệ rất lớn mà đã quên mất rằng người ta sớm đã có công việc mới.

Sớm biết anh ta không vừa mắt với mình, trước đây đã nghe nhiều, thấy nhiều vẻ mặt cùng lời nói cay nghiệt này, cho dù Giang Dục Phương tràn đầy khó chịu nhưng dựa vào sự tôn trọng đối với chủ tịch Dư mà trước giờ cô rất khoan nhượng với Dư Nguyên Huân.

Cho dù trước đây bị hạnh học đến không chịu nổi, cô cũng chỉ đưa đơn từ chức mà thôi, chưa từng mở miệng nói lời cay nghiệt, vì thế hôm nay cô cũng không tính ngoại lệ.

Cô có thể nhẫn nhưng không có nghĩa là chàng trai bên cạnh cô có thể nhịn.

"Con mẹ nó, phun ra toàn là những lời thối tha!" Giọng nói nhẹ nhàng lại thốt ra những lời cực kỳ thô tục, Trình Khải dùng khuôn mặt cười khanh khách mang theo vẻ trào phúng đáp trả. "Anh không hiểu Dục Phương có gì tốt, đó là anh không có mắt. Nhưng không có mắt cũng không có gì đáng nhục mà đáng nhục là bản thân anh không biết, lại còn rất tự nhiên mà để lộ cho người ta biết."

Con mẹ nó! Nói chuyện cay nghiệt khó nghe đến thế, cho Dục Phương còn là trợ lý của hắn ta sao, có thể để cho hắn ta mặc sức làm nhục sao?

Ai dám ức hiếp người của hắn, hắn liền khiến cho người đó mất mặt!

"Anh nói cái gì?" Thật không dám tin hắn sẽ nói trả như vậy, Dư Nguyên Huân tức đến nổi mặt tức khắc đỏ lên, phần nộ mà hỏi.

"Tôi nói anh là một tên ngốc không có mắt, không biết tốt xấu cũng không biết tôn trọng người khác. Nếu vài năm nữa Dụ Á do anh lãnh đạo thì tôi tuyệt đối không chạm vào cổ phiếu của Dụ Á!" Việc kinh doanh của một công ty tốt hay xấu thì người lãnh đạo rất quan trọng, nếu có người nói nghiệp như Dư Nguyên Huân thì hắn sẽ cầu nguyện cho các cổ đông khác của Dụ Á.

"Họ Trình kia, anh nói chuyện thật quá đáng!" Tức đến nổi đỏ mặt tía tai, Dư Nguyên Huân đập bàn rống lên, ngay cả người cũng bật dậy, bộ dáng giống như sắp đánh tay đôi.

"Đâu có!" Khác với sự phần nộ của anh ta, Trình Khải lại rất uể oải mà ngửa người trên ghế, thậm chí còn cười hì hì mà chấp tay đáp lễ.

Tên này... cái tên này... Sao lại có loại người như thế chứ?

Giận đến mức cả người run lên, nói không nên lời, Dư Nguyên Huân suýt nữa là xuất huyết não mà chết.

Giang Dục Phương ở bên cạnh thấy tình hình bất thường, bèn hốt hoảng mà vội vã đứng dậy trấn an. "Tổng giám đốc, đừng như vậy, mọi người đang nhìn kìa."

Anh ta đập bàn cùng rống lên to như vậy khiến cho mọi người trong nhà hàng đều giật nảy mình, đều nhìn chăm chăm sang bên này, ngay cả phục vụ cũng có bộ dáng nếu có biến động nhỏ gì sẽ bay qua ngay lập tức.

Trước chốn đông người, vì giữ thể diện mà cho dù Dư Nguyên Huân có giận dữ đi nữa cũng chỉ có thể nén xuống, vẻ mặt cứng đờ mà nói với cô: "Trợ lý Giang, chắc cô cũng rất rõ thành ý của ba tôi hi vọng cô về lại Dụ Á. Nếu không có vấn đề gì, có thể xin cô nhanh chóng cho tôi câu trả lời được không?" Hôm nay anh ta vì một câu trả lời nên mới đến.

"Cô ấy không về dụ Á!" Giọng nói lười nhác đáng ghét kia lại tự động chen vào.

Hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn hấn, Dư Nguyên Huân chỉ cần câu trả lời của Giang Dục Phương. "Cô nói sao?"

Sớm đã đoán ra anh ta là vì chuyện này mà đến, Giang Dục Phương mỉm cười, giọng nói có vẻ áy náy. "Công việc hiện nay của tôi rất vui vẻ, phiền anh thay tôi nói một tiếng xin lỗi với chủ tịch."

Không ngờ tới cô thà rằng ở lại một tập đoàn đầu tư nhỏ nhỏ cũng không về lại Dụ Á, Dư Nguyên Huân kinh ngạc mà nhìn cô một cái, thế nhưng có thêm một chút nể trọng, sau đó lại hỏi: "Cô chắc chứ?"

"Đã nói là không cần rồi, anh còn lôi thôi làm gì?" Giọng nói lười nhác lại chuyển thành hơi tức giận, tiếp tục duy trì thói quen xấu là nói chen vào.

"Anh mới lôi thôi!" Không nhịn được mà liếc xéo "kẻ nói leo" một cái, lúc này Giang Dục Phương mới nói với Dư Nguyên Huân: "Tôi rất chắc chắn."

Cô có về Dụ Á hay không, Dư Nguyên Huân vốn chẳng bận tâm, lúc này đã có được lời từ chối khéo thì anh ta cũng chỉ gật đầu. "Tôi biết rồi, tôi sẽ nói lại với ba tôi."

Nói xong lại trừng tên đàn ông lười nhác trên ghế kia một cái, lộ ra vẻ chán ghét. "Tôi nghĩ bữa cơm này hay là các người từ từ mà ăn đi, tôi còn có việc, đi trước một bước đây."

"Chờ một chút!" Đột nhiên, Trình Khải lớn tiếng gọi lại người đang muốn đi kia.

"Anh còn có việc gì nữa?" Mới bước được một bước đã dừng lại, Dư Nguyên Huân

không vui về gì mà quay đầu lại.

"Không phải bữa cơm này do tổng giám đốc Dư mời sao? Trước khi đi nhớ thanh toán hóa đơn đã!" Bày ra một nụ cười khiến người ta tức đến xuất huyết não, ánh mắt Trình Khải quét qua hóa đơn trên bàn.

A ha ha, may mà đã gọi cơm rồi, bữa này lời to!

Sao trên đời này lại có người mặt dày như thế?

Suýt nữa là tức đến ói máu, Dư Nguyên Huân giận dữ mà quơ lấy hóa đơn, không nói lời nào mà xông tới quây tính tiền, sau đó nhanh chóng ra khỏi nhà hàng, không muốn cùng kẻ không biết xấu hổ kia hít thở chung một bầu không khí nữa.

"Ha ha ha ha..." Thấy bóng dáng anh ta biến mất khỏi nhà hàng, rốt cuộc Trình Khải không nhịn được nữa mà cười đến ứa nước mắt.

"Anh cũng thật xấu xa!" Biết hấn cố ý chọc người ta, Giang Dục Phương vừa tức giận vừa buồn cười mà lên án, lại ngồi xuống đối diện hấn.

"Không dám! Không dám!" Lại chấp tay khiêm tốn nhưng ánh mắt, khóe miệng tràn đầy đắc ý.

"Thần kinh!" Liếc xéo rồi cười.

Ngay lúc này, thức ăn được đưa lên. Chờ người phục vụ lui xuống, hai người vừa vui vẻ ăn uống vừa nói chuyện phiếm.

"Xem ra vẫn là sức hấp dẫn của anh lớn !" Gật đầu một cái thật mạnh, Trình Khải tự tăng bốc mình.

Thiếu chút nữa là phun hết bữa trưa vừa ăn ra, Giang Dục Phương phì nhở: "Anh có chỗ nào hấp dẫn? Đúng là không biết xấu hổ!"

"Em không về lại Dụ Á mà quyết định ở lại Tiệp Khải, điều đó có thể chứng minh sức hấp dẫn của anh lớn hơn!" Kiêu ngạo mà vạch ra sự thật.

Có người có thể không biết xấu hổ đến trình độ này, coi như là hiếm thấy, Giang Dục Phương chỉ cười xì một tiếng, lười để ý đến hấn, vùi đầu vào ăn uống, nhưng lại nghe hấn mở miệng...

"Được rồi! Nói tóm lại, anh muốn nói với em là anh rất vui khi em ở lại." Mặt mày hớn hở, lòng vui như hoa nở.

A ha ha, cô tiếp tục ở lại Tiệp Khải có nghĩa là sau này hấn có thể ăn đậu hũ tiếp!

Không ngờ hần lại nói ra tâm tình của mình một cách thẳng thắn như vậy, Giang Dục Phương không khỏi đỏ mặt, đột nhiên cảm thấy trở nên thẹn thùng.

Không chú ý đến sự khác thường của cô, Trình Khải vừa ăn canh vừa nói nhỏ. "Nói thật, anh vẫn không hiểu sao chủ tịch Dư lại thích em như vậy?"

Ở ngoài mặt, tuy chủ tịch Dư nói vì cô theo ông ta đã nhiều năm nên đối xử với cô như con gái. Nhưng nghĩ kỹ lại, ông ta thích cô đến mức không tiếc ép con trai mình đi mời một trợ lý nho nhỏ ăn cơm để tạ tội, như thế rất kỳ lạ.

Nghe thế, Giang Dục Phương quay đầu nhìn xung quanh một chút, sau khi xác định là không có khả năng để lộ bí mật thì mới nhoài người về phía trước, cực kỳ bí mật mà nhỏ giọng nói: "Em nói cho anh biết, thật ra sau khi em vào Dự Á rồi mới biết thì ra mẹ em chính là mối tình đầu của chủ tịch!"

"Phụt!" Ngụm canh nóng vừa đưa vào miệng bị phun hết ra, Trình Khải tròn mắt nhìn cô, vẻ mặt rất kỳ lạ.

"Á..." Bị dọa mà kêu lên một tiếng, cô nhanh chóng né tránh sự công kích của canh nóng, ánh mắt khinh bỉ lập tức được bắt tới. "Anh thật là bản!"

Cho dù bị mắng, Trình Khải cũng mặc kệ. Hiện giờ cả tim cả não đều bị tin tức vừa rồi xâm chiếm, rồi kêu lên thất thanh. "Mẹ em là mối tình đầu của chủ tịch Dư?"

"Đúng vậy!" Gật đầu, Giang Dục Phương nói rất nghiêm túc: "Sau khi em vào Dự Á rồi thì mới nghe mẹ em nói, sau đó em nói bóng nói gió mà dò hỏi chủ tịch, chủ tịch cũng không phủ nhận!"

Cho nên chuyện này không phải là giả.

"Thảo nào! Thảo nào..." Tự lẩm bẩm, rốt cuộc bây giờ Trình Khải đã bừng tỉnh mà hiểu ra.

A ha... Chân tướng đã rõ ràng! Khó trách chủ tịch Dư giật dây gộc cô và Dư Nguyên Huân lại với nhau, thì ra là muốn "nối tiếp duyên xưa".

"Thảo nào cái gì?" Không hiểu hần đang thảo nào cái gì, Giang Dục Phương lấy làm lạ mà hỏi.

"Không, không có gì!" Lắc đầu phủ nhận, hần không nén được mà cười trêu chọc: "Vậy mẹ em có hối hận hay không?" A ha, nếu lúc đó mẹ của cô gả cho chủ tịch Dư thì bây giờ đã là một quý phu nhân rồi.

Biết rõ hần đang cười cái gì, Giang Dục Phương tròn mắt mắng: "Không có đâu! Ba mẹ

em rất yêu thương nhau, bây giờ đang sống một cuộc sống nông nhàn rất vui vẻ ở miền Nam!"

Yêu thương nhau...

Nghe đến từ nay, Trình Khải lại nhớ đến lời thổ lộ của mình lúc này còn chưa được trả lời, sau đó không khỏi cười mà nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, thừa dịp mà hỏi: "Vậy... có muốn cho anh và em một cơ hội yêu thương nhau không?" (*câu này hay a *.**)

Không ngờ rằng đột nhiên hắn lại đề cập đến chuyện này, hai má của Giang Dục Phương bỗng ửng hồng như sắc hoa anh đào, thẹn thùng mà dời mắt sang chỗ khác, không dám nhìn hắn.

Hả? Sao lại dời mắt đi. Đây, đây, đây... đây là ý gì chứ?

Cô không lên tiếng trả lời, Trình Khải hồi hộp, bèn mang vẻ mặt đáng thương ai oán mà nói: "Nể tình cùng là hội viên của "liên minh xui xẻo", em đừng để anh xui tới mức ngày cả khi tỏ tình với con gái mà cũng bị từ chối chứ. Xin em đó, cho anh một cơ hội đi..."

Hắn đang tỏ tình hay là đang xin bố thí đây? (*thật đó = =*)

Bị chọc đến bật cười, Giang Dục Phương đỏ bừng mặt, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Được, được rồi..."

Tiếng "được" kia nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, nhưng Trình Khải lại không để lọt, lập tức vui đến mức không nhìn được mà giơ hai tay hoan hô. Sau đó xoay khuôn mặt đang đỏ bừng kia qua, dùng tốc độ nhanh như sấm sét mà hạ xuống một nụ hôn nồng nhiệt, trong tiếng trách cứ vừa thẹn vừa lúng túng của cô, hắn cười đắc ý như mèo trộm được cá.

.....óóó.....

"Mùa xuân đến rồi!"

"Nó đến rồi!"

"Rốt cuộc nó đã đến rồi!"

"Nó đang vây quanh, bay lượn bên chúng ta!"

Dàn đồng ca bốn người như đang ngâm nga thơ mới liên tiếp vang lên trong phòng làm việc, khiến cho hai người đã hợp thức hóa quan hệ kia vừa xấu hổ vừa không biết làm sao.

"Em, em đi pha cà phê!" Đỏ bừng mặt, Giang Dục Phương không thèm để ý đến ánh mắt cực kỳ mờ ám của mọi người mà chui vào trong bếp.

Sau khi thấy dáng cô biến mất trong bếp, lúc này Trình Khải mới hơi đỏ mặt mà thương cho bốn tên vô duyên kia mỗi người một đập, liếc xéo mà mắng. "Gì chứ! Âm ỉ cái gì?"

Mấy tên này thật là nhảm chán, kể từ khi biết hấn và Dục Phương đến với nhau thì bắt đầu lấy hai người ra làm trò đùa, đúng là làm người ta tức chết.

"Bọn mình chỉ ghen tỵ thôi!" Như một dàn hợp xướng, bốn người cùng đồng thanh đáp.

"Ghen tỵ thì không biết đi tìm con gái quen một chút sao?" Liếc mắt, nhưng nụ cười đến mang tai kia lại tràn đầy vẻ hạnh phúc của người đang yêu.

"Á... Mình bị chói mù mắt rồi!" Kêu thảm thiết một tiếng, Khâu Thiệu Thần đưa hai tay làm động tác che mắt rất khoa trương.

"Đui rồi! Đui rồi!" Lâm Viên Quân làm ra dáng vẻ của người mù.

"Khả Lỗ! Khả Lỗ của mình đâu?" Từ Thiếu Nguyên khóc mà tìm chó dẫn đường.

"Khả Lỗ thì không có, có cần Mễ Khả [\[16\]](#) không?" Vương Nghị Đình đề nghị.

Lũ điên này!

Vừa bực mình vừa tức cười, Trình Khải cũng không muốn cùng phát điên với bọn họ, đúng lúc này thì Giang Dục Phương bùng cả phê thơm ngào ngạt vừa pha xong lên. Cà phê vừa tới, ai có thể so với nó, chỉ thấy mọi người lập tức kết thúc cuộc đối thoại nhạt nhẽo này, vây quanh nó rớt từng ly. Đồng thời với việc nhắm nháp sự thơm ngon của cà phê thì một cuộc đối thoại mới cũng được triển khai...

"Đúng rồi, lão đại! Sáng nay chúng ta mới bán ra cổ phiếu của Hoa Tín, hai ngày nay cậu phải cẩn thận chút!" Khâu Thiệu Thần có lòng tốt mà nhắc nhở.

"Khụ khụ khụ..." Bị ngum cả phê trong miệng làm sặc, không dễ gì mới hít thở bình thường xong, Trình Khải bị phần mà trợn anh ta. "Đừng rửa mình có được không?"

"Vấn đề ở đây không phải là rửa cậu mà chính bản thân cậu đã là một lời nguyền!" Nén cười, Lâm Viên Quân xấu xa mà chém thêm một nhát.

"Không sai!" Vô cùng tán thành mà gật mạnh đầu, Giang Dục Phương nhiệt liệt đưa ra ý kiến. "Vì để tránh cho anh không biết khi nào thì gặp phải tai nạn thấy máu, chỉ bằng chúng ta tự tạo ra là được."

"Em muốn làm gì?" Quay đầu nhìn về hăng hái của cô, Trình Khải tự nhiên thấy ớn lạnh, trong lòng có dự cảm không hay.

"Em nghĩ ra một cách rất hay!" Cực kỳ hưng phấn, cô nở nụ cười khát máu như một ác ma giết người. "Sau này, mỗi khi kiếm được một mớ tiền thì em sẽ giúp anh cắt một nhát trên ngón tay, chảy hai ba giọt máu, như thế không phải hóa giải tai nạn thấy máu rồi sao?"

Hô hô hô... cô cũng không nhịn được mà bái phục mình có thể nghĩ ra được một cách tuyệt diệu như thế.

"Anh không muốn!" Kịch liệt phản đối, Trình Khải hét to mà lên án. "Anh chỉ biết là em muốn mưu sát chồng!"

"Em còn chưa gả cho anh, sao lại cho là mưu sát chồng chứ?" Mặt lập tức đỏ lên, cô xấu hổ mà phản đối, không cho hấn vu oan.

"Sau này gả cho anh là được!" Trình Khải nói chắc như đinh đóng cột, không chút do dự.

"Húúúuu..." Phát ra một tràng tiếng sói kêu, bốn tên kia cười to mà hét lên. "Gả! Gả! Gả..."

"Thần, thần kinh!" Xấu hổ mà giậm chân, cô xoay người nắm lấy túi xách, vừa đi ra cửa vừa nói: "Không thèm để ý tới mấy anh nữa, em đi siêu thị mua đồ ăn."

"Anh cũng đi!" Đặt ly cà phê xuống, Trình Khải vội vã theo sau.

"Anh đi làm gì?" Chẳng hiểu ra sao cả.

"Đề phòng em lại mua cá măng sữa!" Nói rất hợp tình hợp lý, thật ra mục đích thực sự chính là muốn trốn việc, cùng cô ra ngoài lượn lờ một chút.

"Yên tâm, em sẽ không hãm hại anh nữa!" Không am hiểu tình hình, Giang Dục Phương không muốn hấn bỏ bê công việc, rất thoải mái mà đưa ra đảm bảo.

"Rè rà! Anh nói muốn đi với em thì sẽ đi chung, đi thôi!" Cười mắng cô một tiếng, Trình Khải cũng không sợ người ta nhòm ngó, thân mật mà ôm lấy eo cô đi ra ngoài, quang minh chính đại mà trốn việc.

Thấy hai người thân thiết mà đi mất, bốn tên còn lại trong phòng làm việc nhìn nhau một cái, vẻ mặt rất ai oán.

"Làm gì có ai như thế?"

"Mình cũng muốn trốn việc!"

"Thôi đi! Chúng ta uống cà phê tám chuyện là hơn!"

"Muốn tiện thể xem Conan một chút không? Hôm nay mình có mang theo phim đó!"

"Không muốn!" Trăm miệng một lời, ba ánh mắt cùng liếc xéo tên mê phim hoạt hình, không chút do dự mà cự tuyệt. "Thà bọn mình xem phim sex!"

"Ừ... Thật ra mình cũng có phim sex phiên bản hoạt hình, muốn xem không?"

"....." Không khí bỗng nhiên lạnh ngắt, mọi người hoàn toàn không biết nói gì

Chương 9

"Chúng ta như thế có phải... có phải rất kì hay không?" Trên đường đến siêu thị tươi sống, Giang Dục Phương vừa hơi xấu hổ lại bất an mà hỏi tên đàn ông bên cạnh.

"Kì?" Ngần ra một chút, mặt Trình Khải đầy vẻ bức bối mà hỏi lại: "Kì cái gì?"

"Yêu nhau nơi công sở hình như... không tốt lắm!" Vuốt mũi, cô hơi lo quan hệ của hai người sẽ làm bốn người kia cảm thấy kì cục. "Có phải ở công ty chúng ta nên bảo trì khoảng cách một chút không?"

"Không cần!" Rất ăn ý, Trình Khải lập tức hiểu rõ sự lo lắng của cô, sau đó vung tay một cái, cười nói: "Mấy tên đó đang thưởng thức nhật kí yêu đương của cặp đôi xui xẻo, rất vui vẻ!" Hắn quá hiểu mấy người đó mà.

Cư nhiên đem diễn biến tình cảm của hai người họ xem thành nhật kí yêu đương của cặp đôi xui xẻo, đúng là... quá chính xác!

Dở khóc dở cười, Giang Dục Phương hoàn toàn không biết nói gì, nhưng nếu hắn đã nói bốn tên kia rất vui vẻ, vậy thì... hi sinh bản thân, để cho bọn họ tiếp tục vui vẻ đi!

Nghĩ đến đây, cô không nhịn được mà nở nụ cười, cùng hắn tay nắm tay, cười cười nói nói, từ từ đi bộ đến siêu thị.

Cứ đi mãi đi mãi, bỗng nhiên phía trước hiện ra một cái bóng đen, khiến hai người lập tức biến sắc...

"Là con chó đen đó!" Không hện mà cùng kêu lên hoảng hốt, sau đó nhanh chóng nhìn nhau một cái, vẻ mặt đều rất kinh hoàng.

"Cứ coi như là không thấy nó, từ từ xoay người chạy sao?" Nhỏ giọng hỏi, Giang Dục Phương cười rất thâm trầm.

"E rằng... Không kịp nữa rồi!" Vẻ mặt cứng ngắc, Trình Khải sầm nảo bổ sung: "Nó nhìn thấy chúng ta rồi, hơn nữa còn xông tới!"

"Woa... Sao anh không nói sớm!" Thét lên, xoay người muốn chạy.

"Nó vừa xông tới thì anh đã nói liền!" Hét lên, cũng cất bước chạy như điên.

"Gâu gâu gâu..." Anh chó đen gặp được kẻ thù cũ, quả nhiên là mắt long lên, sủa như sấm gầm mà xông thẳng tới.

"Woa... Sao mỗi lần thấy chúng ta là nó lại xông tới chứ?" Vừa chạy trốn chết vừa kêu

lên thăm thiết, Giang Dục Phương sắp khóc ra.

"Vậy nên hỏi chính em!" Cũng chạy hết sức khổ sở, Trình Khải rống lên hỏi lại, ban đầu là do cô đi chọc nó mà!

"Em chỉ không cẩn thận giẫm phải đuôi nó một cái mà thôi, có cần ghi hận thế không?"

"Nó ghi hận thế đó, em để nó cắn một cái báo thù là được rồi!"

"Đây là lời một người bạn trai nên nói sao? Bạn gái gặp chuyện, thân là bạn trai thì nên đứng ra chống đỡ chứ!" Bị phẫn mà lên án.

"Em chưa nghe qua câu danh ngôn muôn đời 'vợ chồng là chim cùng rừng, có nạn thì tự bay đi' sao?" Cũng rất bi phẫn, hắt hét trở lại.

"Hu hu... Sao anh có thể vô tình vô nghĩa thế chứ..."

"Vừa rồi em muốn đẩy anh tới chỗ tai nạn thì có tình có nghĩa sao..."

Trong quá trình chạy nạn đến tè ra quần, hai người con không quên kua môi múa mép mà đấu với nhau. Chỉ có điều cùng với tiếng chó rượt càng ngày càng gần thì sắc mặt của hai người cũng càng ngày càng kinh hoàng trắng bệch, sau đó cũng không có tâm trạng nào mà đấu võ mồm nữa.

"Gâu gâu gâu gâu gâu..." Rượt đến chỉ còn một mét, anh chó đen sủa càng dữ dội, hưng phấn mà nhe răng trợn mắt, nhún người chồm tới...

"Cẩn thận..." Mắt thấy động tác vồ tới của anh chó đen, Trình Khải kinh hoàng hét lên một tiếng, không nói một lời mà ôm chầm lấy Giang Dục Phương đang chạy trốn kia.

"A..."

"Á..."

Tiếng hét lên vì giật mình cùng tiếng kêu thảm vì đau đớn đồng thời vang lên, cuộc chiến rượt đuổi giữa chó và người đã phân thắng bại trong chốc lát... Tinh anh của vạn vật, thua rồi; anh chó đen gặm được "chân giò hun khói Kim Hoa", thắng rồi!

"Á... Mẹ mày, dám cắn tao!" Ôm bạn gái vừa cứu được trong giây phút chỉ mình treo chuông, Trình Khải nhìn con chó đang cắn chân mình không buông, nhất thời tức sùi bọt mép, tự nhiên sinh ra lòng can đảm, dùng khí thế sấm vang chớp giật giơ chân phải đập mạnh vào đầu con chó theo bản năng.

Chợt nghe thấy một tiếng "ăng" thảm thiết kêu lên, con chó đau đến nổi há miệng buông tha cho miếng "chân giò hun khói", rốt cuộc ý thức được tên đàn ông trước mắt cũng không

phải dễ ức hiếp, lập tức cụp đuôi chó, quay đầu chạy đi một mạch, trong nháy mắt đã không thấy tăm tích.

Sự thay đổi trong chớp mắt làm cho cô gái được bạn trai ôm lấy, thoát khỏi miệng chó trong nháy mắt choáng váng, cuối cùng ngẩn người mà nhìn bạn trai không bỏ chạy khi có nạn, lại rất "có tình có nghĩa" một cách sùng bái...

"Anh thật lợi hại!" Ô hô... Cuối cùng thì hấn cũng rất đáng tin cậy!

"Anh cũng không ngờ mình lại lợi hại đến thế..." Miệng run rẩy, Trình Khải lẩm bẩm rồi buông cô ra, ánh mắt tự động chuyển đến "chân giò hun khói" đang đau đến mức muốn rơi nước mắt. Chỉ thấy quần rách, máu chảy, hấn cảm thấy cực kỳ bi ai. "Nhưng lợi hại thì có ích gì? Không phải vẫn bị cắn sao?"

Tầm mắt cô cũng theo ánh mắt của hấn mà nhìn xuống cái chân rơi vào miệng chó, Giang Dục Phương không biết nói gì một hồi, cuối cùng cũng chưa xót mà mở miệng...

"Anh nên để em cắt anh một nhát!" Đã nói hấn có tai nạn thấy máu mà! Đầu ngón tay bị cắt một vết nhỏ vẫn hơn bị chó cắn chứ!

"Anh vì cứu em nên mới thế, em còn không biết xấu hổ mà nói những lời châm chọc này?" Không dám tin mà nhìn cô, hấn chỉ cảm thấy cực kỳ bi phần.

"Em đau lòng, được không?" Lầm bầm kêu oan, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

"Thế còn được!" Hải lòng nói nhỏ, lòng Trình Khải có chút ấm áp, cảm thấy mình bị cắn một miếng cũng coi như đáng giá.

"Đi thôi! Mau đến bác sĩ băng bó vết thương, chích thuốc ngừa chó dại, đỡ phải bị dại lây." Thấy trên chân hấn có vết máu loang lổ vô cùng thâm, Giang Dục Phương thật sự lo lắng khôn nguôi, lập tức vội vã thúc giục.

"Ai... Người mà đã xui thì trồng bầu cũng ra dưa leo!" Ai oán mà than thở, cà nhắc cà nhắc mà bị đẩy đi.

"Cũng không phải bây giờ mới xui, có thể cả đời chúng ta phải trồng bầu thôi!" Mặc dù oán thán nhưng lại rất tự hiểu lấy mình.

"Ô hô... Cuộc đời thật đáng buồn..." Che mặt khóc lóc

Vì thế, hai người xui xẻo kia đánh mất mục tiêu đi siêu thị tươi sống mua thức ăn mà than ngán thở dài rồi dìu nhau đi về phía bệnh viện.

.....óóó.....

Một ngày không lâu sau đó, khi vết thương bị chó cắn của anh chàng xui xẻo đã khỏi hẳn, tập đoàn đầu tư lại mua bán cổ phiếu, kiếm được một số tiền lớn thì trong phòng làm việc lập tức diễn ra tiết mục "truy sát" đáng sợ!

"Cắt!" Vẻ mặt hung ác như kẻ giết người biến thái, cô gái cầm một con dao gọt trái cây tiến lên từng bước.

"Anh không muốn!" Chàng trai mắt ngấn nước, vẻ mặt kinh hãi mà liên tục thối lui.

"Cắt!" Tiếp tục áp sát.

"Đừng mà..." Lắc đầu hét lên thê thảm.

"Lẽ nào anh muốn bị chó cắn sao?" Quơ quơ con dao trong tay, Giang Dục Phương thở hổn hển mà hét to: "Chỉ cắt một vết thương nhỏ trên đầu ngón tay của anh thôi, nặn ra hai ba giọt máu là có thể qua được tai nạn thấy máu kia, thế có gì không tốt?"

"Thân thể tóc tai là của cha mẹ ban cho, sao em có thể bảo anh 'tự hại chính mình' chứ? Đây là bất hiếu, bất hiếu đó!" Đánh chết cũng không chịu tự nhiên lại bị nổi đau da thịt khi bị dao cắt, Trình Khải nói có sách mách có chứng mà tích cực kháng cự.

"Tóm lại còn tốt hơn là bị chó cắn, bị xe đụng...!" Tên này đang khẳng khẳng thứ gì chứ? Chỉ là cắt một vết nhỏ mà thôi, có cần đáng sợ giống như là mổ gan mổ bụng không?

"Anh tin rằng chỉ cần anh cẩn thận một chút là nhất định có thể tránh được!" Cô gái này đang nghĩ gì chứ? Không có việc gì còn phải bị cô cắt một nhát, không thấy máu cũng thành thấy máu rồi!

"Giấc mơ và hiện thực luôn cách rất xa!" Chỉ ra sự thật một cách vô tình.

"Có ước mơ đẹp thì mới có hy vọng!" Rất khẳng khẳng là con người vì có giấc mộng mà trở nên vĩ đại hơn.

"Anh thật rề ra!" Giang Dục Phương không kiên nhẫn nữa.

"Em mới độc ác tàn nhẫn!" Cuối cùng Trình Khải đã biết thế nào gọi là độc nhất là lòng dạ đàn bà.

"Em cảnh cáo anh, em không có nhẫn nại nữa rồi!" Nheo mắt uy hiếp.

"Không nhẫn nại thì sao? Truy sát anh chắc?" Không biết sống chết mà chế nhạo.

"Được lắm! Đây là anh tự tìm đó, đừng trách em độc ác!" Nói xong, cô giơ dao đuổi tới.

"Woa... Em làm thật sao..." Kêu lên kinh hãi, quay người chạy trốn.

"Đừng chạy! Đứng lại..."

"Anh cũng không phải thằng ngốc..."

Thoáng chốc, trong phòng làm việc lại nổi lên một cuộc truy sát đầy máu me chết chóc. Tiếng la ó, kêu gào không ngừng vang lên. Thấy thế, bốn tên còn lại vội vã chạy đến mảnh đất an toàn trong góc để tránh cho gặp phải tai bay vạ gió. Đồng thời, cuộc thảo luận mang tiếng cười nhạo cũng được triển khai sôi nổi...

"Đây gọi là cái gì?" Buồn cười mà hỏi.

"Muru sát chồng!" Trả lời.

"Đây không phải là 'muru' mà là đường đường chính chính!" Một câu nói trùng phóc chỗ sai.

"Phụ nữ mà hung lên thì thật đáng sợ!" Kết luận.

Kết luận vừa đưa ra, bốn người không khỏi "rùng mình", không hện mà cùng lấy tay chà xát da gà tự nhiên nổi lên, đang muốn mở miệng tiếp thì...

Rầm!

Một tiếng vang dữ dội đã thu hút ánh mắt của bốn người, đợi khi nhìn rõ chuyện gì xảy ra thì mọi người hoàn toàn trợn mắt.

"Má ơi..." Lời mắng rất thê lương chột vang lên, Trình Khải cực kỳ khôn khổ mà ôm lấy trán, đau đến nỗi ngồi bịch xuống trước cửa kính.

"Đáng ghét!" Phát ra tiếng tức cười, bước chân truy sát của Giang Dục Phương bỗng dừng lại, vội vã giấu cái tay đang cầm dao ra sau lưng, chột dạ mà vội vàng làm rõ: "Không liên quan tới em, là anh không cẩn thận mà đụng vào thôi!"

Đã đau đến mức không nghe rõ người bên cạnh nói gì, đợi đến khi nỗi đau kịch liệt ban đầu dần chuyển thành cơn đau nhè nhẹ, Trình Khải mới từ từ buông tay, chỉ thấy vì bị va chạm mạnh mà trán không chỉ sưng lên ứ máu một cục, lại rách da thấy máu.

"Thế này... Không cần cắt nữa chứ? Ngược mắt nhìn cô một cách ai oán, vẻ mặt hẩn bi phần. Hu hu... Trốn cũng trốn không xong, thật có xui đến mức này sao?"

"Sớm biết như thế thì để em cắt một cái là được rồi, hà tất phải làm cho nghiêm trọng đến thế!" Đối với số xui kì lạ như là bị nguyên rủa của hắn, Giang Dục Phương cũng không nhìn được mà lắc đầu than thở.

Cô còn không biết thẹn mà nói thế?

Trình Khải quả thật không biết làm sao, chỉ có thể ngồi tại chỗ mà ôm gối khóc lóc. Còn bốn tên đang đứng xem náo nhiệt kia thì lại hoàn toàn lâm vào oán thán.

Ai... Nếu đã xui thì chuyện gì cũng có thể xảy ra!

.....óóó.....

Một năm rưỡi sau, cuối cùng thì hai kẻ xui xẻo kia cũng chính thức ở bên nhau.

Đúng vậy, hôm nay là ngày bọn họ kết hôn, nhưng vận xui vẫn bám chặt lấy họ.

Trong giáo đường, bạn bè người thân đã ngồi hai bên chờ làm lễ nhưng thời gian càng tới gần mà lại chưa thấy bóng dáng cô dâu chú rể đâu. Rốt cuộc khiến cho khách khứa chờ lâu, không nhịn được mà bắt đầu xì xầm to nhỏ.

Mà bốn tên phù rể phía đằng trai lại nói thế này...

"Lễ nào không khí vui mừng không chống được vận xui, hôm nay hai người bọn họ cũng sẽ xảy ra chuyện sao?"

"Rất có thể! Đừng quên tai nạn thấy máu của lão đại linh nghiệm thế nào. Hai ngày trước mới thu vào hơn 20 triệu, e rằng hôm nay lão đại không may rồi..."

"Ngày kết hôn mà còn thấy máu thì đúng là quá bi thảm rồi..."

"Nếu nhìn bằng một góc độ khác thì cái đó cũng có thể gọi là thấy "đỏ", rất may mắn mà..."

Đàng trai bàn luận một cách sôi nổi, mà bạn bè nhà gái cũng nhỏ giọng thì thào...

"Dục Phương sẽ không xui thế chứ, ngay cả ngày kết hôn cũng xảy ra chuyện sao?" Bạn thân không khỏi lo lắng.

"Khó nói lắm! Chị gái anh xui từ nhỏ tới lớn, nếu hôm nay mà không xui xẻo thì thật không hợp với phong cách thường ngày của chị ấy." Thằng em Quái Già mở miệng cười lạnh nghe có vẻ rất chua, không có chút tình chị em.

"Sao cậu lại xấu thế chứ? Dục Phương là chị của cậu đó!" Giận dữ mà nhìn.

"Ai bảo chị ấy giành kết hôn trước chúng ta, anh nhìn thấy rất khó chịu!"

"Tôi cũng chưa nhận lời sẽ gả cho cậu."

"Chính vì thế mà anh mới ghen tỵ vì chị ấy kết hôn!"

"Đồ điên! Tôi không thèm để ý đến cậu."

"Em nói đi, khi nào thì em mới chịu gả cho anh?"

"Sau này nói! Sau này rồi nói..."

Trong giáo đường, bạn bè người thân còn đang xì xầm to nhỏ. Ngoài giáo đường, trên vỉa hè cách đó khoảng 500 mét lại thấy một đôi cô dâu chú rể mặc lễ phục mà chạy như điên, tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt...

"Tại sao chứ? Tại sao xe hoa của chúng ta lại chết máy giữa đường chứ..." Cô dâu một tay xách giày cao gót, một tay túm làn váy dài trắng rất vương tay vương chân kia, thở hổn hển, vừa chạy vừa lên án, suýt nữa là chảy nước mắt.

Hu hu... Không có ai xui đến thế nữa!

"Chết máy giữa đường có là gì! Rõ ràng chỉ còn lại mấy trăm mét, nghĩ là chạy tới đó là được, thế nhưng tại sao trên đoạn đường ngắn như vậy mà cũng có chó mai phục..." Trong khi chạy trốn chết, chú rể cũng không quên ngửa mặt lên trời mà hét, biểu đạt sự phẫn nộ trong lòng, thiếu chút nữa là chết mất.

"Gâu gâu gâu..." Tiếng chó sủa dữ dội liên tục vang lên từ phía sau, anh chó đen mai phục đã lâu, chỉ để báo lại "thù giẫm đạp" kia.

"Á... Nó sắp đuổi tới nơi rồi..."

"Á... Anh cũng không muốn làm một chú rể gặp phải tai nạn thấy máu đầu..."

"Gâu gâu gâu..."

Trên vỉa hè, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng chó sủa dữ dội cùng đan vào nhau, cuộc chiến rượt đuổi giữa một con chó hoang và một đôi cô dâu chú rể đang diễn ra rất kịch liệt...

Kết thúc

"Ba! mẹ..." Trong công viên nhỏ, một cô nhóc khoảng bốn tuổi rất dễ thương đang chập chững bước đôi chân ngắn mũm mĩm của nó, tay cầm một tờ giấy xanh xanh đỏ đỏ, cực kì sung sướng mà quơ quơ nó và chạy về phía ba mẹ đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

Ôm lấy đứa con gái đáng yêu đang nhào tới, cô gái cúi đầu nhìn thấy trên khuôn mặt trắng nõn mập mạp của con mình, ngay chỗ trán tự nhiên có thêm một vết trầy xước nho nhỏ đang chảy máu, trong lòng lập tức cả kinh...

"Con gái, sao con lại bị thương thế?" Vội vã hỏi, cực kì đau lòng mà lấy khăn giấy ra lau vết máu cho con mình.

"Đúng vậy! Ai ăn hiếp con? Nói cho ba biết, ba giúp con đánh kẻ xấu!" Tưởng rằng cục cưng của mình bị ức hiếp, người đàn ông tức giận mà hét lên.

Đáng ghét! Ai dám ăn hiếp con gái hần thì hần sẽ băm người đó ra cho chó ăn!

"Ba ơi, không có ai ăn hiếp con hết!" Nhe đôi má mìn màng như quả táo ra, con nhóc ngoan ngoãn tự thú. "Là do con vừa bị té ngã!"

"Sao lại bị té ngã? Con phải cẩn thận chứ!" Cô gái khẽ trách nhưng trên mặt lại rất đau xót.

"Bởi vì con muốn nhặt tiền mà, cho nên mới bị té!" Đắc ý mà giơ tay lên, cười rạng rỡ như hoa. "Tiền nè! Con nhặt được tiền nha!"

Có thể mua được rất nhiều kẹo đó!

Lúc này, rút cuộc nhìn rõ trong tay con mình là tờ tiền lớn một ngàn tệ, người mẹ lập tức choáng váng, hết sức kinh hãi mà từ từ quay đầu nhìn người cha, mà hần cũng đầy vẻ kích động mà nhìn cô...

"Lần trước con bé nhặt được tiền thì hình như chân cũng bị thương..." Cười gượng gạo, cô gái nhớ tới chi tiết mà trước đây không có chú ý.

"Lần trước nữa khi nhặt được tiền thì không biết sao nó bị té đến mặt mũi bầm dập..." Vẻ mặt ảm đạm, hần chen vào bổ sung.

Á... Không phải chứ?

Dường như ý thức được chuyện gì, hai vợ chồng không biết nói gì, chỉ có lệ ngàn hàng...

Ô hô... Số xui cũng sẽ di truyền sao chứ?

Thế, thế... thế này thì đúng là quá bi thảm rồi!

TOÀN VĂN HOÀN

[1] Hỏa nhãn kim tinh: mắt của Tôn Ngộ Không sau khi bị nung trong lò bát quái, ý chỉ đôi mắt rực lửa.

[2] Thần toán: bói toán như thần

[3] Bản thân Trư Bát Giới là người, thế nhưng lại mang một cái mặt lợn, khi soi gương hắn chỉ nhìn thấy mặt hắn như thế, thấy thế nào cũng không giống người. Cho nên mới có câu nói đó.

Nghĩa bóng: Khi người ta dàn xếp hòa giải mâu thuẫn cho hai bên nhưng phương thức không thỏa đáng, trước sau đều không được lòng ai hết.

[4] Thế hệ thứ hai: chỉ đời tiếp theo, ý nói là thằng con trai

[5] Bà Quỳnh: tức là bà Quỳnh Dao, ý chỉ rất sắc

[6] Kiến huyết phong hầu là tên gọi khác của cây “Tiễn độc mộc” – một loài cây cao lớn trong rừng rậm ở Vân Nam Trung Quốc. Nhựa của cây này rất độc, thường được dùng để tẩm vào tên, nếu người và động vật mà dính nhựa này tại vùng da bị trầy xước thì sẽ tử vong ngay, vì vậy người ra mới đặt cho nó cái tên đáng sợ là kiến huyết phong hầu (thấy máu là đóng yết hầu – ý chỉ chết ngay)

Câu này vận dụng vô trường hợp của anh Trinh Khải nhà mình chính là không thấy máu thì chưa chịu thôi.

[7] Moses: tiếng Việt còn gọi là Mô sê hay Môi se, là lãnh tụ tôn giáo, người công bố luật pháp, nhà tiên tri, nhà chỉ huy quân sự và sử gia của người Do Thái, vì muốn thoát khỏi ách nô lệ mà ông đã dẫn dắt dân tộc mình băng qua Hồng Hải, đi vào hoang mạc tìm tự do.

[8] Thông thiên nhãn: ý chỉ khả năng nhìn thấy khắp nơi, biết được mọi thứ

[9] Đương quy, hoàng kỳ: tên các vị thuốc bắc

[10] Khi bị rấn cắn thì mười năm còn sợ dây thừng: bị rấn cắn rồi thì sau này thấy sợi dây thừng cũng tưởng là rấn mà sợ hãi. Đại khái là gặp phải chuyện không may gì rồi thì sau này rất sợ chuyện như vậy nữa. Giống như câu chim sợ cành cong của Việt Nam

[11] Là hormon của tuyến thượng thận, có tác dụng làm tim đập nhanh, tăng huyết áp...

[12] Câu chuyện những người như Tống Giang, Lâm Xung trong truyện Thủy Hử, do bị quan phủ áp bức mà phải lên Lương Sơn tạo phản. Sau này dùng để ví với việc vì bị ép quá nên phải làm một việc gì đó

[13] Càn khôn đại na di là võ công tâm pháp thất truyền vô cùng lợi hại của Minh Giáo trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ki của Kim Dung, sau này Trương Vô Kỵ nhờ học được nó mà uy trấn giang hồ.

[14] Người Trung Quốc (và cả người Việt Nam) trước khi cưới thường xem ngày sinh tháng đẻ.

Người Trung Quốc dùng cụm từ chưa xem ngày sinh tháng đẻ để chỉ việc gì đó chưa đầu vào đầu, chứ không chỉ là trong tình yêu đâu nhé!

[15] Cái này là chơi chữ. Nguyên văn ở trên là “hữu chủng” có nghĩa là có gan, có ngon. Nhưng nghĩa đen của từ chủng là giống, loại nên hữu chủng cũng có nghĩa là có bầu.

[16] Khả Lỗ, Mễ Khả: tên hai con chó dẫn đường cho người mù trong phim